

Giới thiệu Âu Tiên Sinh Thật Thà Chất Phác

Thể loại: Ngôn tình,hiện đại,HE

Edit: zyn

(Một nửa khác của tôi hệ liệt)

thật sự khiến nàng tức giận mà! Đã chọn rất nhiều lần và xem kỹ rất nhiều nơi nhưng vẫn chọn đúng ngôi nhà có tên hàng xóm tồi tệ này,

Phàm là hàng xóm nhờ đồ rác, mua này nọ, chiếu cố tiểu hài tử của bọn họ..... Hẳn tất cả đều không cự tuyệt.

Vị này Âu tiên sinh, quả thực chính là bị người ăn đủ lạn người tốt,

Mà nhìn đến hần, tựa như nhìn đến đi qua cũng là nữ phì hùng bị người lợi dụng cho đến thâm thâm

Nàng càng bức tức! Hẳn đối người khác đều cười tươi, lại đối với đại mỹ nữ nàng e sợ cho không kịp!

Bạn tốt hỏi nàng làm chi như thế để ý, chẳng lẽ là thích tên ngọc hàng xóm?

Này vừa hỏi, hại nàng kinh hãi thét chói tai, truyền sang vách bên cạnh, hần vọt vào nhà nàng “thấy việc nghĩa hăng hái làm”

Kết quả gặp được nàng quần áo không chỉnh tề, thiếu chút nữa nhìn thấu thấu đại giới —— muốn làm bạn trai nàng!

Thực vất vả nha, mỗi sáng rời giường, hần cùng nàng đến công viên chạy bộ.

Ha, bị nàng thao như vậy, hần không gầy không được,

Nhưng ngay tại hần thịt béo biến mất liền bộ dáng càng thêm tuấn suất nha!

Vì tránh cho hần ngọc ngọc bị người lừa, cộng thêm cô bạn gái trước mặt dày đến đây đưa

Cho nên, nàng với hần chứng minh qua ảnh chụp,

Trừ bỏ cho hần khiến người ngoài tin tưởng,

Hần chính là muốn phụ trách lấy nàng, làm cho nàng từ Bạch tiểu thư biến thành Âu phu nhân.

Cái chêm

Năm ấy, các nàng mới mười sáu tuổi, liền cùng từng cái cô gái giống nhau kết giao,đều có mơ mộng giống nhau a, nhưng bất đồng là, các nàng không như nhau về bề ngoài lại làm cho các nàng mộng toái, thậm chí trông liền vụ mộng cơ hội đều không có.

Bạch Tiệp Ngọc bắt đầu theo quốc trung, thân thể không ngừng béo phì, ban đầu bốn mươi kg,hàng năm gia tăng mười kg cấp số cộng, cho nên trung học năm ấy, thể trọng đã đạt bảy mươi kg, nhưng lại đang không ngừng gia tăng thêm.

Nàng cá tính sáng sủa, thành tích nổi trội xuất sắc, vui vẻ hòa đồng, ở lớp học thực được hoan nghênh, cũng làm cho nàng tràn ngập tự tin —— đây là quốc nhị còn quốc tam năm ấy,nàng nghe thấy đồng học ở sau lưng hình dung nàng.Các học sinh nói nàng càng lúc càng giống trư; Nói nếu không phải bởi vì cuộc thi còn phải dựa vào nàng hỗ trợ, thực không muốn cùng nàng làm bằng hữu; Nói nàng giả dạng nhiệt tình, nói nàng siêu giỏi lấy lòng người khác, hảo giả, đáng ghét.

Này đó bình luận cùng phê bình hoàn toàn đem nàng đánh bại, cũng làm cho nàng tức giận đến từ nay về sau không hề muốn làm người tốt, cùng làm học họa trọng điểm cuộc thi hoặc chạy chân hoặc làm việc.Tương đối bạn bè nàng cũng giảm đi dần, biến thành một cái mập mạp hoàn toàn không được hoan nghênh.Nàng không phải không nghĩ tới chuyện muốn giảm béo, dù sao đều bị người ta nói giống trư, nàng cũng là có tự tôn.

Cho nên,trung học nàng đều ở trong nhà, mỗi ngày ba bữa bị mẹ ép thêm điểm tâm lại thêm ăn khuya, nàng nghĩ không béo thêm thực khó như lên trời, càng miễn bàn là giảm béo.Nhưng là lên đại học, chuyển đến bên ngoài ở thì khác, nàng có thể chính mình thực hiện mệnh lệnh ăn ít một chút, vận động nhiều một ít, cho dù đói đến cả người phát run cũng không ăn.

Bất quá sau nàng cũng không nghĩ khuyên người khác dùng phương pháp nhịn ăn để giảm béo, bởi vì thật sự rất khổ sở, tuyệt không đáng giá. Đây là đề lời nói với người xa lạ.

Tóm lại đại học bốn năm, nàng thành công đá bay ba mươi kg, thể trọng theo tám mươi mốt kg biến thành năm mươi mốt kg,sau ra xã hội sinh sống bận rộn lại làm cho nàng rớt thêm ba kg, cân xứng với cơ thể cao cao của nàng.Hiện tại nàng quả thực nùng kết hợp độ đến một cái không được.

Hiện nay hai mươi bảy tuổi nàng siêu được hoan nghênh, cùng béo phì hồi quốc trung với phía trước hoan nghênh trình độ chỉ có hơn chớ không kém, bắt đầu ở chỗ, trước kia nàng phần lớn chịu cùng giới hoan nghênh, hiện tại cũng là chịu khác phái hoan nghênh có vẻ nhiều a.

Nàng thực hưởng thụ nhân sinh hiện tại, nhưng lại có điểm chưa đủ, không thể không thêm nghĩ nữa nếu nàng vẫn là một cái “Nữ phi hùng”, nam nhân quay chung quanh ở bên người nàng, còn có thể liếc nhìn nàng một cái sao?

Nàng nghĩ yêu đương, thế nhưng cũng không muốn cùng nam nhân thích vẻ ngoài yêu đương nha. Nguyên lai bên ngoài quá cùng không kịp, đều là loại phiền não nha.....

Bạn đang đọc truyện *Âu Tiên Sinh Thật Thà Chất Phác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Âu tiên sinh, anh muốn đi đổ rác sao? Vậy của tôi có thể hay không phiền toái anh?”

“Âu tiên sinh, anh muốn đi cửa hàng tiện lợi sao? Có thể hay không mua giúp tôi bình sữa tươi a”

“Âu tiên sinh, con tôi muốn đi học bơi, tôi có bạn một chút, anh có thể đưa đứa bé đi giúp tôi không?”

“Âu tiên sinh, làm ơn chiếu cố hài tử giúp tôi một chút.”

“Âu tiên sinh, tôi thực đói, anh có thể nấu cơm không?”

“Âu tiên sinh, tôi thực tịch mịch, theo giúp tôi trên giường có được không?”

“Phốc!”

Nghe Bạch Tiệp Ngọc lấy ngữ khí khoa trương học hàng xóm láng giềng nói chuyện đã muốn cười to, không nghĩ tới nàng có thể nói câu này a, làm cho Sài Nghê nhất thời nhin không được phun cười ra tiếng.

“Này rất khoa trương, rất buồn cười, ha ha.....” Nàng cười không thể áp chế nói: “Thế nhưng ngay cả trên giường yêu cầu đều toát ra đến đây, tuyệt không có khả năng này sẽ là thật sự. Cậu nói đúng hay không?”

Lau đi nước mắt ở khóe mắt, Sài Nghê nhìn bạn tốt từ thời kì trung học đến bây giờ Bạch Tiệp Ngọc.

Tiệp Ngọc thật sự là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp, cho dù nàng là cái nữ nhân, như vậy nhìn cũng sẽ tâm động. Loạn loạn lông mi, đôi mắt trong suốt, mũi thẳng, môi phấn nộn đỏ mọng, còn có màu da trong trắng hồng hồng, nàng thật là thấy thế nào cũng mê a, làm cho người ta tuyệt đối không thể tưởng tượng vài năm trước, nàng vẫn là cái mập mạp, nữ phi hùng làm cho bạn học xa lánh.

“Mình thừa nhận, câu cuối cùng trên giường là mình thêm a, nhưng là còn lại đều là thật sự.” Bạch Tiệp Ngọc phiết môi nói, lộ ra vẻ mặt biểu tình khinh thường. “Cậu không biết là người này là người tốt, tốt đến cực hạn ngu ngốc sao? Nếu ngày nào đó thật sự có người nói với hắn, toi thật tịch mịch, mời theo tôi trên giường trấn an tịch mịch của tôi, nói không chừng hắn thật sự sẽ đáp ứng.”

Sài Nghê nhin không được vừa cười lên. “Cho nên, cậu giận cái gì nha?”

Bạch Tiệp Ngọc sùng sốt một chút, nhúu mày.

“Mình nào có tức giận?” Nàng phản bác, “Mình chỉ là không quen nhìn cái người ngu ngốc uống làm người tốt mà thôi, hắn hại mình nghĩ lại ngu xuẩn chính mình ngày xưa.”

“Có ý tứ gì?”

“Thời điểm quốc trung, có đoạn thời gian mình cũng vậy, kết quả giúp người lại bị bọn họ sau lưng đem đi phê bình khéo vô hoàn phụ, quả thực chính là đem mình trở thành ngu ngốc. Ngày đó mình ở thang lầu nghe được có người nói hắn là khờ dại, dại ngốc, còn nói hắn hẳn là muốn cảm tạ bọn họ, nếu không phải bọn họ tìm việc cho hắn làm, hắn sớm tự bẽ chừng, béo chết ở trong nhà. Quả thực chính là một đám người giả đạo đức!” Bạch Tiệp Ngọc giận không thể áp chế nhắc đi nhắc lại.

“Vấn đề là bọn hắn một bên nguyện ý, một bên tự nhờ vả, cậu tức cái gì?” Vẫn là không biết.

“Mình tức giận ngàn chọn vạn tuyển, vì sao còn có thể chọn đến một gian có cái phòng hàng xóm ngu ngốc ở để mua!”

Sài Nghê hoài nghi nhìn nàng, không tin nàng sẽ bởi vì một cái lý do này liền thành như vậy. Các nàng nhưng là vượt qua mười năm giao tình bạn bè nha, nàng lại như thế nào không biết cá tính Tiệp Ngọc “Sự không liên quan mình, quan mình sẽ bị loạn” đâu?

“Tiệp Ngọc, cậu sẽ không thích cái người tốt kia đi?” Nàng không tự chủ được thốt ra hỏi, chợt lại lập tức, nhanh chóng lắc đầu, lăm bằm lăm bằm nói: “Không có khả năng, chuyện này căn bản chính là không có khả năng. Không có khả năng, không có khả năng.”

Nàng liên tục nói bốn không có khả năng, làm cho Bạch Tiệp Ngọc nhìn ở sau lưng mắt, ngăn chặn không được tò mò hỏi: “Vì sao không có khả năng?”

“Kia còn nói sao? Vị kia Âu tiên sinh béo trắng căn bản là không xứng với cậu.” Sài Nghê không chút do dự trả lời.

Nàng nhìn qua vị Âu tiên sinh kia, hần bộ dạng rất cao a, nhưng là rất béo, ít nhất vượt qua một trăm kg. Không công mập mạp này bốn chữ dùng với tiểu oa nhi thì thực đáng yêu, nhưng là với một cái nam nhân ba mươi mấy tuổi, vậy thực ghê tởm.

Một người béo tốt như vậy dễ dàng làm cho người ta hồ đến gọi đi, không có nửa điểm nam tử khí khái cùng cá tính nam nhân, như thế nào xứng đôi với Tiệp Ngọc đâu? Không có khả năng.

“Không cần dùng bề ngoài đi bình phán một người, Sài Nghê.” Bạch Tiệp Ngọc nhú mi nói.

“Mình cũng không phải đơn thuần đi bình phán bề ngoài mà thôi, dù hần là người cá tính tốt cũng không thích hợp với cậu. Còn có, phía trước mình từng nghe cậu nói hần mỗi ngày đều nhốt chính mình trong nhà, là cái nam nhân rụt rè. Cậu thích hoạt động bên ngoài, mà hần thích trốn ở nhà, hai cậu muốn như thế nào xứng đôi?” Sài Nghê chỉ chứng rõ ràng. “Nói trở về, hần rốt cuộc có hay không công tác nha? Nên sẽ không là cái ăn bám gia đình đi?”

“Nói thực ra, mình cũng không biết.”

“Bởi vậy có thể thấy được, cậu thật sự đối hần một chút ý tứ cũng không có.” Nàng kết luận lần nữa. Bởi vì nếu có ý tứ, sẽ nghĩ loại biện pháp hỏi thăm đối phương mới đúng.

Bạch Tiệp Ngọc không có tiếp lời, nhưng trong lòng mặc danh kỳ diệu có cảm giác, sờ không được giới hạn, lại rõ ràng cảm giác được nó tồn tại. Đây rốt cuộc là cảm giác quái dị cái gì nha?

“Quên đi, đừng nói về vị Âu tiên sinh này nữa. Thảo luận một chút, chúng ta muốn đưa quà đầy tháng gì cho con nuôi đây?” Sài Nghê lắc đầu nói.

Thứ Tư tuần sau Nhạc San con sẽ đầy tháng, thời gian quá thật đúng là mau.

“Muốn thảo luận loại sự tình này, hần là kêu Cần Tâm cũng đến đây đi?” Bạch Tiệp Ngọc nói.

“Mình có hỏi qua, cậu ấy nói muốn đưa cái gì tự chúng ta quyết định, nhớ rõ tính tiền một phần là được.”

“Tâm Tâm đang bận cái gì a?”

“Trừ bỏ công tác còn có thể là cái gì?” Sài Nghê thờ dãi nói.

Các nàng là bốn người bạn tốt, hoàn cảnh gia đình Cần Tâm xem như kém nhất cũng phức tạp nhất, gánh nặng tương đối cũng nặng nhất, thường vì kiếm tiền mà tự sinh tự sống, làm cho người ta rất không đành lòng. Cá tính Cần Tâm lại quật cường, không cho ai hỗ trợ, các nàng này bạn tốt thế nhưng cũng rất vô lực.

“Có lẽ là yêu đương nha.”

“Nếu Tâm Tâm kết giao bạn trai, sẽ nói với chúng ta a. Huống hồ, cậu cảm thấy Tâm Tâm có dư tình lực kết giao bạn trai sao?” Sài Nghê lại hỏi.

Bạch Tiệp Ngọc nghe vậy, không khỏi cũng than nhẹ một hơi.

“Quên đi, vẫn là mau nghĩ mua cái gì thật tốt, còn phải tốn thời gian đi mua nữa a.”

Gật đầu đồng ý, nàng nói ra ý tưởng thứ nhất hiện lên. “Vâng, cậu cảm thấy thế nào? Có thể bảo đảm giá trị nha.”

“Nhạc San hiện tại hần là không thiếu tiền mới đúng. Có cái gì có giá trị kỷ niệm gì đó?”

“Giá trị kỷ niệm?? Đồ chơi? Quần áo?”

“Giống như đều thực bình thường. Có cái gì có vẻ đặc biệt a?”

“Đặc biệt?”

Hai người bắt đầu còn thật sự kích động trí nhớ, liều mình nghĩ, cố gắng nghĩ, rốt cuộc có cái gì có giá trị kỷ niệm lại đặc biệt có thể đưa đâu?

Hai người ngẫm nghĩ.....

Không thể tưởng được.

Sao lại khó như vậy nha?

Chiều chiều, Bạch Tiệp Ngọc đói bụng, liền mua mì nước thịt bò về nhà, chuẩn bị tối nay khi nào đói lại đun nóng lên ăn.

Nàng dùng xe máy, tháo mũ bảo hiểm xuống, mái tóc như mây nháy mắt giống như thác nước chảy xuống dưới, đem nàng đói mi loan loan thanh tú, thủy mầu trong suốt, mũi thẳng cùng đôi môi phần nộn phụ trợ càng thêm xinh đẹp động lòng người, làm cho hai chiếc xe máy đang đi trên đường va chạm nhau, bíp bíp còi.

“Đẹp nha” Trên xe trong đó một người lớn tuổi hướng nàng khen. (Zyn: Oh my god, trâu giàcò non a)

Bạch Tiệp Ngọc hôm nay tâm tình cũng không tệ lắm, cho nên ngoảnh mặt làm ngơ thẳng lưng cầm ví da, đem mũ bảo hiểm nhét vào cốp, nhắc tới bữa tối hướng cửa sắt nhà trọ đi đến.

Nàng dùng cái chìa khóa mở cửa, phanh một tiếng cửa sắt mở ra, bước lên cầu thang hướng lầu ba đi tới.

“Ấu tiên sinh,anh muốn đi đổ rác sao? Nhà của tôi cũng phiền toái anh có được không?”

Trên lầu truyền đến thanh âm làm cho nàng đột nhiên dừng lại cước bộ.

“Hảo.” Lạ người tốt trả lời.

“Đổ rác xong, có thể lại thuận tiện giúp tôi đến hạng khẩu 7-eleven mua điều sác kéo trở về, còn có 1 hộp pin loại bốn cái a?”

“Không thành vấn đề.”

“Mỗi lần đều phiền toái anh, thực ngưng ngưng.”

“Ông đừng nói như vậy. Còn có cái gì muốn tôi thuận tiện mua không?”

“Chờ một chút, tôi nghĩ một chút.....”

Bạch Tiệp Ngọc đứng ở thang lầu mắt tròn trắng. Nàng thật sự chịu đủ cái lạ người tốt kia, cùng với bị chiếm tiện nghi thành thói quen đi!

Nàng lại lần nữa bước đi, tiếp tục bước cầu thang lên, chẳng qua lúc này cước bộ dùng sức rất nhiều, *Khách khách khách* giày cao gót va với nền gạch,thoát ra âm thanh, nhất thời vang vọng toàn bộ thang lầu.

Đến lầu ba, lạ người tốt kia còn đứng ở trước cửa, hai tay cầm túi rác chờ người khác sai.

Nàng xem hần liếc mắt một cái, chỉ thấy hần cũng chú ý đến ánh mắt của nàng, lập tức bối rối nhìn đi nơi khác, thân thể tròn tròn còn tay chân cũng có vẻ muốn rụt lui, rất giống nàng dường như là yêu quái chỉ biết cắn người, thật sự là cái tên làm người ta khó chịu!

Hung hăng trừng hần liếc mắt một cái, nàng nâng cằm lên, lấy vẻ mặt lãnh ngạo khinh thường đi qua trước mặt hần, đi đến gian lầu, xuất ra cái chìa khóa mở cửa, đi vào trong phòng lại dùng lực đem cửa đóng sầm.

Phanh –

Cái tên kia hại nàng vốn có tâm tình tốt tất cả đều không thấy, đáng giận!

Dùng sức đem túi da quăng trên xô pha,đem mì nước thịt bò để trong tủ lạnh, nàng một bên cởi quần áo một bên đi đến phòng tắm, nghĩ, hy vọng tắm rửa có thể bỏ đi tâm tình khó chịu hiện tại của nàng.

Chính là nàng thật sự không hiểu, chính mình rốt cuộc khó chịu cái gì?

Cái tên kia muốn làm lạ người tốt, bị lợi dụng nô dịch, trở thành ngốc tử, hoặc trở thành người bệnh tự bế chứng, nói trắng ra căn bản là không liên quan đến nàng, nàng sao lại giận dữ?

Nàng mở vòi hoa sen, dòng nước vụt ra xả mạnh, một bên tan mất mặt trang, chờ nước nóng liền trực tiếp đi đến vòi hoa sen rửa mặt, tắm rửa, gội đầu. Trong lúc đó,nàng vẫn tiếp tục nghĩ nguyên nhân vì Ấu tiên sinh kia làm nàng khó chịu.

Sài Nghệ nói đúng, bọn họ một bên nhờ,một bên thực hiện, nàng rốt cuộc là tức cái gì?

Đơn giản là nàng không thích như vậy? Hoặc là bởi vì hành vi của hần gọi cho nàng hồi ký không muốn nghĩ tới trước đây? Hay là còn lý do nào khác?

Cậu sẽ không thích cái lạ người tốt kia đi?

Lời nói của Sài Nghệ đột nhiên xuất hiện trong đầu,làm cho nàng sửng sốt, toàn bộ mảy đều nhú lại.

Nàng thích cái lạ người tốt kia?

Làm sao có thể? Không thể nào, không có khả năng.

Tuy rằng nàng kêu Sài Nghê không cần dùng bề ngoài đi bình phán một người, nhưng là thích chung diện là bản tính sẵn có, ai không yêu tuấn nam mỹ nữ nha?

Huống hồ, người theo đuổi của nàng nhiều như vậy, cho dù một cái kém cỏi nhất, bề ngoài điều kiện cũng so với hần tốt hơn, nàng làm sao có thể đi thích một người không hề cá tính lại mập mạp đâu? Trừ phi là nàng mất mù!

Nàng xác định hai mắt của mình bình thường, không hạt nhưng là hần có hay không hạt điểm ấy rất đáng nghi ngờ, bởi vì nếu hần không hạt, sao mỗi lần nhìn đến nàng đại mỹ nữ, liền lộ ra một bộ đáng tị chi e sợ không kịp? Quả thực chính là tức chết người khác thôi!

Chờ một chút, này sẽ không chính là nguyên nhân làm nàng tức giận đi?

Bạch Tiếp Ngọc ngẩn người, nhất thời bưng tỉnh đại ngộ.

Nguyên lai nàng là tức tên kia không nhìn tới xinh đẹp của nàng, đối với mỗi một cái hàng xóm đều tốt, còn đối nàng làm như không thấy hoặc tị chi e sợ. Nghi hoặc rốt cục cũng có đáp án, cái tên đáng giận kia!

Nghĩ thông suốt xong, nàng đột nhiên có chút khẩn cấp đối với lời nói của Tiểu Nghê.

Nàng nhanh chóng tắt vòi hoa sen, với chiếc khăn mặt lau mái tóc dài, lại dùng khăn tắm quần thân, cứ như vậy vội vã chạy đến phòng khách đi gọi điện thoại.

“Uy, Sài Nghê. Mình biết mình vì sao lại tức giận, bởi vì, hần làm ô nhục một mỹ nữ như mình!” Điện thoại được thông, nàng lập tức tức giận đối bạn tốt nói.

“Cậu rốt cuộc đang nói cái gì, Tiếp Ngọc?” Điện thoại kia đầu trầm mặc ba giây, mới truyền đến thanh âm Sài Nghê nghi hoặc khó hiểu.

“Lần trước cậu không phải hỏi mình tức giận cái gì sao? Mình nghĩ mình nhất định chính là tức giận điểm này.”

“Mình vẫn nghe không hiểu cậu đang nói cái gì.”

“Chính là lạn người tốt hàng xóm của mình, cậu lần trước không phải nói bọn họ một cái nguyện đánh, một cái nguyện ai, mình rốt cuộc tức cái gì sao? Mình rốt cục nghĩ thông suốt, bởi vì thái độ hần đối với mình cũng đối với người khác hoàn toàn bất đồng. Hần quả thực đem mình trở thành mỹ nhân rắn rết, tị chi e sợ cho không kịp, chính là điểm này làm inh cảm thấy tức giận!” Nàng lớn tiếng nói, giận không thể áp chế.

Điện thoại đầu kia trầm mặc vài giây, mới truyền đến thanh âm Sài Nghê do dự.

“Tiếp Ngọc.” Nàng nhẹ giọng kêu lên: “Cậu sẽ không thật sự đối vị Âu tiên sinh mập mạp kia có ý tứ đi?”

Bạch Tiếp Ngọc ngốc sững sốt một chút. “Cậu đang nói cái gì nha?” Nàng mặt nhăn nhanh mảy.

“Đối với người cậu không thêm đề ý, cậu sẽ không quản người ta nghĩ gì. Nói cậu là hồ ly tinh cũng thế, nói cậu là hoa con bướm cũng tốt, rắn rết mỹ nhân này cũng không phải chưa từng có, cậu đều cười trừ, bất vì sở động. Vì sao đối với riêng Âu tiên sinh phản ứng lớn như vậy, Tiếp Ngọc?” Sài Nghê hỏi.

Bạch Tiếp Ngọc đầu trống rỗng, cả người đều ngây ngốc. Vì sao riêng Âu tiên sinh phản ứng lớn như vậy? Vì sao riêng Âu tiên sinh phản ứng lớn như vậy? Vì sao?

Nàng căn bản sẽ không nghĩ tới vấn đề này.

“Tiếp Ngọc, cậu là tại sao?” Sài Nghê trong thanh âm dẫn theo điểm lo lắng.

“Ồ.” Nàng hữu khí vô lực trả lời. Muốn nghĩ cũng nghĩ không ra vì sao? Chẳng lẽ nói, nàng đúng như Sài Nghê nói, đối cái lạn người tốt kia có ý tứ sao? Không thể nào?

“Cậu vừa rồi đang làm cái gì, nghĩ cái gì, vì sao không nói lời nào?” Sài Nghê hỏi nàng.

“Mình bị đá kích quá lớn, nói không nên lời.”

“Ý tứ là về cái ý tứ kia sao?” Do dự hỏi.

“Cậu nghĩ là gì?” Nàng hỏi lại.

“Cậu sẽ không thật sự thích vị kia Âu tiên sinh đi?”

“Không biết, mình còn cần thời gian làm sáng tỏ.” Bạch Tiếp Ngọc tạm dừng một hồi lâu, mới vô lực trả lời.

“Cậu làm ình đột nhiên không biết nên với cậu nói cái gì, Tiệp Ngọc.” Sài Nghê lo lắng nói.

“Vậy cái gì đều đừng nói. Mình ngắt điện thoại nha?”

“Hào, bye bye.”

Bạn tốt giác ngộ, hiện tại là cần một mình im lặng tự hỏi, hoặc là bằng hữu tốt hỗ trợ hiến kế..... Thực rõ ràng, tình huống hiện tại là thuộc loại thứ nhất. Sài Nghê nói tái kiến, liền ngoan ngoãn cắt đứt điện thoại.

Bạch Tiệp Ngọc chậm rãi đem microphone đặt lại, đầu là một mảnh mờ mịt. Nàng còn hoài nghi chính mình rốt cuộc có phải hay không đang nằm mơ, bằng không làm sao có thể có thái quá như vậy đâu?

Nàng thích cái lạ người tốt Âu tiên sinh kia? Cái lạ người tốt Âu tiên sinh mập mạp kia? Cái kia lạ người tốt Âu tiên sinh mập mạp ở cách vách nhà nàng?

Nghĩ như thế nào đều cảm thấy không có khả năng, cho dù là phát sinh ở trong mộng đều cảm thấy không có khả năng.

Nhưng là đầu của nàng cũng không tự chủ từ từ hiện lên khuôn mặt hân tụy cười giống phật Di Lặc đối với mọi người; Còn có thanh âm hân trầm thấp dễ nghe lại ôn nhu, đương nhiên cũng là đối với người khác; Cùng với hân đối mặt tiêu hài tử bướng bỉnh luôn ân cần kiên nhẫn, đương nhiên, nếu hân có thể đem cái ưu điểm này đối đãi những người khác mà không phải chỉ có đối đãi tiêu hài tử sẽ rất tốt.

Nàng thích bộ dáng hân khi cười lộ lên ánh mắt mị mị, thích thanh âm hân hòa phong tế nguyệt, thích hân đối mặt tiêu bằng hữu rất kiên nhẫn, nàng cảm thấy hân nhất định sẽ là lão công tốt, ba ba hảo.....

A — a — nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì, đang làm cái quỷ gì? Nàng làm sao có thể đối Âu tiên sinh xảy ra cảm giác thích đâu? Nàng rõ ràng đối hân lạ người tốt siêu không vừa mắt, siêu muốn đem hân bắt đến trước mặt mắng to một chút, nàng làm sao có thể sẽ đi thích hân đâu?

Nhưng là nguyên nhân nàng vì sao hội nhìn hân không vừa mắt, lại vì sao muốn mắng hân đâu? Nói trắng ra, còn không phải là vì hân đều không nhìn cho tồn tại của nàng, làm cho nàng cảm thấy có chút khổ chịu; Lại thực chán ghét nhìn hân ngơ ngác bị người lợi dụng, làm nàng tức giận, bất tri bất giác đã quan tâm đến hân.....

A — a — nàng làm chi muốn quan tâm hân nha? Nàng rốt cuộc là phát ra cái thần kinh gì, muốn đi quan tâm một người sợ nàng như rắn rết, thậm chí con mắt rất ít xem nàng, hoàn toàn không nhìn cho xinh đẹp của nàng nha?

Đáng giận đáng giận đáng giận, tức chết người đi được, tức chết người đi được! Nàng rốt cuộc là thần kinh bị hỏng, bằng không tại sao có thể như vậy?

A — nàng thật sự muốn thét chói tai!

Rốt cuộc ngăn chặn không được chính mình sắp thần kinh thác loạn, thực cần phát tiết. Nàng che lỗ tai, lên tiếng thét chói tai.

“A — a — a —”

Ngoài cửa lớn, đột nhiên truyền đến một trận tiếng đập cửa dồn dập, cùng với vị Âu tiên sinh kia sốt ruột lên tiếng kêu.

“Bạch tiểu thư, Bạch tiểu thư?”

“A —” Bạch Tiệp Ngọc ôm lỗ tai tiếp tục lên tiếng thét chói tai, căn bản là không có nghe thấy. Không, cho dù nghe thấy được, nàng cũng không nghĩ sẽ để ý người hại nàng thần kinh thác loạn. Nàng làm sao có thể có cảm giác với hân đâu? Nàng không tin!

“Bạch tiểu thư! Bạch tiểu thư!”

Tiếng đập cửa càng lúc càng dồn dập, hân tiếng kêu cũng giống nhau, sau bởi vì trước đó chủ nhân quá mức tức giận mà đã quên khóa cửa, lúc này bỗng nhiên bị mở ra, Âu tiên sinh mập mạp đột nhiên từ ngoài cửa vọt vào trong phòng.

“Bạch tiểu thư —”

Bạch Tiệp Ngọc tiếng thét chói tai nháy mắt ngừng lại. Nàng hai tay ôm tai, trên đầu bọc khăn mặt, trên người bọc khăn tắm, hai mắt sanh trừng hân, cả người ngây ra như phỗng.

Trước mắt mỹ nữ bộ dáng quần áo không chỉnh cũng làm cho Âu Lệnh Nghi vừa vọt vào trong phòng nháy mắt sanh đại hai mắt, ngừng bộ pháp. Hân nhanh chóng xoay người, đưa lưng về phía nàng, hóa thạch. “Tôi..... Thực xin lỗi, tôi nghĩ đến đã xảy ra chuyện gì, cho nên mới..... Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Hoá thạch lập bắp nói xong, vội vàng muốn hướng ngoài cửa lao ra.

“Đứng lại!” Bạch Tiệp Ngọc lấy lại tinh thần thét ra lệnh.

Hân lập tức biến thành 123 đầu gối lý đầu gối, một cử động cũng không dám đứng ở trước cửa, vẫn như cũ đưa lưng về phía nàng.

“Đem cửa đóng lại, anh lại đây.” Nàng mệnh lệnh nói.

Âu Lệnh Nghi hoàn toàn không biết làm sao chôn chân ở tại chỗ. Nàng vì sao muốn gọi hắn đi qua? Là hắn nghe lầm đi?

“Anh muốn cho bên ngoài mọi người nhìn thấy tôi bộ dáng quần áo không chỉnh sao? Còn không mau đóng lại.” Nàng trách mắng.

“Thực xin lỗi, tôi lập tức đi ra ngoài.” Hắn cả kinh, lập tức phản ứng. Mới đi được vài bước, liền nghe thấy thanh âm của nàng lại lần nữa vang lên.

“Anh nhìn cơ thể tôi, không muốn phụ trách liền bỏ đi sao?”

Hắn đầu trống rỗng, cả người cương trực, không biết làm sao. Phụ trách?

“Đóng cửa, lại đây.”

Chưa được nàng cho phép liền xông vào, còn thấy được bộ dáng nàng quần áo không chỉnh, hắn xác thực phạm sai lầm. Cho nên mặc kệ nàng muốn hắn làm cái gì, cho dù là làm một năm nô bộc, hắn cũng không sẽ có dị nghị, chấp nhận phụ trách.

“Tôi, tôi đến ngoài cửa chờ cô mặc quần áo, tôi sẽ không đi, tôi sẽ phụ trách.” Hắn nói.

“Anh muốn phụ trách như thế nào?” Nếu hắn không chịu lại đây, Bạch Tiệp Ngọc chính mình đi ra phía trước, động thủ đóng cửa, lại xoay người đứng ở trước mặt hắn hỏi.

Âu Lệnh Nghi hoàn toàn không có nghe thấy tiếng bước chân nàng đi tới, thẳng đến khi cánh tay nàng thon dài trắng nõn, thò ra ở trước mắt hắn, sau đó lại trong nháy mắt xuất hiện đứng đối mặt hắn, hắn mới sợ tới mức lập tức nhắm lại hai mắt, lao đảo lui sau vài bước.

Khách.

Hắn nghe thấy âm thanh cửa đã bị khóa, nghe thấy thanh âm trái tim chính mình thất kinh mà kinh hoàng, thẳng thẩn phanh.

“Tôi bộ dạng có khủng bố như vậy sao?” Trùng mắt hắn, trong nháy mắt cùng nàng tạo khoảng cách, Bạch Tiệp Ngọc tức giận hỏi.

Âu Lệnh Nghi dùng sức lắc đầu, tuy rằng hắn không biết nàng vì sao nói như vậy.

Khủng bố? Nàng là nữ nhân đẹp nhất hắn gặp qua, làm sao có thể khủng bố đâu?

“Nếu không phải thì mở mắt ra.” Nàng trực tiếp mệnh lệnh.

Hắn nhắm chặt hai mắt, mặt đỏ lên, quanh co sau một lúc lâu mới nói: “Phi, phi lễ chó thị. Bạch tiểu thư cô. Muốn hay không đi mặc quần áo trước?”

Bạn đang đọc truyện *Âu Tiên Sinh Thật Thà Chất Phác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Âu Lệnh Nghi thực khẩn trương, không biết vị mỹ nữ hàng xóm này rốt cục hắn phải phụ trách như thế nào.

Hy vọng nàng không cần muốn hắn chuyển đi, không cho phép hắn tái xuất hiện ở trước mặt nàng linh tinh khác nữa, bởi vì hắn biết nàng xem hắn thực không vừa mắt.

Đừng hỏi hắn vì sao biết, bởi vì quanh đây, ít nhất có 5 người nói với hắn không cần để ý, nói rằng Bạch tiểu thư bộ dạng xinh đẹp như vậy, khó tránh khỏi mắt cao hơn đỉnh, xem thường ngoại hình của hắn.

Càng miễn bàn hắn cũng có mắt, cũng chứng minh những lời trên.

Nàng mỗi lần thấy hắn, đều là vẻ mặt khinh thường cùng biểu tình ghét bỏ, hắn nếu không sát ngôn quan sắc, cũng biết nàng chán ghét hắn lắm.

Kỳ thật về chuyện người khác đối ngoại hình hắn phê phán hoặc ghét bỏ, hắn đã sớm tập thành thói quen, không cần để ý.

Chính là mỗi lần không cẩn thận cùng vị mỹ nữ hàng xóm này đụng mặt, đều làm cho nàng mặt nguyên bản vui vẻ nháy mắt trầm xuống, hắn liền cảm thấy thực có lỗi không thôi, cho nên hắn tận lực có thể tránh liền tránh, cũng kêu chính mình cẩn thận không nên nhìn nàng, miễn hại nàng càng khó chịu.

Ai! Sớm biết rằng nàng chán ghét hắn, ngay cả thấy hắn đều đã cảm thấy chướng mắt, hắn vừa rồi vì sao còn muốn xông tới xen vào việc của người khác?

Cho dù nàng thật sự ở trong phòng đã xảy ra chuyện gì, mới có thể lên tiếng thét chói tai đến xé vỡ yết hầu, nàng cũng sẽ không hy vọng người tới cứu nàng là hấn đi?

Hấn thật sự làm chuyện ngu xuẩn.

Hối hận không kịp nha!

“Anh—”

“Là.”

Ngồi ở trên sô pha đối diện trầm mặc không nói, trừng mắt nhìn hấn hồi lâu, nàng đột nhiên mở miệng, hấn sợ tới mức lập tức ngồi nghiêm chỉnh, không tự chủ được nín thở, chờ đợi xử lý.

Bạch Tiệp Ngọc trừng mắt nhìn nam nhân trước mắt cúi thấp bốn mươi lăm độ, thủy chung không dám nhìn nàng, thật sự thực tức giận.

“Trên mặt đất có tiền phải kiểm tra sao?”

“A?” Hấn ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn nàng.

“Anh rốt cuộc có cái tật xấu gì?” Nàng lớn tiếng hỏi.

“Tôi thực thật có lỗi, chưa được sự cho phép của cô đã chạy vào, thực xin lỗi. Bạch tiểu thư, tôi thật sự thật có lỗi, thực xin lỗi.” Hấn lại lần nữa đem tầm mắt rũ xuống bốn mươi lăm độ, kính sợ hướng nàng sám hối cùng giải thích.

“Ai hỏi anh cái này!” Bạch Tiệp Ngọc tức giận không thể nói.

Hấn nhanh chóng liếc nhìn nàng một cái, lập tức lại đem ánh mắt dời đi.

“Thực xin lỗi, tôi không hiểu cô là có ý tứ gì? Có thể mời cô nói rõ ràng một chút, Bạch tiểu thư?” Hấn thật cẩn thận hỏi, ánh mắt vẫn cẩn thận không cùng nàng tiếp xúc.

“Tôi đã đem quần áo mặc vào, trên người không hề chỉ có một cái khăn tắm, làm cho người ta phi lễ, anh vì sao vẫn là không dám nhìn tôi? Người rốt cuộc có cái tật xấu gì?” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Âu Lệnh Nghi đột nhiên sừng sốt, giương mắt nhìn nàng: “Tôi nghĩ đến cô không hy vọng tôi sẽ nhìn cô.” Hấn thốt ra nói.

“Vì sao? Anh lại dựa vào cái gì nghĩ như vậy?” Nàng truy vấn.

Hấn không nói gì chống đỡ.

“Tôi đang đợi anh trả lời vấn đề của tôi.” Nàng hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt biểu tình không đủ nhẫn nại.

Hấn không tự chủ được lại lần nữa đem ánh mắt dời đi.

“Âu tiên sinh, nhìn đôi phương nói chuyện là một loại lễ phép cơ bản, anh ngay cả điểm này cũng không hiểu sao?” Nàng châm chọc nói.

Âu Lệnh Nghi đành phải lại lần nữa đem ánh mắt trở lại trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Vẻ đẹp của nàng làm hấn tự biết xấu hổ, cảm giác nhìn nàng như vậy, thật giống như không tôn trọng nàng. Nhưng là hấn không thể làm cho nàng cảm thấy hấn không hiểu lễ phép.

“Thực xin lỗi.” Hấn hướng nàng giải thích.

“Tật xấu thứ hai, anh rốt cuộc làm chuyện gì có lỗi với tôi mà nhiều vậy, vẫn muốn nói?” Bạch Tiệp Ngọc tức giận trừng mắt hấn hỏi.

Vấn đề này hấn có thể trả lời: “Tôi chưa được cô cho phép liền tự tiện xông vào nhà cô.”

“Anh xông tới là muốn trộm gì đó trong nhà, hay là muốn phi lễ tôi?” Nàng khí thế bức người hỏi hấn.

Hấn đột nhiên mở lớn hai mắt, lộ ra vẻ mặt kinh hãi liều mình lắc đầu: “Không phải, tôi là nghe được tiếng kêu của cô, nghĩ đến cô đã xảy ra chuyện gì, dưới tình thế cấp bách mới có thể xông vào. Tôi không có ý đồ bất lương, thật sự, tôi thề.” Hấn nhanh chóng giải thích.

“Một khi đã như vậy, vậy anh còn xin lỗi cái gì?”

“A?” Hấn ngây người.

Bạch Tiệp Ngọc bỗng nhiên hít sâu một ngụm khí lớn, cảm thấy người kia thật là thành thật. Có lẽ nàng sẽ bắt tri bất giác đối hấn cố ý, chính là coi trọng hấn điểm này đi? Bất quá nói thật, lần đầu tiên gần gũi nhìn hấn như vậy, nàng mới phát hiện kỳ thật hấn trừ bỏ béo ra, bộ dạng cũng không khó coi, ngũ quan lập thể rõ ràng, ánh mắt trong suốt mà chính trực, quần áo cũng thực sạch sẽ đơn giản — mặc dù có điểm nhìn không vừa mắt (ta hiểu a)

Hắn thực trắng, đại khái là mỗi ngày tránh ở trong nhà nên không phơi nắng. Nghĩ vậy, lại làm cho nàng nhớ tới chuyện khác muốn làm rõ.

“Anh có công tác sao?” Nàng hỏi hắn.

Âu Lệnh Nghi sừng sốt một chút, không nghĩ tới nàng hỏi đột nhiên hỏi như vậy, bất quá vẫn là thành thành thật thật gật gật đầu.

“Làm cái gì?” Nàng lại hỏi.

“Liên quan đến máy tính.”

“Lập trình thiết kế, linh tinh?”

“Cùng loại.”

“Cho nên không cần ra ngoài đi làm, chỉ cần mỗi ngày nhốt tại trong nhà làm cũng xong?”

“Àn.”

“Thu nhập ổn định sao?” Âu Lệnh Nghi do dự gật gật đầu. Cái gọi là ổn định, hắn là hàng tháng đều có thu nhập cố định đi? Hắn ngoài ngoài lập trình ra hắn còn có nguồn thu nhập từ quảng cáo, riêng lập trình thu vào thì không chắc, bởi vì không thể xác định thời gian hoàn thành, hoặc có vô trò chơi công ty xem thái độ của họ đối sản phẩm hắn cảm thấy hứng thú, cho nên rất khó đánh giá toàn bộ thu nhập.

“Có được năm vạn không?”

Hắn gật đầu.

“Mười vạn?”

Hắn lại thành thật tiếp tục gật đầu.

“Như vậy là đủ rồi.” Bạch Tiệp Ngọc thỏa mãn mỉm cười.

Vốn chỉ cần hắn có công tác, có thu nhập cố định mà không phải người vô dụng ăn bám gia đình, nàng đã cảm thấy OK, không nghĩ tới hắn thu nhập thế nhưng có thể cao đến sáu con số, cộng thêm cho hắn một điểm.

“Anh bao nhiêu tuổi?” Nàng hỏi lại, quyết định muốn làm rõ ràng hết thảy có quan hệ tới hắn.

“Ba mươi mốt.” Tuy rằng không biết nàng vì sao phải hỏi những vấn đề này, Âu lệnh nghi vẫn là hữu vấn tất đáp.(có nghi vấn sẽ trả lời)

“Có bạn gái hay không?”

“Không có.”

“Vì cái gì?”

Âu Lệnh Nghi không nói gì đưa mắt nhìn sang chỗ khác. Vấn đề này nàng còn cần hỏi hắn sao? Chỉ cần hỏi chính nàng, vì cái gì mỗi lần nhìn thấy hắn đều là vẻ mặt chán ghét là biết đáp án.

Hắn là một người mập mạp, còn là một trạch nam, một chút ánh mắt nữ nhân muốn cùng hắn kết giao là rất khó.

“Bạch tiểu thư, đối với chuyện vừa rồi, tôi thật sự cảm thấy thật xin lỗi. Cho nên mặc kệ cô muốn tôi làm cái gì, tôi đều đáp ứng cô, chỉ cần cô chịu tha thứ tôi vừa rồi liệu lĩnh.” Hắn trở lại chuyện chính đem ánh mắt dời về trên mặt nàng, thành khẩn nói với nàng.

“Mặc kệ tôi muốn anh làm cái gì, anh cũng đáp ứng?” Bạch Tiệp Ngọc nhú mày, nghiêm túc chăm chú nhìn hắn.

Âu lệnh nghi gật gật đầu. Cho dù nàng yêu cầu điều kiện thật là muốn hắn chuyển nhà, rời đi khỏi nơi này, không làm chương mắt nàng, hắn cũng chấp nhận.

“Không hỏi hận?” Nàng cho ... hắn một cơ hội nữa.

“Tôi nói rồi tôi sẽ phụ trách, cho nên mặc kệ cô muốn tôi làm cái gì, tôi cũng làm.” Hắn nghĩa vô phản cố(làm việc nghĩa không được chùn bước/đạo nghĩa không cho phép chùn bước/không có đường lui), tỏ vẻ nghiêm túc.

“Tốt lắm.” Nàng mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn hắn không chuyển mắt, ngữ điệu không sợ hãi người chết nhiều thêm mở miệng nói: “Tôi muốn anh làm bạn trai tôi, Âu tiên sinh.”

Thân thể có điểm hoảng hốt, còn có chút bay bay, nhưng đây là ảo giác đi? Nếu không, hắn thể trọng 100 ký, làm sao có thể “bay” được lên đây?

Âu Lệnh Nghi đóng cửa chính, cước bộ có điểm phù phiếm đi tới phòng khách, sau đó đặt mông ngã ngồi ở trên ghế sa lon, thiếu chút nữa đem xô pha đè bẹp.

Hắn có phải hay không nằm mộng, bằng không làm sao có thể sẽ có loại sự tình này? Bạch tiểu thư là người xinh đẹp nhất khu này, cao không thể chạm lại muốn hắn làm bạn trai của nàng? Đây tuyệt đối không phải sự thật, hắn nhất định là nằm mộng.

Đúng vậy, hắn nhất định là viết chương trình phần mềm mệt đến ghé vào trên bàn máy tính, bất tri bất giác đang ngủ, mới có thể gặp mộng như vậy, nhất định là như vậy.

Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại, nghĩ thầm nếu mở to mắt thì hết thấy tự nhiên khôi phục như bình thường.

Kết quả mở to mắt, hắn vẫn ngồi liệt ở trên ghế sa lon, hơn nữa cảm trong lòng bàn tay, vẫn là cái chìa khóa nhà Bạch tiểu thư, mà không phải nhà mình.

“Trao đổi chìa khóa.” Nàng nói: “Như vậy anh cũng đừng nghĩ sau lưng em trộm kết giao bạn gái khác, bởi vì em tùy thời đều có thể kiểm tra. Để không thiên vị... đây là cái chìa khóa nhà em, cầm đi.”

Vì thế, cái chuỗi... chìa khóa nhà nàng liền rơi vào trong tay hắn, nghi thức chính thức kết giao.

Cho nên, tất cả chuyện này đều là sự thật, không phải hắn đang nằm mộng sao?

Âu lệnh nghi lần thứ hai cảm thấy được đầu có chút choáng váng, cả người có cảm giác chân run run.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào phát sinh? Lấy điều kiện của Bạch tiểu thư, nàng hắn không thiếu bạn trai mới đúng, vì cái gì nàng muốn hắn làm bạn trai của nàng đây? Nàng làm như vậy rốt cuộc có mục đích gì, đối với nàng có gì tốt?

Nàng là trêu đùa hắn, chờ hắn tin là thật, sau đó lại hung hăng trào phúng hắn cóc mà đòi ăn thịt thiên nga sao?

Đây sẽ không phải là mục đích của nàng đây? Nàng là người tệ vậy sao?

Có nên không đây?

Nhưng nếu như không phải trêu đùa hắn, nàng vì sao lại nói ra muốn hắn làm bạn trai nàng, thậm chí còn cùng hắn trao đổi chìa khóa?

Không nghĩ ra, hắn thật sự không nghĩ ra nàng vì sao phải làm như vậy? Nói trở lại, kỳ thật hắn cũng không cần phải suy nghĩ nàng có mục đích gì, hoặc là vì sao phải làm như vậy, bởi vì hắn đã đáp ứng nàng, mặc kệ nàng muốn hắn làm cái gì, hắn đều làm. Cho nên, hắn cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên, thích ứng trong tình cảnh này.

“Quên đi, vẫn là quay lại tắm rửa ngủ đi.” Hắn làm bầm lâu bầu nói. Vì phải làm việc, hắn đã có hai ngày hai đêm không nhắm mắt, hôm nay cũng thật sự phiền não, đi ngủ sớm một chút đi.

Hắn từ trên ghế salon đứng lên, đang chuẩn bị xoay người trở về phòng thì lại nghe thấy nơi cửa chính truyền đến thanh âm của chìa khóa mở cửa.

Rắc.

Cánh cửa bị đẩy ra, Bạch Tiệp Ngọc từ cửa bước vào.

Âu Lệnh Nghi trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng tiến dần từng bước, trong khoảng thời gian ngắn chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, hoàn toàn không biết nên phản ứng làm sao.

Tiệp Ngọc tùy ý nhìn một chút phòng khách hỗn độn, sau đó mảy mòi nhẹ lông mày trào phúng: “Nhà anh thật bừa bộn.”

Hắn nhất thời chỉ cảm thấy một trận mặt đỏ.

“Tôi, tôi sẽ sửa sang lại.” Nói xong, Âu Lệnh Nghi lập tức luống cuống tay chân đem toàn bộ sách báo tạp chí chồng chất tại trên bàn trà để xuống dưới gầm, đem quần áo ném loạn ở trên ghế sa lon, trên ghế dựa, trên bàn cầm lên cuốn thành một bọc, đi vào WC giặt quần áo, đem các thứ hỗn tạp linh tinh bỏ vào thùng rác...

Chờ hắn xoay người lại lần thứ hai đối mặt cục cưng thì đã thấy nàng đã cầm khăn giúp hắn lau cái bàn.

“Thực xin lỗi, tôi làm là được rồi.” Hắn vội bước lên phía trước muốn cầm khăn lau, lại bị nàng trừng mắt liếc.

“Anh đi quét rác.” Nàng nói.

“Chính là...”

“Còn không mau đi!”

“Được.”

Nhìn hần thân thể khổng lồ bộ dáng lập tức xoay người chạy vội mà đi, Tiệp Ngọc khước miệng không tự chủ giờ cao.

Kỳ thật nhà hần cũng không có bản như nàng tưởng tượng, chính là có một chút loạn mà thôi. Không có hương vị kỳ quái ghê tởm, cũng không có tro bụi bám đầy, hoặc tràn ngập một đồng đồ uống không uống xong hay đồ ăn thừa chưa hết trong phòng. Nàng chịu không nổi nhất đúng là chứng kiến những cảnh mốc meo, có mùi, con gián con kiến gì đó bay loạn ở trong phòng, điểm này hần phi thường kịp cách ly.

Hai người cùng nhau đem phòng khách quét tước một chút, nó lập tức trở nên rực rỡ hẳn lên. Sau, Âu lệnh nghi có chút lúng túng lấy chén nước đá cho nàng uống.

“Cám ơn.” Hần hướng nàng cảm ơn, sau đó không tự chủ được đối với nàng giải thích.”Tôi thường chuyên tâm vào công tác, không có thời gian dọn dẹp, trong nhà mới trở nên rối loạn như vậy, thực xin lỗi.”

“Một đại nam nhân không nên hơi một tí liền nói xin lỗi, nơi này là nhà anh, anh muốn loạn thế nào thì tùy, làm sao phải giải thích với em?” Tiệp Ngọc nhìn không được trừng mắt nói.

Âu lệnh nghi nhất thời không lên tiếng, không biết phải làm sao đứng nguyên tại chỗ nhìn nàng.

“Em không có số điện thoại của anh.” Nàng đưa tay nói: “Cho em.” Đây mới là mục đích nàng tới.

Hần trừng mắt nhìn, lập tức gạt đầu, xoay người đi tìm giấy bút, viết số di động cùng điện thoại bàn tiếp tục hai tay dâng lên.

“Sáng sớm ngày mai năm giờ rời giường.” Nàng đưa tay tiếp nhận tờ giấy rồi đối với hần nói.

Hần sững sốt, mờ mịt lặp lại nói: “Năm giờ?”

“Không dậy được sao? Anh yên tâm, em sẽ gọi điện thoại gọi anh rời giường, nếu điện thoại kêu bất tỉnh anh, em sẽ đích thân lại đây kêu. Cứ như vậy, em đi đây.” Nói xong, nàng buông chén, đứng dậy rồi xô pha, tự nhiên tiêu sái rời đi.

Âu lệnh nghi chờ người ra sững sờ nguyên tại chỗ, thật lâu mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn về phía phòng khách sạch sẽ. Vừa mới đây cũng là một giấc mộng sao?

Không có khả năng. Bởi vì cho dù là nằm mộng, hần cũng vô pháp tưởng tượng ra Bạch tiểu thư xinh đẹp mê người, cao không thể chạm tới, búi lại tóc, tay áo cuộn lên, bộ dáng quý rập trên mặt đất lau chùi.

Chính là vừa rồi nàng đích xác làm như vậy, một bộ quen tay hay việc, động tác nhanh nhẹn, làm cho hần nghiêm chỉnh mở rộng tầm mắt.

Nàng là cô gái tốt như thế này một cái trong ngoài hiếm có sao?(ồ sĩa,động vật quý hiếm ư?)

Điều kiện của nàng như vậy,nam nhân nào cũng muốn chiếm đoạt, rốt cuộc là thích hần điểm nào nhất, muốn chọn hần làm bạn trai của nàng nha?

Nàng chẳng lẽ không cảm thấy phải cùng hần dáng người to lớn đứng chung một chỗ thực mất mặt sau? Bạn gái trước của hần chính là vì vậy mà chia tay với hần.

Bất quá nói trở lại, Bạch tiểu thư tuyệt không thể nào là muốn hần làm bạn trai chân chính, nhất định là có mục đích gì muốn lợi dụng hần, mới có thể tiếp cận hần.

Quên đi, không nên nghĩ nữa, vẫn là sớm một chút chuẩn bị ngủ đi, nếu không ngày mai năm giờ muốn hần như thế nào ngồi dậy? Dĩ vãng hần mỗi lần hoàn thành công việc, ít nhất cũng ngủ tới trưa hôm sau, mà hiện tại cũng đã muốn mười giờ rồi, hần vẫn là vội vàng ngủ đi.

Năm giờ rời giường? Nàng rốt cuộc muốn hần sớm như vậy rời giường làm cái gì nha? Nên không phải muốn hần giúp nàng đi mua bữa sáng, hoặc là tự mình làm bữa sáng cho nàng ăn đi?

Quên đi, dù sao đáp án vấn đề này ngày mai có thể biết thôi..

Âu lệnh nghi cảm giác mình muốn chết, tim hần đập to như nổi trống, thờ ngẩn ngừ, mồ hôi rơi như mưa, hai cái đùi vừa chua xót lại mềm lại run rẩy khiến cho hần hận không thể muốn chém nó.

Hần khó chịu muốn chết, muốn ngã xuống đất không dậy nổi, cũng muốn mắng chửi người, nhưng là cuối cùng hần duy nhất có thể làm, chỉ có bất buộc hai chân của mình tiếp tục di động, tiếp tục chạy phía trước, không đơn giản là hần đã đáp ứng nàng mặc kệ muốn hần làm cái gì hần đều làm, cũng bởi vì hần không muốn thua một nữ nhân —— ít nhất không thể thua được,bởi vì quá khó nhìn.

“Mệt lắm không? Nếu mệt,anh có thể đến bên cạnh nghỉ ngơi, em chạy năm vòng nữa sẽ trở về.”

Không biết lần thứ mấy nàng đi qua tốc độ chậm lại đối với hần nói, tiếp theo lần thứ hai lướt qua hần, vòng quanh công viên bên ngoài chạy. Khí tức của nàng thông thuận, bước chân cũng rất nhẹ nhàng, cảm giác tựa như mới vừa bắt đầu chạy bộ, chạy 10 vòng nữa cũng được, làm Âu Lệnh Nghi nhìn ghen tị phải chết.

Nàng sao có thể chạy nhẹ nhàng như vậy đây? Mà hần như thế nào lại vô dụng như thế, mới chạy ba vòng liền thở dốc, thở hồng hộc, thở như trâu, hần không thể muốn chết đây?

Hần có thể hay không rất vô dụng?

Không, hần chết cũng không thể dừng lại nghỉ ngơi, tuy rằng đuổi không kịp tốc độ của nàng, cũng không có biện pháp chạy nhiều vòng giống nàng, ít nhất khi nàng dừng bước lại nghỉ ngơi phía trước, hần không thể dừng lại.

Cố lên nha, Âu Lệnh Nghi! Người có thể, người có thể, cố lên!

(cố lên,cố mà edit...=))

Dựa vào nghị lực cùng quyết tâm, hần tiếp tục chạy vòng quanh công viên, tuy rằng tốc độ thong thả, thở dốc, thở hồng hộc, thở như trâu, lại không có...chút nào ngơi nghỉ.

Bạch Tiếp Ngọc chú ý tới, cao hứng không thôi. Nàng thích có nghị lực, không thích nhanh chóng đã buông tha! Bất quá đây chỉ là một ngày mà thôi, nếu hần có thể kiên trì bền bỉ, nàng sẽ càng ưa thích.

Mỗi một ngày giống nhau trôi qua, nàng chạy 10 vòng sau mới dừng lại đổi phương thức, tiếp tục chạy một vòng vòng quanh bên ngoài công viên, mới chấm dứt vận động buổi sáng chạy bộ.

“Tốt lắm, chúng ta trở về đi.” Nàng đi đến bên cạnh hần đối với hần nói. Hần nhất định mệt muốn chết rồi. Âu lệnh nghi mỗi một gập đầu, thở hổn hển ngay cả một câu đều nói không nên lời. Trên thực tế, hần cảm giác mình còn có biện pháp đứng không ngã, quả thực chính là kỳ tích.

“Vừa mới bắt đầu nhất định sẽ cảm thấy được mệt chết đi, tuy nhiên sau đó sẽ trở thành thói quen.” Nàng đối hần nói.

Sau đó? Hần nói không ra lời, chỉ có thể nghẹn họng nhìn trần trời trừng mắt nàng, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

“Em có thói quen chạy bộ sáng sớm, bất quá công viên gần nhất Thái Bình không yên tĩnh.” Nàng nhìn hần một cái, bắt đắ dĩ nói.

“Cái... Có ý tứ gì?” Hần lặng đi một chút, thở hổn hển mở miệng hỏi.

“Có người sẽ gây rối em.”

Âu lệnh nghi bỗng nhiên dừng bước lại, khó có thể tin trừng mắt nàng kêu lên: “Vậy cô còn!”

“Em muốn vận động.” Nàng tiếp tục đi lên phía trước, hần nhanh chóng đuổi kịp nàng.

“Cô có thể đổi, đổi cái địa phương khác.” Tiếp tục suyễn hần nói với nàng. Nàng rốt cuộc có biết hay không tính nghiêm trọng nha?

“Gần đây chỉ có công viên này.”

“Ngay cả như vậy, cô... Cũng nên lo lắng an toàn ỉnh, không, không nên mạo hiểm như vậy.”

“Cho nên em mới tìm anh theo giúp em cùng đi nha, an toàn của em đều dựa vào anh bảo hộ.” Nàng vỗ vỗ bờ vai của hần, đối với hần mỉm cười.

Nháy mắt, Âu lệnh nghi rốt cục tỉnh ngộ hiểu được hết thảy. Nguyên lai đây là mục đích của nàng, cần một cái bảo tiêu có thể danh chính ngôn thuận đi theo bên cạnh nàng bảo hộ! Đây vẫn đề rốt cục có đáp án.

“Tôi đã biết.” Hần nghiêm túc hướng nàng gập đầu nhận lời.

“Đã biết liền chạy nhanh đuổi theo em. Nếu anh ngay cả cước bộ của em đều đuổi không kịp, kia như thế nào bảo hộ em?” Nàng mỉm cười nói.

Âu lệnh nghi nghe vậy không tự chủ được đỏ mặt. Nàng nói đúng vậy, hần ngay cả nàng đuổi không kịp, lại muốn như thế nào đuổi người xấu hoặc bảo hộ nàng đây? Xem ra hần cần huấn luyện thêm, càng thêm cố lên mới được.

Trở lại chỗ ở, nàng hướng hần nói tiếng cảm ơn,sau đó hai người đều tự về nhà. Bạch Tiếp Ngọc chuẩn bị đi làm, Âu lệnh nghi cũng trực tiếp ngã vào sofa phòng khách, mệt mỏi đến không thể động đậy, sau đó nhắm mắt ngủ đến 3 giờ chiều mới từ từ tỉnh lại.

Hần tỉnh lại cảm giác đầu tiên chính là toàn thân đau nhức đến bạo, chính là ngay cả như vậy, hần cũng không có quên chính mình là thân phận bảo tiêu, cùng với “Làm nhất Thiên hòa thượng gõ một ngày chung” trách nhiệm. Cho nên hần lên mạng tra xét một đồng tri thức vận động cùng bảo vệ sức khỏe, giúp thói quen chính mình tận lực thích ứng cuộc sống thay đổi kể tiếp phải đối mặt.

Tiếp tục một tuần sau, hần tuy rằng vẫn đuổi không kịp tốc độ của nàng, nhưng có thể phối hợp thời gian nàng vận động,chạy chậm, xong toàn bộ hành trình mà không thở dốc, thở hồng hộc, thở như trâu, sống không bằng chết.

Vì phối hợp nàng mỗi ngày sáng sớm chạy bộ, thói quen cuộc sống của hần cũng chậm chậm thay đổi. Không hề có suốt đêm suốt đêm đầy nhanh tốc

độ cuộc sống, tự nhiên cũng ít thói quen xấu đem đồ ăn vặt làm cơm ăn.

Trên thực tế, bồi nạng chạy bộ sáng sớm một tuần, hẳn mỗi lần về nhà đều mệt suy sụp ở trên ghế sa lon, đừng nói bữa sáng, ngay cả cơm trưa đều bỏ qua, rồi sau đó cũng không biết là thói quen, hay là như thế nào, thường sớm đem cơm trưa ăn cùng lúc, hơn nữa một đến ăn không nhiều lắm.

Sau đó nên nói như thế nào đây? Hẳn cũng không có ý đặc biệt muốn giảm béo, một tháng sau, thế nhưng hẳn lại gây tám ki-lô-gam, đem mình dọa nhảy lên vui sướng.

Tất cả chuyện này hay không có thể xưng là nhân họa đắc phúc đây?

Hai đơn vị, hẳn đã bao nhiêu lâu không thấy thể trọng chỉ 2 đơn vị? Hẳn thật sự cảm động chỉ thiếu nước mắt rơi. Nhưng mà mỗi ngày chạy bộ vận động sáng sớm cũng không có vì vậy mà ngưng hẳn, nó vẫn tiếp tục, hơn nữa cũng không biết là cố ý hoặc vô ý, “Bạn gái” hẳn ngay cả nghỉ ngơi hai ngày cũng tìm hẳn bồi nạng đi ra ngoài vận động, hoặc là leo núi, hoặc là bơi lội, hoặc là đạp xe, thậm chí còn từng đi qua phòng tập thể thao vận động.

Nàng thật là siêu cấp yêu vận động.

Đây là hẳn nguyên bản ý tưởng, chính là gần đây hẳn đã từ từ bắt đầu có ý này, hoài nghi tất cả chuyện này rốt cuộc là hẳn đang bồi nạng vận động hay là nạng bồi hẳn vận động?

Nàng nói sáng sớm công viên có người gây rối nạng, kết quả hẳn bồi nạng lâu như vậy, lại ngay cả một lần cũng chưa gặp qua.

Nghỉ ngơi hai ngày vận động ngoài trời, nạng kỳ thật có thể không đến tìm hẳn bồi, bởi vì chỉ cần nạng mở miệng, nhất định có thật nhiều người theo đuổi nguyện ý liều mạng bồi mỗi nữ mới đúng, mà nạng lại tìm hẳn bồi, chỉ tìm hẳn.

Tất cả chuyện này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây? Hẳn thật sự là càng ngày càng cảm thấy kỳ quái.

Bạch Tiệp Ngọc, một cái đại mỹ nữ làm cho người ta thấy không rõ đầu nạng rốt cuộc đang suy nghĩ gì, nạng rốt cuộc có mục đích gì?

Thật là làm cho người ta nghĩ không ra nha!

Bạn đang đọc truyện *Âu Tiên Sinh Thật Thà Chất Phác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

“Âu tiên sinh, anh gần đây gầy thiệt nhiều, đang giảm béo ư? Thật là càng lúc càng suất nha!”

“Âu tiên sinh, anh năm nay rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Có bạn gái hay không, muốn hay không tôi giúp anh giới thiệu?”

“Âu tiên sinh, tôi nói cho anh biết nha, biểu muội tôi lần trước đến nhìn thấy anh, liền hỏi tôi anh là ai nha, nạng hình như đối với anh có ý tứ, anh muốn hay không cùng nạng gặp mặt, hẹn hò, thử kết giao?”

“Âu tiên sinh—”

Khách! Khách! Khách.....

Giày cao gót dùng sức dẫm nát bậc thang thanh âm bỗng nhiên từ thang lầu truyền đến, làm cho hàng xóm lầu trên lầu dưới nhất thời liếc mắt một cái, tinh táo chạy tán loạn như chim.

Bạch tiểu thư xinh đẹp lại hung hãn tan tằm về rồi, lần trước đoàn người bị nạng nắn nên trong lòng không tự giác liền sinh ra sợ hãi. Âu tiên sinh là vị tiên sinh có tiếng tốt bụng trong tiểu khu, mọi người sớm có thói quen thỉnh hẳn “Thuận tiện” hỗ trợ giúp việc vặt, không nghĩ tới ngày đó Bạch tiểu thư không biết là đi làm có vấn đề gì hay như thế nào, khi nhìn thấy đoàn người lại thỉnh Âu tiên sinh “Thuận tiện” giúp việc, nháy mắt bùng nổ chỉ vào mũi các nạng từng bước từng bước chầm chọc khiêu khích, hại các nạng lần ấy xấu hổ lại không nói gì mà chống đỡ, may mắn sau đó có Âu tiên sinh xin tha, các nạng mới có thể thoát thân.

Từ nay về sau, các nạng muốn nhờ Âu tiên sinh thuận tiện giúp việc, còn phải cẩn thận chọn thời điểm Bạch tiểu thư không có ở đấy mới được, miễn cho Bạch tiểu thư tình thần chính nghĩa lại đem các nạng mắng đến không ngóc đầu nổi.

Bất quá cũng kỳ quái, Bạch tiểu thư bộ dáng xinh đẹp như vậy, làm cho người ta có cảm giác hẳn là nhu nhược mềm mại, khiến người ta thương tiếc sao? Nhưng nạng uy thế mười phần, làm cho người ta không dám dễ dàng khiêu chiến quyền uy của nạng, thật sự là kì long.

“Về rồi sao, Bạch tiểu thư.” Thấy nạng, Âu Lệnh Nghi lập tức đối nạng gật đầu mỉm cười.

Bạch Tiệp Ngọc trừng hấn liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, lướt qua hấn, đi đến trước cửa, lấy ra chìa khóa mở cửa, đi vào sau đó dùng sức đem cửa đóng sầm.

Phanh! Một tiếng nổ vang âm rung động oanh tạc lỗ tai mọi người.

“Nàng hôm nay có phải hay không lại tức giận cái gì ở trong công ty?” Một trận trầm mặc, có người hỏi nhỏ.

“Có thể hay không là lão bản nương tìm nàng phiền toái, nàng cùng lão bản ngoại tình rốt cục bị phát hiện?” Có người đoán nói.

“Nàng là kẻ thứ ba?” Có người kinh ngạc kêu lên.

“Không có, tôi nói lung tung.” Một thanh âm trước đó lần nữa thanh minh.

“Sau—”

“Thực xin lỗi, các vị.” Âu Lệnh Nghi bỗng nhiên hoàn hồn, nhanh chóng mở miệng nói: “Tôi đột nhiên nghĩ đến có việc quan trọng cần gọi điện thoại, cho nên— đây là tiền của ông, rác của bà, cái cờ lê cô muốn tôi giúp cô trả lại cho nam nhân dưới lầu.” Hấn từng thứ một đưa trả lại cho từng người vừa nhờ vả. “Mọi người tự mình đi mua, đi đồ, đi trà, gặp lại sau.” Nói xong, hấn nhanh chóng cầm rác xoay người về nhà.

Chết chắc rồi, hấn nhất định lại chọc nàng tức giận!

Lần trước chọc nàng tức giận kết quả là, nàng một tuần không cho hấn một vẻ mặt hòa nhã, nói chuyện không chỉ như hiệp thương mang côn, còn hết khả năng trào phúng, hại hấn mỗi khi cùng nàng ở một chỗ thật khản trương đến đau bụng.

Nhưng việc này cũng là hấn chuốc lấy, hoàn toàn không thể trách cứ nàng.

Nàng nói hấn tính tình rất tốt, thực dễ dàng bị người khác lợi dụng cùng chiếm tiện nghi, hấn cũng đồng ý, bởi vì hấn còn có một nỗi đau thân mình.

Trước kia hấn từng thích một nữ nhân, vì nàng mà làm một tên gốc tùy ý bị gọi sai bảo, lại ra sức làm hết, kết quả nữ nhân kia vừa thấy bạn trai trước quay đầu lại tìm, nàng liền đem hấn quăng đi, trở lại với người yêu cũ. Cái này còn không được, nàng muốn hấn tiếp tục làm bạn tốt của nàng, sau đó động một chút lại gọi điện cho hấn, tìm hấn hỗ trợ, ví dụ sửa máy tính, ví dụ chuyển nhà, ví dụ mượn đồng mượn tây, mà hấn căn bản không có biện pháp cự tuyệt.

Bạch Tiệp Ngọc nghe xong chuyện này, không chút khách khí mắng hấn là tên gốc, ngu ngốc, ngu ngốc, hấn cũng đồng ý.

Cho nên, nàng nói muốn sửa chữa cá tính ngu ngốc nhưng đủ lạn người tốt của hấn, hấn không chút do dự gật đầu nhận hỗ trợ của nàng.

Chính cái gọi là ngọc không mài không sáng, mà hấn đâu, còn lại là không trách mắng là không có tiền đồ.

Cũng bởi vậy, hấn hoàn toàn không thể trách nàng hoặc khi nàng nhìn hấn sắc mặt khó coi, bởi vì chuyện này hết thảy đều là hấn chuốc lấy.

Về nhà, hấn buông rác trong tay ra, lập tức ngồi vào trên ghế sofa, cầm lấy điện thoại gọi khẩn cấp cho nàng, điện thoại vang nửa ngày, nhưng không ai tiếp.

Nàng quả nhiên tức giận, ngay cả điện thoại cũng không tiếp. Hấn gọi sang di động cho nàng, không hề ngoài ý muốn nàng không tiếp như trước.

Hiện tại làm sao bây giờ? Nếu cứ như vậy không giải quyết được gì, không thêm nói lời nào, nàng nhất định sống rất khó chịu. Nhưng là nàng không tiếp điện thoại của hấn, hấn lại nên làm cái gì bây giờ đây?

Hấn nhìn về phía cái chìa khóa vừa rồi bị hấn để trên bàn trà, trên đó trừ bỏ khóa nhà mình ra, còn một chiếc hấn qua ba tháng nay chưa động đến, dù một lần đều không có dùng qua, đó là chìa khóa nhà nàng. Đi tìm nàng đi. Nhưng là liền vì một chuyện như vậy, chạy đến một căn hộ của một nữ nhân độc thân có được không? Nếu không khéo bị người ta nhìn thấy, có thể hay không hại nàng bị nói xấu đây?

Người trong khu đều đối với hấn thân mật, nhưng đối với nàng tràn ngập khoảng cách cùng định kiến, hấn tuyệt không hi vọng nàng bởi vì hấn mà bị người khác nói xấu. Thật sự là thế khó xử!

Hấn lại cầm lấy điện thoại một lần nữa gọi cho nàng, kết quả nàng vẫn như cũ không tiếp. Hấn đành phải để lại lời nhắn trong hộp thư thoại cho nàng.

“Cô không cần tức giận, tiếp điện thoại của tôi được không? Tôi sẽ sửa, chính là cá tính này của tôi không phải bảo sửa ngay là có thể sửa ngay được, tôi sẽ cố gắng, nhưng là cô cũng nên cho tôi một chút thời gian được không? Nghe được lời nhắn này của tôi, không nhất thiết phải gọi lại cho tôi, tôi sẽ gọi lại cho cô sau.”

Nói liên tục hết câu, hấn kiên nhẫn đợi năm phút đồng hồ sau mới tiếp tục gọi điện thoại cho nàng, kết quả nàng vẫn là không nhận.

Nàng rốt cuộc có hay không nghe được lời nhắn của hấn nha?

Hấn nhắn này, cầm lấy di động nhắn tin cho nàng— thực xin lỗi! Cô không có nghe được lời nhắn của tôi sao? Không cần tức giận, cô làm ơn tiếp điện thoại của tôi được không?

Hắn đợi hai phút sau gọi lại cho nàng, kết quả vẫn là không có người tiếp. Hắn lại chờ năm phút đồng hồ nữa gọi lại, nàng vẫn là không tiếp. Xem ra nàng thật là hạ quyết tâm không tiếp điện thoại của hắn rồi. Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Hắn rút cuộc muốn hay không sang bên đó đi tìm nàng đâu? Vấn đề là, nàng ngay cả điện thoại của hắn cũng không chịu tiếp, làm sao mở cửa cho hắn vào, nghe hắn xin lỗi cùng sám hối?

Nàng có thể hay không trực tiếp đem hắn đá ra khỏi nhà, sẽ bắt hắn mang trả lại chìa khóa nhà nàng, sẽ đem chìa khóa nhà hắn quăng trả lại cho hắn nha?

Nếu nàng thật tức đến không chịu được, có lẽ khả năng phải làm như vậy.

Nghĩ vậy một chút, Âu Lệnh Nghi không tự chủ được lắc lắc đầu, quyết định có lẽ chờ nàng hết giận mới tới tìm nàng xin lỗi cùng sám hối.

Có lẽ buổi sáng ngày mai đi.

Thật sâu thở ra một hơi, chân mày cau lại ngay cả một chút dấu hiệu buồn ra đều không có..

Hắn hy vọng buổi sáng ngày mai có thể nhanh đến một chút.

Bạch Tiếp Ngọc rất tức giận, tức đến không chịu được. Nhưng là chỉ có ông trời cùng chính nàng biết, nàng cũng không phải tức hắn không chịu nghe lời khuyên của nàng làm người tốt, mà là tức khi nghe lời những người kia nói, mà hắn lại không hề cho ý kiến phản bác. Có bạn gái hay không, có muốn tôi giúp hắn một tay giới thiệu hay không? Hắn là người chết sao? Không trả lời rằng có, nói không cần họ giới thiệu sao?

Biểu muội tôi..... Đối với anh có ý tứ, anh muốn hay không cùng nàng gặp mặt, hẹn hò, thử kết giao xem?

Hắn nếu dám cùng nữ nhân khác gặp mặt, hẹn hò, kết giao thử, nàng tuyệt đối, khẳng định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Nha, đáng giận! Thật sự là sắp tức chết nàng, nàng mở miệng muốn hắn làm bạn trai của nàng đã qua ba tháng, kết quả hắn thế nhưng còn không có nói với người trong khu là hắn đang cùng nàng tìm hiểu, hắn rút cuộc là cái loại ngu ngốc? Có bạn gái xinh đẹp như nàng vậy còn không khoe ra sao? Thật sự là tức chết nàng!

Nhưng là để cho nàng tức giận, những người này bình thường chỉ biết chiếm tiện nghi hắn, lợi dụng lòng tốt của hắn, thế nhưng khi nhìn hắn gầy đi anh tuấn lên, liền có chủ ý áp đặt trên người hắn, cũng không ngần ngại vì sao hắn có thay đổi lớn như vậy, còn không phải kết quả nàng hy sinh giấc ngủ cùng thời gian nghỉ ngơi cùng hắn vận động sao.

Nàng xác thực có thói quen dậy sớm chạy bộ, nhưng thời điểm tính lười phát tác, cũng có trường hợp dăm ba bữa không chạy, gặp quý nên ngày nào nàng cũng phải chuyên cần, mỗi ngày bắt buộc mưa gió? Nàng cố gắng như vậy, hoàn toàn là vì hắn.

Nàng cũng từng rất rất béo, biết muốn gầy nhất định phải kiên trì bền bỉ, cho nên cho dù nàng mệt, vì hắn, nàng vẫn là bức chính mình nhất định phải đứng lên cùng hắn đi chạy bộ, miễn cho hắn nghỉ ngơi một lần sẽ lười đi. Hắn vẫn nghĩ là hắn cùng nàng đi vận động, không biết sự thật là ngược lại, là nàng cùng hắn. Nàng vì hắn trả giá nhiều như vậy, nếu hắn có chút biến gầy biến anh tuấn mà sau liền đi treu hoa ghẹo nguyệt, hắn nhất định phải chết!

Đáng giận Âu Lệnh Nghi, cái tên ngu ngốc, thằng ngốc, đứa ngốc, rút cuộc có hay không coi nàng là bạn gái hắn nha?

Biết rõ nàng đang tức giận, biết rõ nàng ở ngay bên cạnh, rõ ràng trên tay còn có cái chìa khóa nhà nàng, kết quả ngay cả lại đây an ủi nàng một chút cũng không có, chỉ biết gọi điện thoại, nhưng lại liên tục không đến nửa giờ liền dừng lại không gọi tiếp.(Phong Nhi: haizzzzzzz, thật mâu thuẫn quá tỳ 0i, tại không thèm nhắc chứ có phải anh không gọi tỳ đâu a BS: Hay để ta nhắc cho.....)

Được, tốt lắm, thật tốt quá.

Lần này hắn nếu không có tự mình tìm tới cửa dùng lời trấn an nàng, nàng là tuyệt đối sẽ không nguôi giận, chờ coi!

Đúng 5h7' sáng, cửa nhà bên cạnh truyền đến thanh âm rắc một cái, Âu Lệnh Nghi lập tức mở cửa theo, đi ra ngoài.

“Buổi sáng tốt lành.”

Hắn vẻ mặt bình tĩnh lấy lòng mở miệng hướng nàng nói xin chào, nàng lại coi như không ngay cả liếc mắt nhìn hắn một cái cũng không có, khóa cửa, xoay người hướng dưới lầu đi đến. Hắn không tiếng động than nhẹ một hơi, nhanh chóng khóa cửa lại, đuổi theo sau.

“Thực xin lỗi, ngày hôm qua là tôi sai, cô không cần tức giận, không cần không để ý tới tôi được không?” Hắn đuổi theo nàng, thật cẩn thận mở miệng giải thích.

Kết quả nàng hoàn toàn coi như không nghe thấy, không nói một câu đi ra cổng lớn khu nhà, lập tức muốn thoát khỏi hắn bắt đầu chạy chậm chậm, chạy tới công viên bọn họ thường hay vận động.

Ngày trước thời điểm này bọn họ đều là đi bộ, vừa đi vừa nói chuyện phiếm, đến công viên mới có thể bắt đầu chạy.

Xem ra nàng thật sự rất tức giận.....

Âu Lệnh Nghi bắt đầu đi lại lần nữa khẽ thở dài một hơi, chỉ có thể điều chỉnh hô hấp chạy theo, bởi vì vừa chạy bộ vừa nói chuyện cũng không dễ dàng, mà hẳn tuyệt không muốn hẳn không còn sức lực bị nâng vút lại phía sau càng ngày càng xa.

Liên tục ba tháng bất chấp mưa gió chạy bộ, hẳn đã đuổi được cùng tốc độ với nàng, hơn nữa có thể thành thạo vừa chạy vừa quan sát nàng.

Bạch tiểu thư thủy chung mặt không chút thay đổi, nhìn không chớp mắt, coi như hẳn không hề tồn tại.

Làm sao bây giờ? Hẳn thật sự tình nguyện nàng mở miệng mắng hẳn, chứ không cần không để ý tới hẳn, nàng như vậy thật sự làm cho hẳn thực không biết làm sao nha. Ngay từ đầu, bọn họ cùng xuất hiện cùng ở chung tất cả đều là từ nàng chủ động. Muốn hẳn cùng nàng chạy bộ, muốn hẳn cùng nàng ra ngoài, động một chút là chạy vào nhà hẳn kiểm tra, sai khiến làm này làm kia, còn có nói chuyện phiếm. Cả tính cùng bề ngoài của nàng, nói thực ra, kém rất lớn!

Bề ngoài của nàng nhu nhược mà tao nhã, tính cách lại kiên nhẫn, kiên cường dẻo dai, dũng cảm, cơ trí, hơn nữa tâm địa vô cùng tốt, bởi vì nàng luôn có thói quen quên hóa đơn, quên tiền lẻ, dúi già dúi trẻ, ngay cả ông cụ nhặt rác ven đường cũng quen biết với nàng, nhiều người được nàng hỗ trợ mà đôi nàng đã cảm kích lại càng cảm kích.

Nàng là một người không chỉ có bộ dạng xinh đẹp, ngay cả tâm cũng đẹp, cũng bởi vậy, cho dù biết rõ trào cao không với tới nàng, hẳn vẫn như cũ hy vọng có thể làm bằng hữu tốt cùng nàng mỗi ngày cùng nhau chạy bộ.

Chạy vòng quanh công viên ước chừng mười lăm vòng, nàng rốt cục thả chậm cước bộ. Hẳn lập tức nắm chắc cơ hội hướng nàng sám hối, khẩn cầu nàng có thể nguôi giận.

“Ngày hôm qua là tôi sai, tôi về sau tuyệt đối sẽ không sẽ giúp bất luận kẻ nào chạy chân, tôi thề. Cho nên, cô đừng tức giận với tôi được không?” Hẳn cầu xin nói.

Bạch Tiếp Ngọc trầm mặc không nói.

“Làm ơn cô không cần không nói lời nào được không? Bạch tiểu thư!”

“Tôi nên làm như thế nào, cô mới bằng lòng tha thứ cho tôi, cùng tôi nói chuyện, Bạch tiểu thư?”

“Cô làm ơn, Bạch tiểu thư —”

“Anh cảm miệng cho tôi!” Rốt cuộc chịu không nổi hẳn đồng một câu tây một câu Bạch tiểu thư nàng kêu lên, đột nhiên dừng lại cước bộ, nàng giận không thể nhịn xoay người hướng hẳn rống giận.

Giây tiếp theo, bị kịch lại bỗng nhiên phát sinh ở trên người nàng.

“A!” Nàng kinh đau một tiếng, cảm giác mắt cá chân truyền đến một trận đau nhức, nàng xoay đến chân.

“Làm sao vậy?” Âu Lệnh Nghi vội vàng đỡ lấy thân mình nàng ngã xuống, sốt ruột hỏi.

“Đều là do anh hại!” Bạch Tiếp Ngọc vừa đau vừa tức dùng tay đấm hẳn mấy quyền. “Chân của tôi đau quá.”

Hẳn cẩn thận đem nàng ngồi vào một bên bồn vườn hoa tường vi ngồi xuống, sau đó ngồi xổm xuống xem xét chân bị đau của nàng. Mắt cá chân của nàng đã sưng lên, vừa hồng vừa sưng.

“Cô phải đến bác sĩ mới được.” Hẳn nhăn mày, quyết định thật nhanh nói.

“Không cần anh quản.” Bạch Tiếp Ngọc đem cái chân đau thu trở về, giận dữ đối hẳn nói, sau đó đứng lên.

“Cô muốn làm gì?” Âu Lệnh Nghi vội vàng đứng dậy hỏi nàng.

“Về nhà, chuẩn bị đi làm.”

“Đi làm? Mắt cá chân sưng thành như vậy, cô còn muốn đi làm?” Hẳn khó có thể tin tròn mắt kêu lên.

Nàng không để ý đến hẳn, đi tập tễnh về nhà.

“Chờ một chút.” Hẳn nhanh chóng chắn phía trước nàng “cô phải đi bệnh viện trước mới được.”

“Tôi nói, không cần anh phải quản.” Bạch Tiếp Ngọc nhấc chân, chịu đựng đau đớn, tiếp tục đi phía trước.

Hẳn trong nháy mắt lại chắn ở phía trước nàng. “Không cần như vậy được không? Cho dù cô tức giận, cũng không cần lấy thân thể của chính mình ra đùa giỡn. Để tôi cùng cô đi bệnh viện được không?” Hẳn ôn tồn khẩn cầu, nàng lại không buồn hé răng lại lần nữa cùng hẳn nhiều lời, bước đi thẳng.

Âu Lệnh Nghi thật sự là lại sốt ruột lại không biết làm gì. Mắt cá chân của nàng sưng lớn như vậy nhất định rất đau, nàng rốt cuộc vì sao muốn ngược đãi chính mình đây?

Không được như vậy! Cho dù là làm nằng tức giận, thậm chí làm cho nằng sinh khí đến từ nay về sau không hề để ý đến hấn, hấn cũng phải bắt buộc nằng đi bác sỹ mới được.

Thật sâu hít vào một hơi, hấn nhanh chóng đuổi theo nằng, sau đó không hề báo trước từ phía sau lấy tay bế thốc nằng lên.

“A!” Bạch Tiệp Ngọc hoảng hốt hét lên, sau đó đang nhìn rõ ràng là hấn ở phía sau, lập tức giận không thể nén lấy tay nắm hấn mấy quyền. “Anh đang làm cái gì? Nhanh chút thả tôi xuống dưới!” Nằng kêu lên.

“Cô phải đi bệnh viện chữa trị.” Hấn kiên định nói, hoàn toàn không để ý tới nằng đang phẫn nộ, ôm nằng liền hướng đường cái đi đến gần đón xe taxi.

“Tôi nói không cần anh quản.” Lúc này đổi lại là hấn trầm mặc không nói, buồn không hề rằng “Thả tôi xuống.” Nằng mệnh lệnh. Hấn làm như không nghe thấy.

“Ấu Lệnh Nghi!” Nằng tức giận kêu to, “Tôi bảo là anh thả tôi xuống!”

Hấn đem nằng mang đến đây, nhưng là vì muốn lấy vẫy xe taxi, hơn nữa vì phòng ngừa nằng né ra, tay hấn thủy chung cố định vòng nắm bả vai của nằng.

Xe taxi ngừng lại ở trước mặt bọn họ, hấn vói tay ra mở cửa xe, quay đầu ôn nhu đối nằng nói: “Lên xe.”

Nằng quay mặt đi chỗ khác, không thêm đề ý.

Thế nhưng nằng không thể nghĩ hấn có thể lại không báo trước một lần nữa ôm nằng, hướng chỗ xe taxi đi đến, nằng không kịp phản ứng, bị hấn ấn vào trong xe, sau đó lập tức đóng cửa xe.

“Làm phiền đi đến bệnh viện.” Hấn đối lái xe nói.

Căn bản không nghĩ tới người này thế nhưng cũng sẽ có mặt bá đạo cường thế, thật sự là người không thể chỉ nhìn qua tướng mạo! Bất quá đừng tưởng rằng như vậy nằng liền hết giận, sẽ để ý đến hấn. Bạch Tiệp Ngọc tựa đầu chuyển hướng nhìn cửa kính xe bên kia, hạ quyết tâm không để ý tới hấn.

Ở bên ngoài phòng cấp cứu, nằng không thêm nhờ hấn đỡ, tự mình tập tễnh đi vào phòng khám nhờ bác sỹ khám và chữa bệnh.

Sau khi chụp X-quang, phát hiện do bị trật chân mà gây nên tổn thương dây chằng, bác sỹ yêu cầu y tá trước hết băng lại cho nằng, lại dùng vải băng co giãn thay nằng bao lấy vị trí bị đau, sau khi đã băng bó xong bác sỹ đưa ra vài lời khuyên cần chú ý, liền kêu nằng đi mua thuốc rồi về nhà nghỉ ngơi. Bạch Tiệp Ngọc không nghĩ chỉ là bị trật chân mà có thể nghiêm trọng như thế. Xem như vậy, mấy ngày kế tiếp nằng đi làm và cuộc sống hàng ngày phải như thế nào thực hiện đây? Tất cả chuyện này đều do hấn hại mà ra!

“Cô có thể đi sao? Vẫn là không cần miễn cưỡng, để tôi đưa cô là được rồi?” Đầu sỏ gây chuyện về mặt lo lắng nói.

“Tránh ra!” Nằng tức giận đưa tay đẩy hấn, chịu đựng đau, nhấc chân hướng cửa phòng cấp cứu đi ra ngoài.

“Bạch tiểu thư —”

“Tôi bảo là anh tránh ra.” Nằng tức giận hô, đau đến mắt ứa lệ, lại vẫn cắn răng nhấc từng bước đi về phía trước.

Xem nằng cố gắng như vậy, Ấu Lệnh Nghi thật sự rất tức giận. Hấn nhanh chóng đuổi theo nằng, sau đó hai tay duỗi ra ôm lấy, lại lần nữa đem cả người nằng bế lên.

“Ấu Lệnh Nghi —”

“Câm miệng.” Hấn nói.(=))

Bạch Tiệp Ngọc nhất thời ngây người, không nghĩ tới hấn cũng dám kêu nằng câm miệng. “Anh dựa vào cái gì bảo tôi câm miệng? Lập tức thả tôi xuống!” Nằng giãy dụa ra lệnh cho hấn.

“Cô có thể tức giận, nhưng là không cần ngược đãi chân mình, bác sỹ vừa rồi có nói cô không có nghe sao? Muốn cô nghỉ ngơi thật nhiều, không nên dùng chân đi lại nhiều, tốt nhất là đừng dùng.” Hấn nói.(BS: Đúng đúng,kệ anh bế thôi,đi đâu cũng có anh bế,sướng nhớ....)

“Anh là gì của tôi? Ai cần anh xen vào việc của người khác? Tôi nói là anh thả tôi xuống có nghe hay không?”

Ấu Lệnh Nghi như trước không thêm đề ý, ôm nằng hướng chiếc xe taxi vẫn đang đợi họ, đi đến mở cửa xe ra, lại lần nữa đem nằng nhét vào trong xe, đóng cửa xe, nói cho lái xe nơi bọn họ ở.

Hấn không nói gì, nằng cũng vậy. Cho nên dọc theo đường đi, nằng vẫn là như lúc đi bệnh viện, quay đầu đi chỗ khác, không để ý đến hấn.

Tới chỗ ở dưới lầu, nằng xuống xe, hai chân vừa chạm xuống đất, lại bị hấn bá đạo bế đứng lên, sau đó một đường ôm nằng đi đến trước cửa khu nhà ba tầng, mới thả nằng xuống đất.

Nàng từ trong túi tiền lấy ra cái chìa khóa mở cửa, nhảy vào trong phòng, phanh một tiếng đóng sầm cửa lại, ngay cả câu cảm ơn cũng không muốn nói với hân.

Đáng giận, chân của nàng thật sự đau quá, đau quá nha, hơn nữa cả người toàn mồ hôi, muốn tắm rửa thật sạch sẽ, còn phải gọi điện thoại đến công ty xin phép, sau đó bụng lại thấy đói.....

Đáng giận Âu Lệnh Nghi, cái tên ngu ngốc, tên ngốc, đũa ngốc, hân nhất định nghĩ đem nàng đuổi về nhà liền công thành chuồn đi, không phải chuyện của hân, cho nên mới ngay cả thử cũng chưa thử nghĩ cùng nàng tiến vào, thật sự là tức chết tên đại ngu ngốc! Nàng rốt cuộc là thích hân ở điểm nào nha? Đáng giận!

Ngoài cửa truyền đến âm thanh nhà bên mở cửa, làm ối của nàng cảm thấy cay cay. Hân thật sự cứ như vậy bỏ nàng lại một mình? Âu Lệnh Nghi đại ngu ngốc!. Hít hít cái mũi cay cay, tiếp tục lau ánh mắt có chút nóng lên, Bạch Tiệp Ngọc nhảy nhẩy đến trước sô pha ngồi xuống, trước tiên nên gọi điện thoại đến công ty xin phép.

“Uy, Quân Hoa, tôi là Tiệp Ngọc. Tôi không cẩn thận bị thương ở mắt cá chân, hai ngày này khả năng không có biện pháp đến công ty đi làm. Anh có thể hay không giúp tôi xin phép? Được, cảm ơn anh.”

Cúp điện thoại, nàng lại hít hít cái mũi, mới từ trên sô pha đứng lên, nàng không ai giúp đáng thương lê bước hướng phòng tắm đi vào.

Nàng hy vọng chính mình như thế này sẽ không ở trong phòng tắm té ngã, cho dù không cẩn thận té ngã, cũng không cần đụng bể đầu mà chết đi, sau đó đến khi biến thành một đồng xương trắng người ta phát hiện nàng bị thảm bỏ mình.

Âu Lệnh Nghi là cái đại ngu ngốc!

Đáng giận ngu ngốc, thật sự là tức chết nàng, đại ngu ngốc!

Tắm chưa xong, băng vải trên chân đã bị ướt đẫm, Bạch Tiệp Ngọc đơn giản đem băng vải toàn bộ bỏ đi, tắm sạch từ trên xuống dưới.

Tiếng vòi hoa sen quá lớn, nàng căn bản sẽ không nghe được tiếng chuông cửa vang lên từng hồi, càng không có nghe thấy thanh âm có người dùng chìa khóa mở cửa, đi vào nhà nàng.

Mở cửa lớn ra, Âu Lệnh Nghi do dự đứng ở trong phòng khách của Bạch Tiệp Ngọc, không biết làm sao.

Hân tuyệt không xác định được hân không mời mà đến có thể hay không càng làm nàng thêm tức giận? Có thể sẽ như vậy. Chính là không qua đây xem nàng có hay không nằm ở trên giường nghỉ ngơi, hân thật sự không có biện pháp yên tâm.

Trước khi đi bệnh viện, nàng còn nói muốn đi làm, khi bác sĩ chẩn đoán chứng minh thương thế nghiêm trọng ra sao, nàng có đánh mất ý niệm đi làm trong đầu chưa?

Nhưng là cá tính nàng bền gan vững chí làm cho hân có chút nghi ngờ, cho nên nghĩ lại cần phải xem xét, hân quyết định vẫn là đến nhìn xem nàng có hay không nghỉ ngơi.

Trang trí trong nhà nàng cùng hân giống nhau như đúc, chỉ kém bên đối xứng trái phải mà thôi.

Hân nghe thấy phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, biết nàng hân là ở bên trong tắm rửa, chính là chân của nàng bị thương thành như vậy, như thế nào còn đứng tắm vòi sen đâu? Hân nhanh chóng cau mày, lộ ra vẻ mặt không ủng hộ.

Trong phòng tắm tiếng nước bỗng nhiên ngừng lại, xem ra nàng đã tắm rửa xong, cũng sắp đi ra. Hân không tự chủ được trở nên có chút khẩn trương.

Phanh! Một tiếng nổ đột nhiên từ trong phòng tắm truyền đến, tựa như thanh âm một vật lớn nghiêng đổ.

Âu Lệnh Nghi hoảng sợ, nháy mắt đã quên mất khăn trương, vội vàng vọt tới trước cửa phòng tắm.

“Bạch tiểu thư, Cô có sao không?” Hân một bên gõ cửa, một bên giơ giọng hướng bên trong kêu to.

Trong phòng tắm đầu im lặng trong chốc lát, mới hoàn thanh truyền đến một tiếng rầu rĩ “Không tốt.” Thanh âm có điểm giống đang khóc.

“Làm sao vậy, cô có phải hay không bị té ngã?” Hân sốt ruột hỏi.

Bên trong nàng không có lên tiếng trả lời.

“Bạch tiểu thư! Bạch tiểu thư! cô có hay không nghe được thanh âm của tôi, nhanh chút trả lời tôi.” Hân sốt ruột không ngừng gõ cửa phòng tắm, lo lắng nàng có khi đã ngất ở bên trong.

“Chân của tôi đau quá.”

Thật tốt quá, nàng hoàn toàn thanh tỉnh. “cô là bị té ngã phải không? Có biện pháp dựa vào chính mình đứng lên không?” Hân nhanh chóng hỏi nàng.

“Đau quá! Thật sự đau quá!”

Nàng nghẹn ngào kêu lên thanh âm đau đớn làm cho hân lòng nóng như lửa đốt, nhin không được động thủ đập cửa phòng tắm ra. Thế nhưng cửa không khóa!“Bạch tiểu thư, tôi có thể đi vào sao?” Hân nhanh chóng hỏi, chờ không kịp nàng đáp lại, trực tiếp nói cho nàng nói:“Tôi đi vào đây.”(BS: Thế thì hỏi làm gì hả người.)

Bạn đang đọc truyện *Âu Tiên Sinh Thật Thà Chất Phác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Đẩy cửa phòng tắm ra, Âu Lệnh Nghi liếc mắt một cái liền thấy nàng ngã ngồi ở trên mặt đất, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, lệ rơi đầy mắt. Hân ngăn chặn không được mặt đỏ lên, nhưng là vết sưng nơi mắt cá chân của nàng so với lúc trước ở bệnh viện có khi còn lớn hơn, lập tức cướp đi toàn bộ lực chú ý của hân, hân vừa vội vừa tức xông lên phía trước, có chút giận dữ không thể kìm hãm.

“Em rốt cuộc đang làm cái gì? Vì sao muốn đem băng vải bỏ đi?” Hân tức giận hỏi, lập tức đem nàng từ trên mặt đất bế lên, đi ra khỏi phòng tắm vào phòng nàng.

Âu Lệnh Nghi đem nàng đặt ngồi ở trên giường, sau đó xoay người đi ra ngoài, đến phòng khách lấy gói thuốc y tá đưa cho nàng, để trên bàn trà cầm vào, còn lấy một chén nước.

“Trước tiên uống thuốc đi.” Nhìn vào gói thuốc còn chưa được mở, khẳng định là nàng chưa có uống thuốc.

Hân đem gói thuốc giảm đau cùng tiêu viêm mỗi thứ lấy một viên, đem cả cốc nước đưa cho nàng. Tiếp theo liền trùm mặc ngồi trên sàn, thật cẩn thận đem chân bị thương của nàng đặt ở trên đùi hân, lấy ra ít thuốc mỡ cùng băng vải mới, thay một lớp vải băng mới cho vết thương ở chân nàng rồi cẩn thận băng kín lại. Hân thoát nhìn bộ dáng rất tức giận, nhưng động tác cũng rất ôn nhu.

Bạch Tiệp Ngọc lau đi nước mắt, yên lặng nhìn hân, tức giận đối với hân lúc trước cũng chậm chậm tiêu tán rất nhiều. Hân không bỏ nàng lại tự sinh tự diệt, hân lại đây..... Nàng cảm thấy rất cảm động, cảm thấy chính mình quả nhiên không có yêu sai người.

“Anh không phải về nhà sao?” Nàng hít hà cái mũi, thanh âm ghim trong cổ họng hỏi.

“Người đầy mùi mồ hôi bẩn, anh trở về tắm rửa.” Hân trầm mặc một chút, mới mở miệng nói.

“Cho nên anh cũng không phải mặc kệ sống chết của em, tính để cho em tự sinh tự diệt?”

Âu Lệnh Nghi không nói, cúi đầu chuyên tâm băng lại mắt cá chân cho nàng, thẳng đến đại công cáo thành mới thôi.

“Em nghỉ ngơi đi.” Hân dọn dẹp hòm thuốc sơ cứu, đứng dậy nói sau đó xoay người rời đi.

“Chờ một chút.” Nàng ngăn người, lập tức ra tiếng gọi hân lại.

Hân dừng lại cước bộ, nhưng không có quay đầu nhìn nàng.

Hân đang tức giận. Bạch Tiệp Ngọc rõ ràng cảm giác được. Nhưng là vì sao?

“Anh tức giận cái gì?” Nàng hỏi hân. Người tức giận rõ ràng vẫn là nàng không phải sao? Như thế nào nhanh như vậy liền chuyển sang là hân tức giận?

Âu Lệnh Nghi không buồn hé răng, tức nàng không tự biết chiều cổ mình, càng tức giận chính mình rõ ràng ở ngay bên người nàng, lại vẫn làm cho nàng bị thương. Nàng không biết hân có bao nhiêu tức giận chính mình ngày hôm qua không nghĩ biện pháp trấn an nàng, làm cho nàng người giận, thế cho nên hại nàng biến thành như bây giờ.

“Anh lại đây.” Bạch Tiệp Ngọc hướng hân gọi, thấy hân vẫn cũng không nhúc nhích, liền lại bồi thêm một câu,“Anh muốn em đi qua đó.” Nàng cũng không tin hân sẽ để nàng kéo chân đau đi qua nơi đó.

Hân lại đứng ở tại chỗ bất động trong chốc lát, mới rầu rĩ bước lại đây, ánh mắt thủy chung nhìn chằm chằm xuống sàn, không nhìn nàng.

“Ngồi xuống.” Nàng vỗ vỗ cạnh giường.

Hân như là không có nghe đến vẫn bảo trì tư thế đứng.

“Muốn em đứng lên mời anh ngồi xuống sao?” Nàng đổi phương thức khác.

Vì thế hắn chỉ có thể ngồi xuống.

“Anh tức giận cái gì?” Nàng lại hỏi hắn, biết hắn đại khái sẽ tiếp tục không buồn hé răng, cũng không chờ mong hắn trả lời, tiếp theo nói: “Em nghĩ người tức giận là em mới đúng, mà anh có biết em vì sao lại tức giận?”

Âu Lệnh Nghi vẫn trầm mặc không nói.

“Do chuyện ngày hôm qua,” Nàng bỗng nhiên tăng thêm ngữ khí mở miệng chỉ điểm, “Anh có biết em vì sao giận như vậy không?”

“Bởi vì anh không chịu nghe, lại ở đó làm người tốt. Anh thực sự thật có lỗi.” Hắn rốt cục nói chuyện, nhưng vẫn như cũ không nhìn nàng.

“Sai!”

Một chữ này khiến cho hắn nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn nàng, trên mặt hắn tràn ngập vẻ mờ mịt khó hiểu cùng nghi hoặc. Sai?

“Anh rốt cuộc nghĩ em là loại người nào?” Bạch Tiệp Ngọc hỏi hắn, cũng không có giải thích làm sao sai.

“Người nào?” Âu Lệnh Nghi còn đang suy nghĩ làm sao lại sai, không có biện pháp đành tự hỏi vấn đề nàng vừa quăng ra.

“Anh đến bây giờ còn gọi em là Bạch tiểu thư, không nói với người khác là anh đã có bạn gái, để cho người khác nghĩ anh vẫn còn độc thân, giúp anh giới thiệu bạn gái cùng anh hẹn hò. Anh, Âu Lệnh Nghi tiên sinh, rốt cuộc đem em Bạch Tiệp Ngọc trở thành cái gì?” Nàng không có biện pháp ngăn cản thanh âm chính mình càng lúc càng cao, bởi vì nàng thật sự rất tức giận.

Âu Lệnh Nghi ngây ra như phỗng nhìn nàng, cảm giác nghe không hiểu nàng muốn nói cái gì. Cái gì bạn gái? Vì sao trong lời nàng nói lại có, hắn nghe không hiểu a?

“Bạch tiểu thư —”

“Lại gọi Bạch tiểu thư!” Nàng giận không thể kìm nén đánh gãy. “Anh tính cả đời đều gọi em Bạch tiểu thư sao? Chờ chúng ta kết hôn sinh con xong, cũng gọi em Bạch tiểu thư sao?”

Âu Lệnh Nghi cứng họng nhìn nàng, bộ dáng bị dọa cho ngây người. “Kết hôn sinh con?”

“Làm chi, em không xứng với anh sao?” Bạch Tiệp Ngọc trừng mắt hỏi.

Hắn nhanh chóng lắc đầu.

“Tốt lắm.” Nàng vừa lòng mỉm cười. “Anh cảm thấy khi nào thì kết hôn là tốt? Năm nay? Sang năm? Nếu song thân hai bên không có ý kiến gì, tháng sau kỳ thật cũng không tồi.”

Âu Lệnh Nghi lúc này ngạc nhiên đến mức cảm muốn rớt xuống. Nhưng chỉ muốn bình tĩnh nghĩ một chút, hắn biết nàng tuyệt đối không phải nói thật. Lấy ngày tháng năm sinh, điều kiện gia cảnh, tình trạng của hai người đều khác, làm sao có thể kết hôn?

“Bạch tiểu thư, em không cần mang anh ra trêu đùa như thế.” Hắn nhấn mày nghiêm chỉnh đối nàng nói, hắn không thích mang hôn nhân đại sự ra chơi đùa.

“Em đã đói bụng đến chết, ai có tâm tình cùng anh nói giỡn nha?” Bạch Tiệp Ngọc vô lực, nhắc tới là đã đói bụng, nàng không tự chủ được lộ ra biểu tình đáng thương hề hề, câu hắn nói: “Trước hết có thể giúp em tìm cái gì ăn không, em sắp chết đói a!”

Âu Lệnh Nghi không hiểu hiện tại nàng rốt cuộc đang cùng hắn nói giỡn hay là nói thật, nhưng cái gì nàng cũng không nói lại kêu đói bụng, hắn cũng không thể không để ý tới nàng, chỉ gật gù đầu, sau đó đi vào bếp, mở tủ lấy nguyên liệu làm sandwich cho nàng ăn.

“Cám ơn.” Nàng vui vẻ, khẩn cấp cắn miếng sandwich, hạnh phúc nheo mắt lại. Ăn hai miếng sau mới nghĩ đến hắn tồn tại, nàng ngẩng đầu lên hỏi hắn. “Anh không ăn sao?”

Âu Lệnh Nghi lắc đầu. Nàng không có bắt buộc hắn, lại ăn mấy miếng sandwich, đột nhiên hỏi: “Ngày mấy tháng nay anh gầy đi mấy kg, anh biết không?”

“Mười lăm kg.” Hắn thành thật trả lời. Đây là lần đầu tiên hắn giảm cân nhanh đến như vậy, không những thế còn có điểm trừ trẻ không tăng.

“Thật là lợi hại, em trước kia phải mất một năm mới có biện pháp gầy đi hơn mười kg.” Nàng vừa ăn vừa nói, ngữ khí lại tự nhiên như vậy, giống như đang nói hôm nay thời tiết thật tốt, làm cho Âu Lệnh Nghi tưởng mình nghe lầm.

“Cái gì?” Hắn hỏi.

“Em trước kia cũng là người rất mập mạp, đã từng béo đến tám mươi mốt kg.”

Làm sao có thể? Hắn không dám tin tưởng mắt nàng, biểu tình giống như gặp quỷ.

Bạch Tiệp Ngọc tiếp tục thong thả ăn sandwich của nàng, tựa hồ một chút cũng không cảm giác được lời mình nói khiến người trước mặt kinh sợ không ngớt.

“Em đang nói giỡn đúng hay không?” Sau một lúc lâu, Âu Lệnh Nghi nhin không được thử hỏi.

“Không phải.” Nàng liếm liếm ngón tay, ăn no, thỏa mãn.

“Em làm sao có thể từng béo đến tám mươi kg?”

“Là tám mươi một kg.” Nàng sửa lại lời hấn cho đúng. “Có ảnh chụp làm chứng, anh muốn xem không?”

Hấn căn bản không thể tin, nàng làm sao có thể từng béo đến tám mươi một kg? Đây là chuyện không có khả năng a, bộ dáng của nàng tựa như đôi này thể trọng chưa bao giờ có vượt qua năm mươi kg. Nàng lại nói có ảnh chụp làm chứng?

“Anh muốn xem không?” Nàng hỏi hấn.

Âu Lệnh Nghi không chút do dự gạt đầu lại gạt đầu, bởi vì hấn căn bản không tin nàng sẽ có ảnh chụp như vậy.

“Ồ trong ngăn kéo cuối cùng của bàn trang điểm có cuốn album, anh giúp em lấy lại đây.” Nàng nhìn hấn một cái, chỉ chỗ cho hấn.

Hấn lập tức làm theo, từ trong ngăn kéo tìm ra cuốn album nàng nói, cầm lên mang đến đưa cho nàng.

Bạch Tiệp Ngọc vỗ vỗ vị trí bên người, muốn hấn ngồi xuống.

Lúc này hấn lập tức ngồi xuống, mắt không chuyển nhìn cuốn album trên tay nàng, khẩn cấp chờ nàng mở nó ra.

“Anh có biết từ sau khi em biến gầy, em chưa từng cho ai xem qua những bức ảnh này không?” Nàng mở miệng đối hấn nói.

Âu Lệnh Nghi ánh mắt từ trên cuốn album nhìn lên mặt nàng, không biết nàng đột nhiên nói như vậy là có ý tứ gì.

Nàng đối hấn mỉm cười. “Cho nên –sau khi anh xem qua, nhất định phải phụ trách lấy em nha.”

Xem ảnh thời khi còn đi học của đại mỹ nhân Bạch Tiệp Ngọc tiểu thư, Âu Lệnh Nghi bởi vì quá mức khiếp sợ cho nên ngu ngơ thật lâu thật lâu đều không có định thần lại được. Vàng thật a! thể nhưng lại là vàng thật a.

Tuyệt sắc giai nhân, Bạch tiểu thư xinh đẹp động lòng người, thật không ngờ lại có thời con gái là một người mập mạp, nhưng lại không phải mập bình thường, lời này nói ra thì có mấy ai tin cho được?

Nhưng mà, có ảnh chụp làm chứng từ ảnh mất chiếc cằm đến ngũ quan đều là của nàng, hấn nhận ra được. Còn có ngón tay thon dài mảnh khảnh của nàng hấn cũng nhận ra được, thứ quan trọng nhất khiến cho không một ai có thể nhận sai còn có một chỗ, là bên mắt nàng có một cái nốt ruồi. Cho nên không có sai, hấn có thể xác định nữ sinh mập mạp trong tấm ảnh kia là Bạch tiểu thư.

“Xem xong rồi?” Nàng ngồi bên cạnh cầm lại cuốn album vừa đưa cho hấn, mang đứng lên. “Em không có lừa anh?”

Hấn bị kích động quá lớn, trừ bỏ gạt đầu, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

“Trước kia em thực xấu phải không?” Nàng nói.

Hấn phản ứng có chút chậm chạp nhìn nàng một cái, sau đó lắc lắc đầu. Chính hấn cũng là một người cực kỳ mập mạp, không có quyền lợi phê bình người ta xấu. Huống chi trước kia nàng chính là béo mà thôi, cũng không phải thật sự xấu, nếu nàng thật sự bộ dạng xấu như đã nói, sau khi gầy đi cũng không có khả năng sẽ biến thành đại mỹ nhân như bây giờ.

“Anh có thể gạt đầu không sao hết.” Bạch Tiệp Ngọc hào phóng nói: “Bởi vì em trước kia có biệt danh là nữ phì hùng, một nữ sinh mập mạp như em, lại treo trên đầu biệt danh đầu gấu như vậy, anh phải biết là thăm đến cỡ nào.” Biệt danh của nàng trước đây, làm cho Âu Lệnh Nghi không tự chủ được nhú mày, lộ ra một chút tức giận cùng biểu tình bất bình.

“Tất cả đều là chuyện quá khứ, em tuyệt không để ý.” Nàng trái lại còn an ủi hấn.

“Những người trước kia phê bình em, hiện tại biết thế này nhất định sẽ ngạc nhiên.” Hấn nói.

“Nam nhân chẳng cần nói, bất quá nữ nhân, đại khái chỉ biết đem em nói càng khó nghe mà thôi. Anh có biết lòng đố kỵ của nữ nhân thật là khủng bố.” Nàng nhìn hấn một cái.

Hấn không biết, nhưng có thể tưởng tượng. Bởi vì trong tiểu khu này mấy bà thím hay ngồi lê đôi mách, hấn còn nhiều lần nghe được hoặc nhìn thấy các nàng ám muội ở sau lưng người khác nói này nói nọ.

Nữ nhân a, mặc kệ là người như thế nào, chỉ cần ghen tị bốc lên đều trông thật khủng bố.

“Dù sao đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là anh khi nào thì muốn kết hôn với em?”

Âu Lệnh Nghi hoàn toàn há hốc mồm, ngây ra như phỗng nhìn nàng. Không biết trọng điểm này là từ đâu mà ra?

“Em không phải mới vừa nói sao? Nhìn ảnh chụp rồi, nhất định phải lấy em” Nàng vẻ mặt còn tỏ vẻ nghiêm trọng, không có một chút nói giỡn nào.

“Nhưng là..... Nhưng là.....” Âu Lệnh Nghi quả thực chân tay luống cuống. Nàng không phải mới vừa cùng hắn nói giỡn hay sao? Tuy rằng hắn vẫn đều không hiểu nàng khi nào thì là nói thật, khi nào là giỡn, nhưng là loại sự tình kết hôn này, làm sao có thể như vậy? Đương nhiên không có khả năng tùy tiện nói ra. Cho nên hắn mới xác định, chắc chắn lần này tuyệt đối là nói đùa, nên nàng mới đem cuốn album cũ ra xem nha, chẳng lẽ không đúng sao?

“Nhưng cái gì? Anh nghĩ không muốn chịu trách nhiệm?”

“Anh

“Anh cái gì?” Nàng khí thế bức người hỏi.

Hắn không biết làm thế nào nhìn nàng, do dự mở miệng nói: “Bạch tiểu thư —”

“Anh dám lại gọi em một lần Bạch tiểu thư xem nào!” Nàng lập tức trừng mắt đánh gãy lời hắn.

Hắn đột nhiên cảm khẫu, không biết làm sao nhìn nàng. Không gọi Bạch tiểu thư, muốn gọi là gì?

“Tóm lại, anh xem cũng xem qua cơ thể của em,” Quần áo không chỉnh tề bị hắn nhìn qua vài lần. “Ôm cũng ôm qua,” Buổi sáng cùng đi bệnh viện rồi xảy ra chuyện ngoài ý muốn vừa rồi. “Nên muốn phủ nhận trách nhiệm. Càng miễn bản, ngay cả ảnh chụp không một ai có thể xem qua, anh cũng đã xem. Càng khẳng định anh phải chịu trách nhiệm. Cho nên đơn giản một câu, anh rốt cuộc muốn hay không muốn lấy em làm vợ?” (Ồ ô ô ô ố, nữ chính cầu hôn)

“Bạch — Tiệp Ngọc.” Hắn nhìn nàng đang giận giữ trừng mắt, vội vàng đem hai chữ tiểu thư đổi thành hai chữ hắn chưa từng gọi qua, tên của nàng. Như vậy gọi tên nàng, khiến hắn có chút ngượng ngùng đỏ mặt.

“Chuyện gì?” Bộ dáng hắn then thùng làm cho Bạch Tiệp Ngọc khóe miệng khẽ nhếch, không thể dừng cười hỏi hắn.

“Em làm ơn đừng lôi anh ra làm trò cười, được không?” Hắn nói. Trên mặt hắn nụ cười lập tức không thấy, cả khuôn mặt đều xụ xuống.

“Em từ đầu tới cuối đều không có nói giỡn với anh.” Nàng ác liệt nói. “Anh rốt cuộc muốn hay không lấy em làm vợ? Một câu thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Âu Tiên Sinh Thật Thà Chất Phác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Nhấn thật đẹp, bạn trai tặng?” “Không, là lão công tặng.”

“Cô nói thật hay nói giỡn.”

Bạch Tiệp Ngọc vẫn không hiểu vì sao nàng rõ ràng là nói thật, người khác lại nghĩ nàng đang nói đùa, nàng có hay nói đùa đâu? Chẳng lẽ gương mặt nàng thoát nhìn giống như đang nói đùa lắm sao? Thật sự là không hiểu ra sao cả.

Bất quá hoàn hảo là cá tính của nàng sẽ không phải vì loại lý do còn con đó mà truy ra đến cùng, hoặc để ý xem người khác nghĩ gì, cho nên mặc kệ người khác có tin hay không, nàng cũng đã kết hôn, từ Bạch tiểu thư biến thành Âu phu nhân.

Đúng vậy, nàng đã cùng Âu Lệnh Nghi đăng ký kết hôn.

Ai nha, thật là. Nàng đột nhiên nghĩ thông suốt vì sao người khác lại nghĩ đến nàng nói giỡn, bởi vì bọn họ chỉ làm đăng ký kết hôn, cũng chưa có tổ chức lễ cưới. Trên thực tế, trừ bỏ mấy người bạn tốt của nàng, trừ Nhạc San cùng Bùi Danh Cảnh là không có mặt ra, thì chỉ có song thân hai nhà là có mặt chứng kiến hai người đăng ký kết hôn. Lão nhân gia đương nhiên phi thường không đồng ý để hai người tuổi trẻ thực hiện, không hiểu nổi nếu cũng đã đăng ký kết hôn rồi, vì cái gì không dứt khoát lo liệu cái hôn lễ để nhận lời chúc phúc của mọi người, danh chính ngôn thuận một chút??

Nhưng Âu tiên sinh thật thà chất phác của nàng còn có một cái khả năng tiềm tàng, đó là khả năng thuyết phục. Cũng không biết là do bộ dạng hắn thật thà chất phác, hay là do khuôn mặt tròn tròn làm cho người ta không có khả năng nghi ngờ, dễ dàng tin tưởng lời hắn nói, tóm lại hắn rất có khả năng thuyết phục người khác, làm cho bên tai nàng yên tĩnh đi rất nhiều.

Hắn nói hắn sẽ nhanh chóng tổ chức cho nàng một cái hôn lễ hoàn mỹ, cho nên muốn nàng cho hắn một thời gian để giảm béo, chờ hắn sau khi gầy đi, hắn sẽ cùng nàng đi chụp ảnh cưới, làm tiệc cưới, để nàng mặc dù không thể mở mày mở mặt, nhưng là không đến mức quá mất mặt khi gả cho hắn.

Nàng nói hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm cho nàng cảm thấy mất mặt.

Hắn đương nhiên biết, sau đó hôn nàng một cái, sửa miệng nói: “Anh chỉ là muốn chính mình mặc một bộ lễ phục thật đẹp, trong hôn lễ sẽ gầy đi một chút, soái lên một chút mà thôi, dù gì đó cũng là hôn lễ duy nhất trong đời anh.”

Xem, hắn có phải hay không nói thật như vậy, thực sự rất có sức thuyết phục? Hắn nói như vậy nàng còn có thể nói cái gì? Cũng chỉ có thể nở nụ cười.

Bọn họ không có chuyển sang nhà mới, vẫn là ở tại chỗ cũ, chính là đem bức tường ngăn chặn giữa hai nhà đập bỏ, làm cho từ hai nhà biến thành một nhà mà thôi. Hàng xóm vẫn là không ai biết chuyện hai người bọn họ ở cùng một chỗ, bởi vì theo lão công nghe mấy bà thím lắm chuyện hay nói xấu sau lưng nàng, nàng đột nhiên liền không muốn cho những người đó biết quan hệ của mình với lão công, miễn ỉn lại bị lòi ra làm đề tài bôi nhọ của bọn họ, nói cái gì mà ngay cả người thật thà cũng không buông tha linh tinh gì đó.

Tóm lại, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Cũng sở dĩ, nàng đáp ứng yêu cầu của hắn, hai người bọn họ tuy rằng đã kết hôn, đã có cuộc sống của một đôi vợ chồng, nhưng cũng lại đi ra từ hai cánh cửa khác nhau, thế nên hàng xóm cùng khu thoát nhìn, cảm giác tựa như bọn họ vẫn giống như trước chỉ là quan hệ hàng xóm mà thôi, thật sự rất thú vị.

Bất đồng là, buổi tối khi ngủ, bên cạnh có thêm một người.

Bất đồng là, tan tầm khi về nhà, không cô đơn một mình ngồi ăn cơm.

Bất đồng là, có một lão công biết săn sóc hỗ trợ làm việc nhà, còn biết nấu cơm cho nàng ăn.

Bất đồng là, cho dù ở bên ngoài có tức giận, có khó khăn, có nỗi khổ tâm cần giải tỏa cũng không cần đường xá xa xôi lãng phí tiền điện thoại nữa, bên người có ngay một người hết mực kiên nhẫn, tâm tình hết mực bao dung, lại vô cùng ôn nhu, luôn luôn sẵn sàng ở bên cạnh nghe nàng giải bày, tìm cách vỗ về an ủi nàng, khiến cho nàng vô cùng yên lòng. (Luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu...=]])

Bất đồng là, nàng phát hiện chính mình thật sự càng ngày càng yêu hắn, yêu đến mức cho dù hắn vĩnh viễn không thể gầy đi được đến mức thể trọng bảy mươi năm kg, thậm chí là hồi phục lúc trước thể trọng ở mức ba con số, nàng cũng không để ý. Bọn họ đã kết hôn tròn hai tháng, bắt đầu sống chung cũng đã được ba tháng, chưa một lần phát sinh mâu thuẫn nào.

“Lão công, em phải đi làm” Khoác túi xách, Bạch Tiệp Ngọc nói với lão công còn đang tập thể dục giảm béo.

Hắn hiện tại mỗi ngày trừ bỏ cùng nàng chạy bộ ở bên ngoài, sau khi về nhà, còn có thể làm trên một trăm động tác tập thể hình giảm béo, trên dưới một trăm động tác, thật sự là siêu cấp cần lao (vất vả). Cũng bởi vậy, hắn thể trọng từ chín mươi hai kg rớt xuống chín kg, biến thành tám mươi ba kg.

Hắn hiện tại rốt cuộc cùng hai chữ mập mạp kia thật không còn bất cứ quan hệ gì, nhiều lắm chỉ có thể dùng cường tráng để hình dung, hơn nữa càng lúc càng có khí khái nam nhi, cũng càng lúc càng soái ra.

“Chờ một chút.” Lão công nói.

Nàng mỉm cười, nhìn hắn lập tức từ trên sàn đứng lên, sau đó đi hướng nàng, trước khi cúi người xuống hôn nàng, còn nhún nhún nàng một câu vói về mặt thành thật: “Lái xe cẩn thận một chút.”

“Mỗi ngày đều nói một câu nói giống nhau, anh không thấy chán sao?” Nàng hờn dỗi hắn liếc mắt một cái, kiễng mũi chân lên hôn hắn một chút. “Em phải đi đây.”

“Cẩn thận một chút.” Hắn nhin không được còn nói thêm một lần.

“Đã biết, tạm biệt.” Nàng gửi cho hắn một cái hôn gió, mở cửa, rời đi.

Nhìn theo hình bóng lão bà khuất sau cánh cửa, Âu Lệnh Nghi tiếp tục đem một trăm động tác hít đất còn dở dang làm cho xong, sau đó mới đứng dậy tắm rửa, chuẩn bị làm việc.

Sau khi cùng Tiệp Ngọc ở một chỗ, mặc kệ là trước hay sau khi kết hôn, cuộc sống của hắn đều thay đổi rất nhiều.

Trước khi kết hôn hắn cùng nàng chạy bộ, làm ngày thức đêm để làm việc bất tri bất giác sửa lại. Sau khi kết hôn thói quen dậy sớm ăn sáng, tập quán sinh hoạt cùng vận động tập thể hình của nàng, tất cả đều ảnh hưởng đến hắn, để cho hắn bất tri bất giác vì nàng mà thay đổi chính mình, bất quá hắn cũng rất thích thay đổi như vậy, càng ưa thích cuộc sống hiện tại kiên định mà bình thường.

Về bề ngoài xinh đẹp của Tiệp Ngọc khiến cho người khác nhầm tưởng nàng là một người chuyên sống về đêm, hắn trước kia cũng có suy nghĩ như vậy.

Nhưng sau khi kết hôn, hắn mới phát hiện nàng quả thực đúng là một nữ nhân đại biểu cực kì gương mẫu, đúng mười một giờ đêm lên giường ngủ, buổi sáng năm giờ rời giường vận động, căn bản sẽ không có cái gọi là sống về đêm, nhu thuận đến làm cho người xem mà than thở.

Lão bà của hắn là một báu vật hiếm có, hắn có cảm giác chắc kiếp trước hắn phải làm nhiều việc thiện lắm nên kiếp này mới có may mắn gặp được nàng, hơn nữa còn có được nàng. Hắn vì thế nhiệt tình cảm ơn ông trời. Mờ mảy tính ra, hắn chuyển tâm bắt đầu làm việc, thẳng đến khi trong nhà điện thoại vang lên, mới khiến cho hắn từ trong ngôn ngữ lập trình rút ra, tạm thời nghỉ ngơi đứng dậy đi nghe điện thoại.

Hắn nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức trên tường, đúng mười một giờ mười lăm phút. Lão bà hôm nay gọi về nhắc nhở hắn nhớ rõ muốn trưa nay ăn cái gì rõ là sớm, bất quá hắn tuyệt không để ý sớm hơn mười lăm phút để được nghe thanh âm mê người của lão bà.

Mang theo vẻ mặt tươi cười, hắn phấn khởi tiếp điện thoại.

“Uy?”

Đầu dây điện thoại bên kia tạm dừng một chút, mới truyền đến một chút thanh âm hoài nghi.

“Âu Lệnh Nghi sao?”

Hắn đột nhiên nhanh chóng cau mày, cảm giác một trận mắt mát. Không phải thanh âm lão bà.

“Là tôi, xin hỏi cô là ai?” Hắn hỏi. Thanh âm không tự giác trở nên có chút lạnh nhạt.

“Em là Trương Khải Linh, đã lâu không gặp.”

Nghe thấy tên đối phương, Âu Lệnh Nghi không thể ngăn chặn một chút ngây ngốc sững sờ, kinh ngạc thế nhưng chính mình lại không nhận ra thanh âm của nàng.

Trương Khải Linh từng là người hắn thích, thực thích người nữ sinh đó. Hắn từng cùng nàng kết giao một khoảng thời gian, bất quá từ sau khi nàng trở về ôm ấp với bạn trai trước, liên đới với người ngoài tuyên bố rằng bọn họ chưa từng có kết giao qua, chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường. Ngay lúc đó hắn thật sự rất đau lòng, nhưng cũng không có biện pháp trách nàng, chỉ có thể tự trách chính mình quá ngây thơ, nghĩ nếu cố gắng hết sức tận tâm tận lực giúp đỡ nàng, sẽ có thể được nàng hồi báo.

Vết thương lòng thời gian một năm trôi qua vẫn chưa có biện pháp chữa lành, hắn những tưởng cả đời này hắn sẽ khó có thể quên được nàng, không nghĩ tới, từ sau khi Tiệp Ngọc bước vào cuộc đời của hắn, hắn không những chưa từng nhớ tới nàng, ngay cả một lần cũng không có.

Mà hiện tại, hắn thế nhưng ngay cả thanh âm của nàng cũng không nhận ra được, thật là..... Nên nói như thế nào đây? Hắn hẳn là đã hoàn toàn tiêu tan tình yêu đối với nàng đi.

“Đã lâu không gặp. Cô có khỏe không?” Hắn nói.

“Không tốt lắm.” Trương Khải Linh trả lời.

Âu Lệnh Nghi lại sững sờ một chút, trực tiếp phản ứng, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hắn giống như lại có nữ nhân khác.” Nàng ở đầu điện thoại bên kia nghẹn ngào nói.

Đột nhiên không biết nên nói cái gì, bởi vì bọn họ thời điểm lần đầu tiên chia tay, cũng là vì đối phương bắt cả hai tay, sau đó nàng còn tình nguyện quăng hắn đi để trở lại bên người nam nhân kia, hiện tại đối mặt nam nhân vẫn chứng nào tật nấy, nàng có thể trách ai? Mà hắn có khả năng nói cái gì?

“Anh vì sao không nói lời nào?” Nàng hỏi.

“Tôi không biết phải nói gì.” Hắn thành thật trả lời nàng.

“Anh hẳn là nên an ủi, hoặc nói cho em biết hiện tại rốt cuộc nên làm như thế nào.” Nàng ở đầu điện thoại bên kia thấp giọng khóc. “Em rốt cuộc nên làm như thế nào, Lệnh Nghi? Cùng với hắn chia tay sao?”

“Phải xem cô là còn yêu hắn hay không.” Hắn chỉ có thể nói như vậy, loại sự tình này hắn sao có thể thay nàng quyết định?

“Em không biết. Em thực giận hắn, cũng có chút hận hắn, hắn vì sao muốn đối đãi với em như vậy? Vì sao?”

Việc này hỏi hắn, hắn làm sao có thể biết? Hắn cũng không phải nam nhân kia. Âu Lệnh Nghi cảm thấy thực bất đắc dĩ.

“Em cảm thấy rất khổ sở. Anh tới giúp em được không?”

“Này..... Tôi đang làm việc.”

Tuy rằng lão bà từng nói hắn là người tốt người khác xin cái gì đều có được cái đấy, ngày nào đó nói không chừng còn có thể mang tiền cho người ta, ngặt không để đâu cho hết. Nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn là phân biệt được cái gì có thể cho, cái gì không thể.

Hắn hiện tại đã kết hôn, nhất định không nên cùng bạn gái trước có bất cứ quan hệ gì, vì lão bà, hắn nhất định phải quyết tâm đến cùng cự tuyệt yêu cầu

của Trương Khải Linh mới được.

“Công việc của anh để đến tối làm tiếp không được sao? Em thật sự rất khổ sở, anh không thể tới giúp em sao?” Nàng ở đầu điện thoại bên kia thút thít như sắp khóc nghẹn ngào nói.

“Thực xin lỗi.” Hấn cứng rắn quyết tâm.

“Em thật sự rất khổ sở, em sợ nếu không có ai ở bên em lúc này, em dễ hành động ngu ngốc lắm.”

Hấn nhanh chóng cau mày, môi cánh hoa hơi nhếch, cố gắng khống chế chính mình mở miệng hưởng ứng nàng.

“Lệnh Nghi, em có thể đi tìm anh không?” Ý thức được hấn trầm mặc cự tuyệt, Trương Khải Linh bỗng nhiên sửa miệng hỏi.

Cái gì? Âu Lệnh Nghi bị hoảng sợ. Tìm đến hấn?

“Không được.” Hấn trực tiếp từ chối.

“Vì sao?” Nàng thương tâm hỏi. “Em chỉ là không muốn ở một mình, chính là muốn có người ở bên cạnh mà thôi, em sẽ không quấy rầy anh làm việc.”

“Nhà của tôi rất bất tiện.” Hấn ngu ngốc cũng biết không thể để cho nàng đến nhà tìm hấn, miễn để bị hàng xóm nhìn thấy, khiến cho những lời đồn đãi hay hiểu lầm không cần thiết.

“Em muốn gặp anh, Lệnh Nghi.” Gần đây nàng mới nhận ra hấn là người đối với nàng tốt nhất, bây giờ nàng thực hối hận vì sao lúc trước không chọn ở bên hấn, lại ngu ngốc quay về với bạn trai cũ. Nếu là lúc trước chọn hấn, hấn tuyệt đối sẽ không bao giờ phản bội nàng, hơn nữa nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt, đem nàng nâng niu trong lòng bàn tay che chở cùng quý trọng.

“Tôi đã kết hôn, Khải Linh.” Hấn không thể không nói cho nàng chuyện này.

“Anh, cái gì?” Trương Khải Linh bị hoảng sợ, lắp bắp hỏi.

“Tôi đã kết hôn.” Hấn nói lại lần nữa.

“Anh gạt em? Một thời gian gần như vậy, anh làm sao có thể đã kết hôn, làm sao có thể có nữ nhân nguyện ý gả cho anh?” Nàng không tự chủ được bật thốt lên nói. (Cái gì, đừng khinh người nhà...)

Âu Lệnh Nghi sợ run một chút, không tự giác xả ra một chút cười khổ. Nguyên lai nàng coi thường hấn như vậy, cho rằng không có nữ nhân sẽ nguyện ý gả cho hấn?

“Tôi cũng không có lừa cô, tôi thật sự kết hôn.”

“Ngay cả như vậy, chúng ta vẫn là bằng hữu không phải sao? Chúng ta gặp mặt, em thật sự thực cần anh giúp em, hãy nghe em nói. Nếu nhà anh bất tiện, chúng ta liền hẹn ở bên ngoài được không?”

“Khải Linh, tôi không hy vọng lão bà của tôi sinh ra hiểu lầm không cần thiết, chúng ta vẫn là không cần gặp mặt có vẻ tốt hơn. Thực xin lỗi.”

“Anh cũng không phải là loại người nhìn là yêu, lão bà anh sao có thể sinh ra hiểu lầm gì? Nếu là em, em sẽ không hiểu lầm. Nàng chắc không nhỏ nhen như vậy chứ?” Nàng chanh chua nói.

Hấn đột nhiên rất muốn quăng điện thoại đi, hấn không thèm để ý nàng phê bình hấn hay xem nhẹ hấn, nhưng là phê bình Tiệp Ngọc lại không được.

“Lão bà tôi là một người cực kỳ khoan dung, tâm địa lương thiện.”

“Một khi đã như vậy, nàng sẽ không hiểu lầm chuyện anh ngẫu nhiên cùng bằng hữu gặp mặt nói chuyện phiếm, chúng ta là bằng hữu không phải sao? Anh không phải đã đáp ứng em vĩnh viễn làm bằng hữu của em sao, Lệnh Nghi?”

Âu Lệnh Nghi lần đầu tiên cảm thấy nàng có điểm đáng ghét. Vì cái gì nàng chính là nghe không hiểu hấn không muốn cùng nàng có vương vấn không dứt, còn phải vòng vo cự tuyệt như vậy?

Lúc này, chiếc di động hấn đặt ở phòng làm việc đột nhiên tiếng chuông vang lên, làm cho hấn có lý do cắt đứt điện thoại.

“Thực xin lỗi, Khải Linh. Tôi có điện thoại, tôi muốn đi tiếp điện thoại, gặp lại sau.” Hấn áy náy nói, không đợi nàng có phản ứng đã đem điện thoại cúp xuống, trở về phòng làm việc đi nhận điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Âu Tiên Sinh Thật Thà Chất Phác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

“Lão bà, em rốt cục đã đến!” Vừa nhìn thấy lão bà ở trước cửa bệnh viện, đang xuống xe taxi, Âu Lệnh Nghi lập tức giống như nhìn thấy vị cứu tinh chạy nhanh ra đón, đồng thời thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Anh làm sao vậy? Vừa rồi ở trong điện thoại nói em dừng tới kia mà, như thế nào hiện tại lại có vẻ mặt biểu tình như vị cứu tinh đang chờ đợi đến?” Bạch Tiệp Ngọc hoài nghi nhìn hẩn hỏi: “Bằng hữu cắt cổ tay tự sát của anh đâu? Để nàng ở một mình trong phòng bệnh không sao chứ?”

“Anh nói với nàng anh đói bụng, muốn ra ngoài mua điểm tâm ăn.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng xem liếc mắt nhìn hẩn, hai tay rỗng tuếch, tò mò hỏi. Dù có thể chứng minh hẩn lấy cớ đói bụng để chuồn êm.

“Nàng. Muốn anh lấy nàng.” Âu Lệnh Nghi do dự nói.

“Anh nói cái gì?” Bạch Tiệp Ngọc mặt nhăn lại khó có thể tin cùng phần nộ mà trở nên nguy hiểm “Anh chưa cùng nàng nói, Anh đã kết hôn sao? Không đúng, nàng vì sao lại muốn anh nhất định phải lấy nàng? Anh đã làm chuyện gì với nàng? Anh nói thật cho em xem nào!”

“Anh cái gì cũng chưa có làm.” Hẩn nhanh chóng lắc đầu phủ nhận.

“Vậy nàng vì sao lại muốn anh lấy nàng?”

“Nàng cho rằng anh còn thích nàng, cho nên mới.”

“Anh đã từng thích nàng?” Bạch Tiệp Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi, nguy hiểm tới gần hẩn hỏi.

“Tất cả đều đã là chuyện quá khứ, hơn nữa, anh đã từng nói với em chuyện giữa anh và nàng nha, lão bà.” Âu Lệnh Nghi vội vàng giải thích, tuyệt không muốn cho nàng hiểu lầm.

“Anh có lúc nào nói cho em biết chuyện giữa anh với nàng? Còn có, nàng cắt cổ tay tự sát sẽ không là vì anh chứ?” Nàng hí mắt trừng hẩn truy vấn.

“Đương nhiên không phải.” Hẩn nhanh chóng lắc đầu, cô thiếu chút nữa không xoay đến. “Nàng là vì bạn trai nàng ở bên ngoài có nữ nhân khác, quá đau khổ trong lòng nghĩ quần nên mới tự sát, cùng anh một chút quan hệ cũng không có.”

“Một khi đã như vậy, vì sao nàng tự sát nằm ở trong viện lại do anh canh giữ chăm sóc, mà không phải là bạn trai nàng hoặc người nhà? Anh cùng nàng là có loại quan hệ gì?” Bạch Tiệp Ngọc không thể ngăn cản chính mình dùng khí thế bức người hỏi hẩn.

Khi nghĩ đến lão công yêu quý của mình lại đi ở bên cạnh một nữ nhân khác khiến cho nàng đầy một bụng lửa.

“Trương Khải Linh chính là người lúc trước vứt bỏ anh, lựa chọn trở lại bên bạn trai trước.” Âu Lệnh Nghi hít sâu một hơi, dùng phương thức đơn giản nhất nói ra quan hệ của bọn họ.

“Anh nói cái gì?” Bạch Tiệp Ngọc kêu to ra tiếng, “Anh nói hiện tại nữ nhân nằm ở trong bệnh viện kia, chính là nữ nhân lúc trước lợi dụng anh xong liền vứt bỏ anh?”

“Ân.” Hẩn gật gật đầu.

“Em sắp té xỉu.” Cước bộ của nàng lão đảo một chút.

“Lão bà.” Hẩn vội vàng đỡ lấy nàng, đem nàng ôm vào trong lòng.

“Anh thật ngu ngốc!” Nàng thuận tay, dùng sức đánh vào ngực hẩn một cái. “Nàng lúc trước đối với anh như vậy, anh còn quản sống chết của nàng làm gì?”

“Anh không thể thấy chết mà không cứu được.”

“Khá lắm không thể thấy chết mà không cứu, anh thật ngu ngốc!” Lại đánh hẩn một cái. “Nếu nàng lấy cái chết ra uy hiếp anh lấy nàng thì sao? Anh là không phải cũng không thể thấy chết mà không cứu, cùng em ly hôn rồi đi lấy nàng?”

“Không có khả năng. Anh tuyệt đối sẽ không ly hôn với em, tuyệt đối!” Âu Lệnh Nghi lời thề son sắt nói.

“Vì sao, anh không phải thực thích nàng sao?” Bạch Tiệp Ngọc như là cố ý cùng hẩn tranh cãi tìm cách gây sự.

“Đó là trước kia, hiện tại anh đối với nàng đã không còn bất kì cảm giác nào.”

“Thật vậy chăng?”

“Anh có thể thề với trời, nếu anh vừa rồi có nửa lời gian dối, thì anh sẽ bị thiên lôi đánh chết.” Hắn lập tức nắm ngón tay hướng lên trời, vẻ mặt thực sự nghiêm túc buông lời thề.

“Em đã biết, em tuyệt đối tin tưởng anh.” Nàng hôn hắn một cái, vui vẻ nhếch miệng mỉm cười. Chính là tươi cười chột lóe rồi lại biến mất, thật ngán ngùi. “Nàng muốn anh lấy nàng, anh trả lời nàng như thế nào? Có nói với nàng anh đã kết hôn không?” Nàng hỏi hắn.

“Anh ngay đầu tiên đã nói cho nàng hay, nhưng nàng lại một mực không tin có nữ nhân sẽ đồng ý gả cho anh”

Bạch Tiệp Ngọc đột nhiên cười lạnh một tiếng. “Nàng không tin, chính mình lại muốn gả cho anh? Thật sự là buồn cười, nàng chẳng lẽ không phải là nữ nhân, là cái người biến tính sao?”

Âu Lệnh Nghi không nói gì.

“Đi thôi, cho em xem cái loại người biến tính kia rốt cuộc là bộ dạng nào?” Nàng rời khỏi sự ôm ấp của hắn, kéo hắn đi vào trong bệnh viện.

“Nàng không phải người biến tính.” Hắn nhin không được cười khổ sửa lại lời lão bà.

“Được rồi, nàng không phải người biến tính, chính là một nữ nhân muốn đi cướp lão công của người khác mà thôi.” Bạch Tiệp Ngọc liền sửa lại lời nói như thế.

Âu Lệnh Nghi sùng sốt. Lão bà thật đúng là không có ý định buông tha cho ai nha!

Đi lên lầu ba, đi vào phòng bệnh 308, Bạch Tiệp Ngọc đem tay lão công ôm chặt vào lòng, cùng hắn gắn bó vô cùng tình cảm, tương thân tương ái tiêu sái tiến vào phòng bệnh.

Liếc thấy Âu Lệnh Nghi cùng một đại mỹ nữ thân mật dựa sát vào nhau tiêu sái tiến vào, Trương Khải Linh nằm ở trên đầu giường nhất thời trống rỗng.

Vừa rồi nàng còn đang suy nghĩ, sau khi xuất viện, việc đầu tiên nàng phải làm, chính là mang theo Âu Lệnh Nghi đi tìm tên hỗn đản kia, nói cho hắn nàng muốn chia tay, đồng thời ngang nhiên tuyên bố nàng cùng với Âu Lệnh Nghi sẽ kết hôn, làm cho tên hỗn đản kia tức chết.

Lúc trước tên hỗn đản đó còn gọi Âu Lệnh Nghi là tên béo, không nghĩ sẽ có một ngày hắn có thể gầy đi như vậy, lại còn sau khi gầy đi so với hắn còn có vài phần đẹp trai hơn nhiều.

Trước kia Âu Lệnh Nghi trừ bỏ vẻ bề ngoài kém hắn, còn lại tất cả mọi thứ khác so ra còn hơn hắn nhiều, vậy nên hắn chỉ còn có thể lấy vẻ bề ngoài ra để công kích Âu Lệnh Nghi, nhưng ngay cả trong mơ cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày hắn ngay cả diện mạo bề ngoài cũng bại dưới tay Âu Lệnh Nghi, ngay cả bạn gái hắn là nàng cũng nguyện gả cho Âu Lệnh Nghi, hắn nhất định sẽ tức mà chết.

Tưởng tượng hắn bị tức đến cả người phát run, bộ dáng trờng mắt nhìn nàng nói không nên lời, nàng lại tự nhiên nổi lên một trận khoái cảm khi trả thù. Nàng nhất định phải làm cho hắn hối hận không kịp! (bà này chắc ăn nhiều dưa bờ quá đây mà, toàn ngồi tưởng bờ không à >.

Nàng vừa rồi còn đang suy nghĩ hai người bọn họ khác biệt, tuy rằng Âu Lệnh Nghi chất phác thành thật, vĩnh viễn không thể giống tên kia nói lời ngon tiếng ngọt chọc cười nàng, nhưng cũng là tương đối, hắn cũng sẽ không dùng lời ngon tiếng ngọt đi dỗ nữ nhân khác, chọc cười nữ nhân khác. Tìm bạn trai sẽ tìm loại chơi đùa, người chọc cười chính mình, nhưng tìm lão công sẽ tìm người giống như Âu Lệnh Nghi thành thật, ôn nhu lại bảo gì nghe nấy, nàng hắn là nên sớm có giác ngộ một chút mới đúng, bởi vậy cũng không cần bị tổn thương như bây giờ.

Bất quá mắt bò mới lo làm chuông đó chưa phải là đã trễ, không phải sao? (quá trễ rồi bà chị ạ, anh là hoa đã có chủ rồi, chị ngồi đấy mà mơ giữa ban ngày.)

Nàng một giây trước còn nghĩ như vậy, như thế nào giây tiếp theo lại thấy lão công tương lai của nàng cùng một cái đại mỹ nhân thân mật như vậy xuất hiện ở trước mặt nàng. Đây là chuyện gì xảy ra? Trước mắt đột nhiên lại như vậy, nữ nhân này là ai?

“Lệnh Nghi, vị tiểu thư này là.....” Nàng không tự chủ được từ trên giường bệnh ngồi dậy, nghi hoặc nhìn Âu Lệnh Nghi lên tiếng.

“Tôi là lão bà của hắn Bạch Tiệp Ngọc, xin chỉ giáo.” Không cho lão công có cơ hội mở miệng nói chuyện, Bạch Tiệp Ngọc giành trước tự giới thiệu.

Trương Khải Linh hai mắt tròn xoe trờng mắt nhìn nàng, nhất toàn bộ há hốc mồm.

“Lão bà?” Nàng nhìn hướng Âu Lệnh Nghi.

“Là nha.” Người trả lời nàng vẫn như cũ là Bạch Tiệp Ngọc, miệng nàng bắt giác khẽ nhếch, ý cười trong suốt nhìn nàng. “Nghe nói lão công tôi trước đây đã từng chiều cô cô không ít, tôi đến đây hôm nay là để cảm ơn riêng cô, nếu không phải trước đây cô bỏ rơi hắn, thì tôi làm sao có cơ hội gả ột lão công tốt như vậy. Thật là thực cảm ơn cô, Trương Khải Linh tiểu thư.”

Trương Khải Linh ngậy ra như phồng trờng mắt nhìn nàng, khiếp sợ nói không nên lời nói.

Âu Lệnh Nghi vẻ mặt xấu hổ không biết làm sao, chỉ có thể bảo trì trầm mặc cùng cứng rắn đứng ở bên người lão bà.

“Lệnh Nghi, nàg. Thật là lão bà của anh? Các người thật sự đã kết hôn?” Trương Khải Linh lại lần nữa nhìn về phía hân, mờ mịt không tin hỏi. Nàng vẫn là không thể tin chuyện này!

“Chẳng lẽ nhìn mặt tôi giống như đang nói dối sao? Vì sao nàg lại không tin lời em nói, còn phải hỏi anh?” Bạch Tiệp Ngọc khó hiểu ngẩng đầu hỏi lão công.

“Tiệp Ngọc thật là phu nhân của tôi, chúng tôi đã kết hôn được hai tháng.” Âu Lệnh Nghi đối Trương Khải Linh nói.

“Là hai tháng là một ngày.” Bạch Tiệp Ngọc sửa lại lời hân.

“Chúng tôi đã kết hôn được hai tháng là một ngày.” Hân lập tức biết nghe lời sửa lại lời nói.

Lão bà vừa lòng mỉm cười, đột nhiên kiễng mũi chân lên hôn lên môi hân một cái, làm hân ngây ngốc sững sốt một chút, nhin không được thẹn thùng mà mặt đỏ lên. Trương Khải Linh đang nhìn nha!

“Thật có lỗi, vợ chồng chúng tôi mới cưới còn đang trong giai đoạn tuần trăng mật, có đôi khi sẽ kìm lòng không được, xin thứ lỗi.” Bạch Tiệp Ngọc quay đầu đối nàg mỉm cười giải thích.

Trương Khải Linh cảm thấy nàg căn bản là đang khiêu khích. Nữ nhân có vẻ ngoài xinh đẹp như hoa này, nhìn qua cũng không phải nữ nhân đơn giản, sờ dĩ nàg chọn lấy Âu Lệnh Nghi chắc chắn là phải có ý đồ gì đó. (Vp: đúng là bụng tiểu nhân thì không thể nghĩ tốt đẹp cho ai hết. >p BS: Đây gọi là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử a). Lúc trước nàg nghe nói, Âu Lệnh Nghi làm việc ở nhà, dường như kiếm được rất nhiều tiền. Đạo trước, có một băng hữu do tài chính thâm hụt nặng nề, đi xoay xở ở khắp các công ty cho vay đều không được, sau đó quay lại vay của Âu Lệnh Nghi, hân liền không chút hối hận thẳng tay cho băng hữu kia vay tám trăm vạn, thật đúng là siêu cấp hảo phóng lại có tiền. Cho nên nữ nhân trước mặt chắc chắn cũng vì mục đích đó.

“Cô lấy hân có phải vì tiền đúng hay không?” Nàng thốt ra lời nói.

“Cái gì?” Bạch Tiệp Ngọc không khỏi ngẩn người.

“Lệnh Nghi, anh đừng bị nàg lừa! Nữ nhân có bộ dạng xinh đẹp giống như nàg, vì sao phải chịu thiệt lấy một người như anh? Thứ nàg xem trọng nhất định không phải là anh, mà là tiền của anh, anh không cần bị nàg lừa!” Nàng tự cho là đúng lớn tiếng đối Âu Lệnh Nghi nhắc nhở.

“Nguyên lai thứ em xem trọng là tiền của anh, em hiện tại mới biết đó.” Bạch Tiệp Ngọc như bừng tỉnh giấc ngộ đối lão công nói.

Âu Lệnh Nghi trầm mặc không nói nhìn Trương Khải Linh, đối nàg tràn ngập thất vọng. Hân không hiểu trước kia vì sao chính mình lại có thể thích nàg như thế? Ngay cả nàg là người không biết rõ người ta như thế nào đã dám lớn tiếng phê bình lung tung, buông ngay một lời khẳng định trắng trợn như vậy.

“Nói lại, cái gọi là ‘Người như anh’ là có ý tứ gì?” Bạch Tiệp Ngọc quay đầu hỏi nàg, vẻ mặt biểu tình trào phúng. “Lão công tôi rốt cuộc là thiếu tay, thiếu chân, trí năng không đủ, hay giả là người có tiền án tiền sự, cũng không phải vậy, mời cô có thể giải thích một chút được không?”

Trương Khải Linh đột nhiên giật mình, nàg nhanh chóng nhìn về phía Âu Lệnh Nghi, chỉ thấy hân chính là lấy vẻ mặt trước đây chưa từng gặp biểu tình lạnh lùng nhìn nàg.

Nàng cả kinh, vội vàng đối hân lắc đầu giải thích. “Em không phải có ý tứ này, anh đừng hiểu lầm, Lệnh Nghi!”

“Cô là có ý tứ gì chúng tôi làm sao biết được, nhưng là lại dùng tới hai chữ ‘Chịu thiệt’, chính là có ý coi thường hân, không phải sao?” Bạch Tiệp Ngọc ngăn chặn không được cười lạnh nói. Nàng thật sự không hiểu sao, lão công trước kia lại có thể thích một nữ nhân luôn coi thường hân như vậy? Hân quả nhiên là đại ngu ngốc!

“Lệnh Nghi, anh đừng nghe lời nàg nói, em tuyệt đối không có ý coi thường anh, nếu em thực sự coi thường anh, em làm sao có thể cùng anh làm bằng hữu?” Trương Khải Linh nhanh chóng cãi lại.

“Đương nhiên là vì cô thấy hân là một người rất tốt bụng, bởi vì hân có giá trị lợi dụng mới kết giao bằng hữu nha, tôi nói không sai chứ?” Bạch Tiệp Ngọc ngoài cười nhưng trong không cười mỉm cười đối đáp.

“Cô, nữ nhân này — cô đi ra ngoài cho ta! Cút ra ngoài!” Bị vạch trần suy nghĩ trong lòng không ai biết, Trương Khải Linh nhất thời thẹn quá hóa giận, thanh âm rống giận.

“Đi thôi, lão công, người ta đã hạ lệnh đuổi khách.” Nàng lời kéo lão công xoay người rồi đi.

“Lệnh Nghi, anh đừng đi!” Trương Khải Linh lớn tiếng kêu to.

Âu Lệnh Nghi đột nhiên dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn nàg. Nàng nhất thời vui mừng lộ rõ trên nét mặt, sau lại nghe thấy hân mở miệng đối nàg nói: “Cô cố gắng nghĩ ngơi thật tốt.” Tiếp theo, không quay đầu lại rồi đi.

Nàng nước mắt hối hận chảy xuống, biết vậy chẳng làm. (Song: Chết chưa, ta ghét ta ghét...)

“Nàng hôm nay nhất định rất đau khổ, em vừa rồi thật sự không nên làm như vậy.” Rồi khỏi bệnh viện hướng bãi đỗ xe đi đến, Âu Lệnh Nghi nhìn không được đối lão bà nói.

Bạch Tiệp Ngọc khó có thể tin trong nháy mắt dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn hấn, quả thực không thể tin được trải qua cuộc đối chất vừa rồi ở phòng bệnh, hấn thế nhưng còn giúp đối phương nói đỡ như vậy.

“Làm chi, đau lòng sao? Luyến tiếc sao? Vậy anh hiện tại có thể quay lại an ủi nàng nha, em sẽ không ngăn cản anh, đi đi!” Nàng càng nói càng tức, nhìn không được động tay đẩy hấn lùi ra xa.

“Lão bà?” Âu Lệnh Nghi bị nàng thỉnh linh tự nhiên tức giận khiến cho hoảng sợ, nhanh chóng bắt lấy hai tay nàng, khó hiểu hỏi: “Em tức giận cái gì?”

Nàng không nói một câu dùng sức rút tay về, xoay người bước đi.

“Lão bà!” Hấn sững sốt, nhanh chóng đuổi theo nàng. “Có phải hay không anh làm sai cái gì? Thực xin lỗi, em không nên tức giận.”

Bạch Tiệp Ngọc đột nhiên dừng lại, quay đầu căm tức nhìn hấn. “Anh làm sai cái gì?” Nàng lớn tiếng hỏi hấn.

Đột nhiên bị hỏi như vậy, Âu Lệnh Nghi đầu trống rỗng. Hấn làm sai cái gì? Hấn cũng không biết nha –

Không đúng, hấn hấn là phải biết mới đúng, nếu không lão bà sẽ không hỏi hấn như vậy, nàng hỏi như vậy, liền tỏ vẻ hấn hấn là muốn tự mình nói ra mới đúng.

“Vừa rồi anh không nên nói như vậy, thực xin lỗi.” Hấn do dự nói.

“Anh căn bản là không biết chính mình làm sai cái gì!”

Thảm, đã đoán sai! Nhưng là không phải nàng bởi vì hấn nói như vậy, mới đột nhiên phát hỏa sao? Linh quang chợt lóe, hấn đột nhiên nhớ tới lời lão bà mới nói.

“Lão bà, em đừng hiểu lầm.” Hấn nhanh chóng giải thích. “Anh cũng không phải là vì nàng mà đau lòng hay luyến tiếc nàng, ta chỉ là –”

“Chỉ là cái gì?” Bạch Tiệp Ngọc khí thế bức người đánh gãy lời hấn hỏi. Hấn căn bản là không biết nàng tức giận cái gì!

“Anh chính là có trái tim nhân hậu biết thông cảm người khác, có lòng trắc ẩn so với người bình thường mạnh mẽ hơn nhiều, nên mới không có biện pháp thấy chết mà không cứu được, cũng chỉ biết làm tức chết lão bà của anh là em mà thôi, đúng hay không?”

“Lão bà.....”

“Em thật sự rất tức giận! Tức chết em, a –” Nàng đột nhiên lên tiếng hét chói tai, khiến cho Âu Lệnh Nghi nhất thời toàn bộ không biết làm sao.

Đột nhiên nghe thấy tiếng nữ nhân hét chói tai, vừa vặn xa xa có một chiếc xe tuần tra đi lại gần nhanh chóng rút súng, rút roi điện ra, nhanh chóng vọt vào bãi đỗ xe.

“Cảnh sát. Không được cử động!” Tên kia lớn tiếng kêu lên.

Bạch Tiệp Ngọc đột nhiên dừng tiếng hét chói tai, mà Âu Lệnh Nghi nhanh chóng giơ hai tay lên đại biểu đầu hàng, một cử động cũng không dám.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Cảnh sát tiên sinh hỏi.

Nàng nhanh chóng lắc đầu, chạy nhanh mở miệng giải thích, “Thực xin lỗi, cảnh sát tiên sinh. Tôi chỉ là tâm tình không tốt mới có thể lên tiếng hét chói tai, hấn không phải người xấu, anh đừng lấy roi điện chỉ vào hấn, hấn là lão công của tôi.”

“Cái gì?” Cảnh sát tiên sinh ngây người ngẩn ngơ.

“Thực xin lỗi.” Bạch Tiệp Ngọc lại giải thích, trên mặt biểu tình có điểm xấu hổ, như thế nào cũng không nghĩ tới tiếng hét chói tai của mình lại có thể gọi cảnh sát đến.

“Cô nói là thật sự, hấn thật là lão công của cô?” Cảnh sát tiên sinh tựa hồ có chút hoài nghi.

“Hấn thật là lão công của tôi.” Nàng còn thật sự gật đầu trả lời, một bên Âu Lệnh Nghi cũng gật đầu theo. Cả hai đương sự đều nói như vậy, cảnh sát tiên sinh cũng chỉ có thể thu hồi lại roi điện, bỏ lại một câu, “Về sau đừng làm như vậy nữa.” Sau đó xoay người rời đi.

Vợ chồng hai người nhìn nhau một cái, nhất thời cả hai đều cười rộ lên.

Trời ạ, chuyện này thật sự là rất buồn cười, ha ha.....

Âu Lệnh Nghi thừa dịp hàm cười hết sức, lén lút lấy tay ôm lão bà vào trong lòng, sao biết được lão bà đột nhiên dừng lại tiếng cười, đồng thời tránh khỏi vòng ôm của hấn, vọt ra chỗ khác cách hấn một bước.

“Em đã đói bụng.” Nàng nói.

Hắn thoải mái cười to, nháy mắt biến thành cười khổ. Nàng vẫn còn tức giận.....

“Em muốn ăn cái gì?” Hắn hỏi.

“Đại tiệc. Một bữa tiệc thật lớn sẽ làm anh béo chết.”

Hắn không nói gì, trong đầu chỉ hiện lên một ý niệm duy nhất, là — nàng thật sự rất tức giận!

Bạch Tiệp Ngọc không muốn để cho lão công có thể dễ dàng qua ải như vậy, nàng không quản hắn ngẫu nhiên chứng nào tật nấy ra ngoài làm lạn người tốt, nhưng tuyệt đối không thể là nữ nhân hắn từng thích, nhất là nữ nhân từng lợi dụng qua hắn Trương Khải Linh.

Bởi vì nàng phi thường không thích nàng ta, cảm thấy cái nữ nhân kia bụng dạ thật khó lường! Đừng tưởng rằng nàng nghĩ như vậy, là tư tưởng đồ kỵ hay ghen tuông quỷ phá, mà nàng căn bản là không đem nàng ta để vào trong mắt, cái nữ nhân kia đúng ra không phải là đối thủ của nàng.

Nàng sợ dĩ chán ghét nàng, đơn giản là vì nàng ta đem lão công của nàng lợi dụng triệt để, triệt để đến thế rồi nhưng lại còn muốn “Tài nguyên thu về”, sau đó sẽ lại một lần nữa làm một “Phế vật lợi dụng”.

Nàng nghĩ đến điểm này, tức giận liền thành ra như vậy. Nàng cố tình nói cho lão công nghe như vậy, mà hắn còn không cho đó là một bài học nhớ đời, lại một lần nữa muốn để cho người khác lợi dụng, thật khiến cho nàng tức chết mà.

Cái tên đại ngu ngốc này rốt cuộc muốn bị lợi dụng vài lần nữa mới khôn ra sao? Nàng thật sự là không tài nào hiểu nổi.

Trước kia nữ nhân này đối xử với hắn như vậy, mà hắn còn chạy đến cứu nàng khi nàng cất tay tự tử, còn sợ nàng ở một mình trong bệnh viện mà lưu lại cùng nàng, thậm chí không đành lòng trực tiếp cắt đứt ý niệm muốn kết hôn với hắn trong đầu nàng, nói rõ ràng cho đối phương biết hắn đã kết hôn, cho dù chưa kết hôn, thì có chết cũng sẽ không lấy nàng, một loại nữ nhân chỉ biết phụ lòng người.

Hắn mềm lòng làm cho nàng thực lo lắng loại chuyện kia sẽ phát sinh một lần nữa, bởi vì nàng cảm thấy nữ nhân kia sẽ không chỉ tức giận hét lên như vậy, cho nên nàng phải phòng ngừa trước ra tay trước để chiếm được lợi thế. Trong nhà rất rối rắm, lão công hắn là không có dư thừa tâm trí để đi để ý nữ nhân bên ngoài? Nàng là nghĩ như vậy.

Nghe thấy thanh âm lão công từ phòng tắm đi ra, Bạch Tiệp Ngọc lập tức xoay người đưa lưng về phía hắn, nàng quyết tâm không để ý đến hắn.

Âu Lệnh Nghi thấy vậy, trên mặt không tự chủ được lộ ra một chút bất đắc dĩ cười khổ. Hắn rốt cuộc phải làm như thế nào, mới có thể làm cho lão bà đại nhân hết giận đây?

Thành thật xin lỗi, vô dụng.

Thề, vô dụng.

Nói đùa, vô dụng.

Cùng nàng ăn bữa tiệc lớn béo chết mình, càng vô dụng.

Hắn thật ra điều gì nên làm đều đã làm, kết quả vẫn là giống nhau đều vô dụng. Hắn rốt cuộc nên làm như thế nào đây?

Hắn nhanh chóng cau mày, vắt óc dùng hết sức nghĩ, ngay tại khi hắn sắp nghĩ không ra, một câu nói đột nhiên kích động xuất hiện trong đầu hắn—

Vợ chồng đầu giường cãi nhau hòa cuối giường. Hắn trong ánh mắt lập tức linh quang phát sáng, cùng với dục hỏa bốc lên. Hắn vĩnh viễn đều luôn luôn muốn nàng! Tắt đèn trên giường, hắn chậm rãi tiến đến bên lão bà từ phía sau, đem mặt vùi vào mái tóc dài có mùi hương mê người của nàng. Cảm giác được hắn tới gần, Bạch Tiệp Ngọc lập tức hai bả vai run lên, đẩy hắn lùi ra đồng thời di động thân thể, cùng hắn rút ra khoảng cách.

Đây là cự tuyệt, nàng biểu hiện thật sự rõ ràng, nhưng quyết tâm cùng nàng hòa giải cũng đã cố định. Thân thể hắn đi theo cử động của nàng, lại lần nữa dán chặt vào lưng nàng.

“Lão bà.....” Hắn nhẹ giọng ní non.

“Em muốn ngủ.” Nàng lạnh lùng nói, giống như một chậu nước lạnh từ trên cao đổ xuống, chỉ tiếc vẫn không làm thuyên giảm quyết tâm của hắn, cùng với dục hỏa dâng cao.

“Được, em ngủ.” Âu Lệnh Nghi nói, tay lại theo vạt áo ngủ đi vào bên trong quần áo ngủ của nàng, chế trụ trước bộ ngực mềm mại của nàng.

“Anh đang làm cái gì vậy?” Nàng lạnh giọng hỏi.

“Yêu em.” Hắn hôn đôi môi ấm nóng lên cổ nàng.

“Em nói, em muốn ngủ.”

“Được, em ngủ. Em ngủ là chuyện của em, anh làm là chuyện của anh.” Hấn thì thầm nói vào bên tai nàng, sau đó há mồm ngậm chặt vành tai của nàng, nhẹ nhàng hút.(Oa oa anh biến thái quá a! làm gì có cái loại đạo lý này a. Song nhĩ: *khều khều*, có đấy nhớ =]])

Bạch Tiệp Ngọc ngăn chặn không được cả người run rẩy, nàng muốn đẩy lão công ra, muốn tiếp tục giả bộ tức giận dùng lời nói lạnh nhạt để cự tuyệt yêu cầu của hắn, trời biết thân thể của hắn đã bắt đầu nóng lên, hô hấp cùng nhịp tim cũng đều không tự chủ được đập nhanh hơn lên. Nàng cũng muốn hắn!

Môi hắn ở bên lỗ tai nàng, dần trượt xuống chiếc gáy trần cảm.

Nàng không tự chủ được hưởng ứng theo hắn.

“Em tha thứ cho anh sao, lão bà?” Âu Lệnh Nghi giọng khàn khàn hỏi nàng.

Hắn thực đáng giận, thế nhưng dùng phương thức này –

“Đáng giận anh, nhanh chút.” Bạch Tiệp Ngọc cắn răng gặm nhẹ.

“Đáp án đâu?” (Phong: anh gian quá đi *che mặt e then* ...Song: nguoi then cái gì * đập đập vai* căng mắt mà nhìn á)

“Được.” Nàng rút cuộc không thể kiên trì, rên rỉ trả lời, mà hắn cũng đi theo phóng thích chính mình, cùng nàng đặt tiệc ăn mừng như điên.

Nàng mệt mỏi vô lực cùng hắn thanh toán sòng phẳng sổ sách, trước khi hô hấp khôi phục vững vàng, đã rơi vào mộng đẹp.

Âu Lệnh Nghi đem nàng dựa vào trong lòng mình, thỏa mãn vòng tay ôm nàng, đi vào giấc ngủ.

Một đêm ngủ thật ngon.

Bạn đang đọc truyện *Âu Tiên Sinh Thật Thà Chất Phác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đầu giường âm ỹ cuối giường hòa hảo cùng với sáng sớm hôm sau bị lão bà nhắc nhở, nếu hắn vẫn dám để ý Trương Khải Linh, vẫn muốn làm loạn người tốt để nàng ta lợi dụng, phản ứng lần tới của nàng, sẽ không chỉ là tức giận không để ý tới hắn là qua chuyện, mà nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ hắn.

Cái gọi là không tha thứ chính là ly hôn, bởi vì nàng tuyệt không muốn lão công nàng cùng bạn gái trước vương vấn mãi không dứt. Khi lão bà nói lời này, biểu tình nghiêm túc thật sự, một chút ý tứ nói giỡn đều không có, hắn sợ tới mức lập tức rút dây điện thoại trong phòng khách, ngăn chặn Trương Khải Linh lại gọi điện tới.

Hắn thực may mắn điện thoại của hắn mới được đổi một thời gian trước, nàng cũng không biết được.

Thế nhưng may mắn chỉ duy trì được một tuần mà thôi, Trương Khải Linh không biết làm thế nào lại tìm được số điện thoại, gọi điện cho hắn, đem hắn hù đến nhảy dựng.

“Lệnh Nghi, em có quấy rầy đến anh công tác không?” Nàng ở đầu điện thoại kia thấp giọng hỏi hắn.

“Có một chút.” Hắn hàm súc trả lời, hy vọng nói như vậy có thể làm cho nàng thức thời chủ động tắt điện thoại.

“Thực xin lỗi.” Nàng trước giải thích, tiếp theo lại nói: “Anh có thể ra ngoài không?”

Âu Lệnh Nghi nhú mày, không nói gì. Hắn đã nói rõ nàng quấy rầy hắn công tác, kết quả nàng thế nhưng còn muốn hắn đi ra ngoài? Nàng nguyên lai chính là một người chỉ để ý đến mình như vậy sao?

“Thực xin lỗi, tôi hiện tại đang bận một chút –”

“Lệnh Nghi, em mang thai.” Nàng lại mở miệng lần nữa.

Hắn trừng mắt, không hiểu nàng vì sao muốn gọi điện thoại riêng đến nói với hắn chuyện này. Nàng hắn là phải nói với bạn trai nàng, không phải sao? Hơn nữa, có đứa nhỏ là rất tốt, như vậy nàng có thể cùng bạn trai thuận lý thành chương(hợp lẽ,lô gisc) mà kết hôn nha?

Àn, có lẽ hắn nên cùng nàng nói một tiếng chúc mừng mới đúng.

“Chúc mừng cô.” Hấn nói.

“Ô ô.....” Điện thoại đầu kia nàng đột nhiên khóc lên.

Âu Lệnh Nghi nhất thời cứng đờ cả người, không biết làm sao. “Khải, Khải Linh?” Nàng sao chưa nói gì liền khóc nha, hiện tại hấn nên làm cái gì bây giờ?

“Hấn không cần đưa nhỏ này!” Nàng khóc sụt sùi nói.

Hấn sững sờ, không nói gì mà chống đỡ.

“Em đã hết hi vọng với hấn, em rất hối hận, không biết lúc trước vì sao lại chọn ở bên hấn, mà không phải cùng anh ở một chỗ.” Nàng khóc yếu cầu, “Lệnh Nghi, em muốn đem đứa nhỏ trong bụng lấy ra, anh cùng em đi bệnh viện được không? Em không dám đi một mình.”

“Cô nói cái gì?” Hấn khó có thể tin kêu ra tiếng. Nàng muốn đem đứa nhỏ lấy ra? Đây là lời của một phụ nữ mang thai sao?

“Anh không thể cùng em đi?”

“Cô nói cô muốn phá thai? Lời này sa cô ta có thể nói ra miệng, đó là một sinh linh bé bỏng nha nha!” Hấn nhin không được kích động trách cứ nàng.

“Ta đây nên làm cái gì bây giờ? Ba ba đứa nhỏ không cần nó, dựa vào một mình em cũng không có năng lực nuôi sống nó, trừ bỏ lấy nó ra em còn có thể làm sao bây giờ? Anh nói cho em biết a!” Nàng kích động khóc kể.

“Có lẽ cô nên tìm hấn hảo hảo nói chuyện.”

“Vô dụng.....” Nàng khóc thút thít nói: “Hấn ngay cả tiền phá thai..... đều chuẩn bị tốt đưa cho em.”

“Hấn là đồ cận bã.” Âu Lệnh Nghi rút cuộc nhin không được mắng một tiếng.

“Anh cùng em..... đi bệnh viện được không? Trừ anh ra, em không biết..... còn có thể tìm ai?” Nàng đau khổ cầu xin, có điểm khóc không thành tiếng.

“Cô hiện tại ở đâu?” Hấn trầm mặc một chút, thật không có biện pháp bỏ lơ chuyện này.

Trương Khải Linh nói vị trí cho hấn.

“Chờ tôi.” Nói xong liền cắt đứt điện thoại, hấn cầm lấy bóp da cùng chìa khóa xe vội vàng đi.

Thật vất vả mới thoát thân khỏi hội nghị xét duyệt kiểm tra sổ sách, Bạch Tiệp Ngọc đi vào toilet xong mới trở lại văn phòng.

“Tiệp Ngọc, vừa mới có người liên tục gọi điện tìm cô, giống như có việc gấp a.” Đồng sự cách vách tiểu Vu vừa thấy nàng liền nói.

“Ai?” Nàng hỏi.

“Không biết, hấn chỉ bảo chút nữa gọi lại.” Hấn nhún vai trả lời.

Bạch Tiệp Ngọc hoài nghi kéo ghế dựa ngồi xuống, chuyện đầu tiên là kiểm tra điện thoại nàng đặt trong ngăn kéo.

Này vừa thấy, quả thực khủng khiếp, bởi vì nàng tổng cộng có mười cuộc gọi nhớ.

Sẽ là ai đâu? Nàng ấn nút xem xét, tên của lão công xuất hiện trên màn hình, hơn nữa mười cuộc gọi này đều là hấn gọi. Hấn rất ít khi tìm nàng gấp như vậy, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì? Nàng lập tức gọi lại: “Uy, lão công, anh tìm em sao?”

“Em hiện tại có thể xin phép tan ca sớm không?” Âu Lệnh Nghi nghiêm túc nói.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng bị ngữ khí hấn dọa, sốt ruột hỏi.

“Anh sắp tới công ty em, anh sẽ chờ em dưới lầu.” Hấn không có trả lời vấn đề của nàng, lại trực tiếp nói như vậy.

Đến nhanh như vậy? Bạch Tiệp Ngọc sợ run một chút, đột nhiên có loại dự cảm xấu.

“Hảo.” Nàng quyết định đáp ứng thật nhanh, sau đó ngắt điện thoại, dùng tốc độ nhanh nhất thu thập này nọ, đồng thời nhanh chóng nhờ đồng sự bên cạnh nói: “Tiểu Vu, tôi có việc gấp phải lập tức về nhà, giúp tôi nói một tiếng với quản lý.”

Bộ dáng của nàng thoát nhìn cực kỳ sốt ruột cùng lo lắng, hơn nữa lúc trước không ngừng có người gọi tới điện thoại của nàng, làm cho tiểu Vu nhất thời cảm giác nhà nàng nhất định đã xảy ra chuyện nghiêm trọng, lập tức đổi nàng gặt gặt đầu.

“Tôi sẽ nói với quản lý, cô nhanh chút đi thôi.” Hấn đổi nằng vẫy tay, muốn nằng đi mau.

“Cám ơn.” Bạch Tiệp Ngọc cầm lấy bao da, ba bước cũng thành hai bước lập chạy ra cửa. Tọa thang máy tới lầu một, cửa thang máy mới mở không đến hai phần ba, nằng đã từ thang máy vọt ra, cấp tốc xuyên qua đại sảnh lầu một, nhắm thẳng ngoài cửa lớn chạy đi ra ngoài. Ở ven đường tìm được lão công đứng lúc dừng xe bên lề, nằng lập tức xông lên trước, kéo cửa chui vào.

“Đã xảy ra cái gì, lão công? Có phải hay không ba mẹ đã xảy ra chuyện gì, bọn họ ai bị thương?” Nằng lòng nóng như lửa đốt hỏi.

Vừa rồi nằng luôn luôn nghĩ chuyện này, lão công cứ như vậy lái xe đến đón nằng, còn muốn nằng xin phép, nằng có thể nghĩ đến cũng chỉ có loại sự tình này, nằng thật là lo lắng gần chết.

“Ba mẹ bọn họ đều tốt lắm, không ai bị thương.”

Hấn nói một câu, làm cho nằng cả người nhất thời nói lòng ngồi phịch ở ghế bên tay lái.

“Không ai bị thương, anh làm chi đột nhiên chạy tới đón em, còn muốn em xin phép? Anh có biết hay không anh thiếu chút nữa đem em hù chết?” Nằng oán giận nhìn hấn liếc mắt một cái, quả tim vẫn vì khiếp sợ mà đập liên hồi.

“Thực xin lỗi, anh chỉ có thể nghĩ ra biện pháp này.”

“Biện pháp gì? Đem em lừa ra ngoài hẹn hò?” Nằng tựa tiếu phi tiếu tà nghề nhìn hấn, có chút tò mò muốn biết kế tiếp hấn định làm cái gì, lại muốn mang nằng đi chỗ nào? Hấn là muốn tạo cho nằng bất ngờ kinh hi đi?

“Trương Khải Linh vừa mới gọi điện thoại cho anh.” Âu Lệnh Nghi nói thẳng. Toàn bộ ý tưởng lãng mạn cùng chờ mong trong đầu Bạch Tiệp Ngọc nhảy mất tan vào hư không. Nằng trừng mắt hấn, quả thực khó mà tin được chính mình lại nghe thấy tên nữ nhân kia.

Nằng đã cảnh cáo hấn, không cho phép lại để ý nằng ta không phải sao?

Cho nên hấn hiện tại trắng trợn chạy tới nói cho nằng, nữ nhân kia lại gọi điện thoại cho hấn, là muốn tìm người đầu đá, vẫn là muốn tìm nằng cãi nhau?

“Không cần nói cho em biết, anh đem em lừa ra khỏi công ty là vì cái nữ nhân kia.” Nằng mặt lãnh nghiêm, cảnh cáo hấn.

“Thực xin lỗi.” Âu Lệnh Nghi thành thật gật đầu.

Bạch Tiệp Ngọc chỉ muốn đá hấn, đá hấn, cắn hấn.

“Nằng nói nằng mang thai, bạn trai nằng lại không muốn tiểu hài tử này, còn đưa tiền kêu nằng đi phá thai.” Liên lụy tới mạng người, hấn thật sự không đành lòng mặc kệ.

“Cho nên? Nằng làm chi gọi điện thoại cho anh, là muốn gọi anh cùng nằng cùng nhau dưỡng đứa nhỏ của nằng sao? Anh muốn bàn chuyện ly hôn với em sao?” Nằng châm chọc khiêu khích.

“Đương nhiên không phải!” Âu Lệnh Nghi khó có thể tin kêu lên.

“Hảo, nếu không phải, đó là chuyện gì xảy ra?” Nằng hai tay khoanh trước ngực trừng mắt hỏi hấn.

“Nằng nói nằng không muốn sinh hạ đứa nhỏ rồi cùng nhau chịu khổ, cho nên muốn lấy nó ra. Nhưng là nằng không dám đi mình, muốn anh bồi nằng cùng đi.”

“Cho nên anh đáp ứng nằng, nói anh lập tức đến sao?”

“Nằng khóc thật sự thương tâm, anh..... không có biện pháp cự tuyệt.” Ngữ khí yếu đi chút.

“Tốt lắm. Vậy anh hãy mau đi nha, có thể thả em ven đường cũng được, em sẽ đi taxi về nhà.” Nằng mặt không chút thay đổi âm điệu lạnh lùng nói.

“Lão bà, em đừng cần tức giận.”

“Con mắt nào của anh nhìn thấy em đang tức giận? Tâm tình của em thực bình tĩnh, cho nên tối nay thời điểm ký giấy ly hôn, cũng sẽ không vừa khóc vừa nháo đòi thất cô, anh yên tâm.”

“Lão bà?!” Hấn khiếp sợ quay đầu nhìn nằng, thiếu chút nữa đem xe nhô lên khu vực dành cho người đi bộ.

“Uy! Anh nhìn đường nha, anh muốn hại chết em phải không?” Bạch Tiệp Ngọc sợ hãi kêu ra tiếng, vội vàng bắt lấy vô lăng.

Âu Lệnh Nghi chưa từng nghĩ tới sẽ hại chết nằng, ngược lại, nếu ngày nào đó sinh mệnh của nằng bị uy hiếp, cho dù muốn hấn lấy mệnh đền mạng mới có thể cứu sống nằng, hấn cũng sẽ không chút do dự vì nằng từ bỏ mạng sống. Hấn yêu Tiệp Ngọc! Cuộc sống của hấn chỉ có màu trắng đen, nhờ nằng mà màu sắc rực rỡ phong phú. Một khi mất nằng, cuộc sống của hấn sẽ biến thành một mảnh hoang vu, không còn gì vui trên đời, cho nên hấn tuyệt đối không thể mất đi nằng! Hấn nhanh chóng tắt xe vào lề đường, xoay người đối mặt với nằng, trên mặt là biểu tình kiên nghị tuyệt không thỏa hiệp.

“Anh và em tuyệt đối không ly hôn.” Hấn đối nàng tuyên thệ.

“Em nói rồi, em không cần một lão công cùng bạn gái trước đây đưa.” Bạch Tiệp Ngọc nhìn hấn, vẻ mặt thật sự lãnh đạm.

“Từ nay về sau, anh sẽ không để ý nàng ta, sẽ không cùng nàng nói một câu, cho dù gặp ở trên cũng sẽ làm bộ không biết, bằng tốc độ nhanh nhất cách xa nàng ta.” Âu Lệnh Nghi nóng vội hướng nàng cam đoan.

“Trước đây anh cũng nói như vậy.”

“Lần này anh thề với trời, nếu làm trái lời thề này, không chết từ tể được.” Hấn nhanh chóng hạ độc rửa.

“Thề độc nhiều, làm không được cũng là uống công.” Bạch Tiệp Ngọc hoàn toàn bất vi sở động.

“Vậy em muốn anh làm như thế nào, mới bằng lòng tin tưởng anh, lão bà?” Hấn vội vàng hỏi, nghĩ không ra phương pháp làm nàng tín nhiệm mình.

Tiệp Ngọc không phải nữ nhân yêu tiền, từ trước lúc bọn họ đăng ký kết hôn, hấn liền chủ động đề cập chuyện đem tài sản sang tên cho nàng, kết quả lại bị nàng mắng to một hồi, không cho phép hấn làm như vậy, cho nên hấn không thể dùng biện pháp giao phó bản thân cùng sản nghiệp để lưu lại nàng. Nàng cũng không phải một nữ nhân thích nghe lời ngon tiếng ngọt, bởi vì hấn từng cố gắng lấy lòng nàng nói cho nàng nghe, kết quả nàng từ đầu đến cuối chỉ cười, khiến hấn xấu hổ không thôi.

Sau đó nàng hôn hấn rồi nói, nàng chính là thích hấn thật thà, không biết hoa ngôn xảo ngữ, chỉ biết chăm chỉ cùng nỗ lực làm việc. Nàng nói hấn đối nàng hảo, nàng dùng ánh mắt nhìn, dùng tâm cảm nhận, cho nên hấn không cần bắt buộc chính mình học người khác làm như vậy, chỉ cần là chính mình là được.

Nàng thường khiến cho hấn cảm động, cảm thấy tam sinh hữu hạnh mới có thể cưới nàng làm vợ, nhưng là hấn lại thường làm cho nàng cảm thấy thất vọng cùng tức giận.

Hấn thật là một cái lão công rất tệ, nhưng là ngay cả như vậy, hấn cũng không có biện pháp buông tay cho nàng rồi đi.

“Em muốn anh làm, anh sẽ làm?” Bạch Tiệp Ngọc nhìn hấn không chuyển mắt.

Âu Lệnh Nghi không chút do dự lập tức gật đầu như rang lạc.

“Bao gồm hiện tại liền quay xe về nhà?”

Hấn không nói hai lời lập tức đổi đường, một lần nữa đem xe tiến vào dòng xe cộ, sau đó tại chỗ đèn xanh đèn đỏ liền rẽ trái trở về.

“Không phải có người chờ anh mang đi bệnh viện sao?” Nàng nhìn hấn liếc mắt một cái, giống như đang nói chuyện phiếm hỏi, sau đó lấy ngữ khí vô ích nói: “Anh nếu không đi, nàng sẽ gọi điện thoại đến.” Tựa như xác minh lời tiên đoán của nàng, di động trong túi hấn đột nhiên vang lên.

Nàng lại liếc hấn một cái, một bộ biểu tình cười lạnh “Xem, điện thoại đến đây”.

Âu Lệnh Nghi không nói một câu lấy điện thoại di động ra, sau đó mở cửa kính xe, ngay cả xem cũng không xem liền trực tiếp đem di động đang rung ném ra bên ngoài.

“Uy!” Bạch Tiệp Ngọc ghen hống nhìn trần trời kêu to, căn bản sẽ không nghĩ đến hấn lại làm như vậy. “Ném vào xe người khác thì làm sao bây giờ?” Nàng lo lắng quay đầu xem.

Hấn sững sốt, nhũn mảy. Vừa rồi như thế nào không nghĩ tới vấn đề này?

“Anh sẽ cho hấn tiền phí sửa.” Hấn nghiêm trang, còn thật sự trả lời.

Bạch Tiệp Ngọc nhịn không được, đột nhiên phun cười ra tiếng.

“Thật là!” Nàng đầy mặt tươi cười nói: “Anh sao lại vứt điện thoại nha, kia di động tốt xấu cũng đáng mấy ngàn đồng đi? Như vậy thực lãng phí nha.”

Có thể chiếm được tươi cười rạng rỡ của nàng, bảo hấn vứt bỏ mấy vạn đồng cũng đáng.

“Lão bà, em không tức giận?” Âu Lệnh Nghi thật cẩn thận hỏi.

“Không tức giận mới là lạ!” Nàng hừ một tiếng, “Anh đừng nghĩ đến làm như vậy, em sẽ tin tưởng anh không tái phạm. Tục ngữ nói đúng, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời; Trâu dắt đến Bắc Kinh thì vẫn là trâu. Cho nên, chúng ta vẫn là ký đơn ly hôn đi.”

“Lão bà —”

“Em còn chưa nói xong!” Nàng trừng mắt đánh gãy hấn. “Em muốn giấy trắng mực đen cam đoan, nếu anh tái phạm, em sẽ cầm tờ đơn ly hôn ra tòa. Có nghe hay không?” Đây là thông điệp cuối cùng.

Âu Lệnh Nghi nghe vậy nhanh chóng gật đầu, chỉ cần nàng không phải hiện tại lập tức, lập tức cùng với hân ly hôn là đủ rồi. Về phần nàng muốn hân ký tờ cam đoan kia, hân thề đời này tuyệt đối sẽ không cho nàng có cơ hội dùng đến nó.

Tuyệt đối.

Nếu đã xin phép rồi, đương nhiên không thể lãng phí thời gian rảnh rỗi này, Bạch Tiệp Ngọc trực tiếp kêu lão công đem xe ra đường cao tốc, sau đó một đường theo hướng bắc đi qua đường hầm Tuyết Sơn, đến cảng Tô Ưc ăn một chút hải sản, sau đó tiếp tục hướng Hoa Liên đi.

Âu Lệnh Nghi hoàn toàn không biết lão bà muốn đi chỗ nào, nhưng nói thực ra hân cũng không để ý, chỉ cần lão bà ở bên người hân, hơn nữa nguyện ý đối hân cười, cùng hân tán gẫu việc nhà như vậy là đủ rồi, cho dù nơi nàng muốn đi là địa ngục, hân cũng sẽ đi cùng nàng. Bọn họ ước chừng bảy giờ tối đến nội thành Hoa Liên, đến cửa hàng có món mì vằn thắn nổi tiếng ăn, sau đó lại du lịch hai giờ đồng hồ, mua những thứ cần thiết để qua đêm bên ngoài, bao gồm quần áo tắm rửa, đồ dùng bảo dưỡng cho lão bà cùng áo tắm, liền lái xe rời khỏi nội thành tìm một khách sạn lớn dừng chân.

Mì vằn thắn

Dọc theo đường đi, Bạch Tiệp Ngọc chơi và chơi, kỳ thật vẫn vụng trộm chú ý nhất cử nhất động lão công, nhìn hân có phải hay không đang áy náy.

Kết quả là nàng phát hiện trừ phi tất yếu, tỷ như trừ lúc lái xe, ánh mắt hân căn bản từ đầu tới đuôi đều dính ở trên người nàng. Hơn nữa không chỉ ánh mắt mà thôi, người của hân cũng gắt gao dính ở bên người nàng, một tắc cũng không rời.

Trọng điểm là, chỉ cần có nam nhân liếc nhìn nàng một cái liền bị hân phát hiện, nguyên bản tay hân đang nắm tay nàng, sẽ lập tức sửa đổi, ôm thắt lưng hoặc vai của nàng để biểu thị quyền sở hữu của hân, cảm giác thật sự rất thích.

Nàng chưa bao giờ gặp qua biểu tình ăn dấm chua này của hân, bởi vì hân cá tính người tốt, làm cho nàng tổng cho rằng hân là người không kết thù kết oán với ai, đối mặt nam nữ già trẻ đại khái đều là cùng vẻ mặt, ai biết nam nhân khác chính là nhìn nàng liếc mắt một cái, có thể làm ặt hân biến sắc, còn..... rất đáng yêu.

Bạch Tiệp Ngọc kim lòng không đậu kiểng mũi chân hôn lão công một chút, bởi hân lại vì nam phục vụ ở quầy tiếp tân liếc nàng một cái mà ghen tị, tay hân nguyên bản đặt ở quầy liền chuyển qua bên hông nàng, còn trừng mắt nhìn đối phương liếc mắt một cái, ý tứ hàm xúc chiếm giữ mười phần.

Hi, lão công thật là rất đáng yêu!

Âu Lệnh Nghi bị lão bà thỉnh linh xảy ra hành động thân mật mà hoảng sợ, đột nhiên quay đầu nhìn nàng, lắp bắp nói:“Lão, lão bà?”

“Làm sao, lão công?” Bạch Tiệp Ngọc đối hân ngọt ngào cười, nũng nịu hỏi hân.

Dung mạo xinh đẹp của nàng làm Âu Lệnh Nghi tâm bỗng nhiên bị hung hăng đụng phải một chút, cảm giác thực rung động.(Song Nhi: ta biết, quả tim lúc lắc chứ gì...)

Tuy rằng nàng đã là lão bà của hân, tuy rằng hân biết nàng là một đại mỹ nhân, nhưng..... có lẽ là bởi vì nàng trong mắt nhộn nhạo tình ý ôn nhu, có lẽ là nàng tiếng nói ngọt ngào, cũng có lẽ là nàng trước mặt những nam nhân ái mộ mình, hôn môi hân lại kêu hân lão công, tóm lại hân cảm giác thực rung động, cũng thực kích động, trong lòng còn có một loại ôn nhu cơ hồ bao phủ hân, cho hân cảm thụ không ngừng mà tràn ra.

Hân thật sự thực yêu nàng!

Mà nàng thật sự đẹp quá!

Kim lòng không đậu, hân cúi đầu hôn lên môi ngọt của nàng, hút cắn nuốt (Song Nhi: đây là 3 động từ, là 3 hành động, cộng lại với nhau *mặt hồng hồng*). Lúc này đối lại là Bạch Tiệp Ngọc bị hoảng sợ, nàng giật mình sanh mắt to, bởi vì lão công nàng thật thà chất phác không phải là một người ở nơi công cộng biểu diễn tiết mục thân thiết! Hiện tại là chuyện gì xảy ra? Khóe mắt dư quang phát hiện hai nữ nhân cùng một nam nhân phục vụ đều trừng lớn hai mắt nhìn bọn họ.

Bạch Tiệp Ngọc đỏ mặt.

“Lão công, trước lấy chìa khóa phòng.” Nàng nhẹ nhàng mà đẩy hân ra, nhỏ giọng nhắc nhở hân.

“Chìa khóa phòng?” Ánh mắt vẫn giăng co ở môi đỏ mọng của nàng cùng gương mặt vì ngượng ngùng mà phồng hồng mê người, Âu Lệnh Nghi thì thảo tự nói hỏi, căn bản còn không có hoàn hồn.

“Khụ, đây là cái chìa khóa phòng hai vị.” Phục vụ nam bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng, xấu hổ chen vào nói.

Âu Lệnh Nghi cả người cứng đờ, rốt cục phục hồi tinh thần lại, nhớ tới chính mình đang ở nơi nào.

Hân mặt đột nhiên đỏ mặt. Nha, trời ạ, hân vừa rồi phạm chuyện gì, thế nhưng trước mặt mọi người hôn môi lão bà?

Mắt thấy hấn lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, khó có thể tin lại chịu đả kích lớn, cả người cứng ngắc, bộ dáng vẻ mặt đỏ bừng, Bạch Tiệp Ngọc thiếu chút nữa cười to.

Xem ra hấn vừa rồi hành động hoàn toàn là không tự chủ, kìm lòng không đậu, cho nên phục hồi tinh thần mới phát hiện chính mình làm chuyện gì, mới có thể bị dọa như vậy. Lão công nàng thật sự thực đáng yêu, đáng yêu đến nàng thiếu chút nữa lại muốn hôn hấn. Bất quá, nàng có thể nhẫn nại, chờ bọn hấn đến phòng sau đó.....

“Cám ơn.” Bạch Tiệp Ngọc cầm lấy cái chìa khóa từ quây tiếp tân, đối phục vụ viên gật đầu nói, sau đó lôi kéo lão công đi theo người dẫn đường.

Phòng 5007.

Phục vụ sinh mở cửa phòng cho bọn họ, trả lại cái chìa khóa, lập tức rời khỏi phòng, cũng giúp đóng cửa lại.

Cánh cửa vừa khép, Bạch Tiệp Ngọc lập tức vòng trụ cổ lão công, dụ hoặc hôn lên môi hấn.

Âu Lệnh Nghi không chút do dự nhận nhiệt tình chủ động lão bà, bởi vì bây giờ không có người khác, chỉ có vợ chồng bọn họ, muốn làm cái gì cũng không ai quản.....

“Lão công, anh có cảm thấy em thực tàn nhẫn, không có lòng trắc ẩn?” Bạch Tiệp Ngọc trong bóng đêm đột nhiên mở miệng hỏi nói.

“Có ý tứ gì?” Âu Lệnh Nghi đem nàng ôm chặt chút, ở trên trán nàng ấn một nụ hôn, nhưng cũng không hiểu ý tứ của nàng lắm.

“Em không cho anh đi ngăn cản nàng.”

“Ngăn cản nàng? Có ý tứ gì? Ngăn cản ai?” Trong khoảng thời gian ngắn hấn căn bản không hiểu nàng đang nói cái gì.

“Trương Khải Linh”

Bạn đang đọc truyện *Âu Tiên Sinh Thật Thà Chất Phác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Vừa nghe thấy cái tên này, Âu Lệnh Nghi nhất thời hiểu được ý tứ trong lời nói của lão bà vừa rồi. “Sẽ không, anh sẽ không cảm thấy em tàn nhẫn, cũng sẽ không cảm thấy em không có lòng trắc ẩn.” Hấn trả lời vấn đề của nàng.

“Thật vậy chẳng? Ngay cả em cũng thấy chính mình giống như máu lạnh, biết rõ có người mẹ muốn giết chết một tiểu sinh mệnh vô tội, em đã không can ngăn, còn không cho anh đi can nàng.”

“Em làm sao mà biết anh nghĩ đi ngăn cản nàng?” Hấn trầm mặc một chút, tò mò hỏi.

“Cá tính của anh em còn không biết sao?”

Âu Lệnh Nghi thân thủ bật cái đèn đầu giường, hai người cùng nhau ngồi dậy.

“Cho nên em mới có thể không cho anh đi?” Hấn xoay người đối mặt nàng, biểu tình có chút đăm chiêu sau rốt cục hiểu được nhìn nàng nói.

Đến lượt Bạch Tiệp Ngọc không hiểu rõ. “Có ý tứ gì?”

“Bởi vì em hiểu anh, biết anh nhất định sẽ đi ngăn cản nàng ta phá thai, hơn nữa vì để ngăn cản được, anh sẽ đáp ứng điều kiện nào đó. Em không muốn anh bị lừa, bị người khác lợi dụng, cho nên mới không cho anh đi.” Hấn nhìn nàng nói.

Bạch Tiệp Ngọc cắn nhẹ môi dưới. Hấn đem nàng nghĩ đến thật tốt như vậy, ngăn cản hấn không để người ngoài lợi dụng, kỳ thật có một nửa nguyên nhân khác là vì chính nàng.

Nói thực ra, nàng tuyệt không muốn vì nữ nhân kia mà cùng hấn cãi nhau, muốn làm hỏng tình cảm vợ chồng. Nhưng là tâm của người đàn bà đó thật xấu, luôn vì nhược điểm người tốt của lão công nàng mà đối hấn dây dưa không dứt, khiến nàng thật sự là không thể nhịn được nữa, mới có thể nhẫn tâm tuyệt tình không nhìn tiểu sinh mệnh vô tội ấy.

Người không vì mình, trời tru đất diệt.

Nàng cũng không phải hoàn toàn suy nghĩ cho hấn mới làm như vậy, bất quá nàng sẽ không nói cho hấn tình hình thực tế là được.

“Anh thật sự đáp ứng yêu cầu gì sao?” Nàng tò mò hỏi.

“Anh sợ.” Âu Lệnh Nghi trầm mặc một chút, mới thành thật đối lão bà nói: “Cho nên anh mới đến công ty đi đón em, hy vọng em có thể cùng anh đi.”

Nguyên lai là thế (Z: Cô còn muốn thế nào nữa ...). Bạch Tiệp Ngọc rốt cục hiểu được hấn vì sao biết rõ nàng sẽ tức giận, lại còn chui đầu vô lưới đến đón nàng, “Kết quả không nghĩ tới em không cho anh đi, em quả nhiên là đồ máu lạnh mà.” Nàng thở dài tự giễu, đối với tiểu hài tử còn chưa thành hình kia tràn ngập áy náy.

Âu Lệnh Nghi đối nàng lắc lắc đầu, thân thủ đem nàng kéo vào trong vòng tay, làm cho nàng dựa ở trong ngực chính mình.

“Nếu muốn nói máu lạnh, nàng ta so với em còn lạnh hơn một trăm lần, muốn phá bỏ sinh linh bé bỏng trong bụng mình.” Hấn ôm lão bà.

“Có lẽ nàng cũng không phải thật sự muốn phá thai, chỉ là mượn cớ, cho anh quay lại.”

“Kỳ thật trên đường đi đón em, anh cũng luôn luôn nghĩ tới chuyện này.” Hấn thông thả để lộ suy nghĩ.

“Nha?” Nàng ngẩng đầu nhìn hấn liếc mắt một cái, cảm thấy có hứng thú.

“Anh phân vân không biết trong lời nói của nàng có mấy phần là thật? Còn có nàng ở đầu kia điện thoại thương tâm muốn chết, rốt cuộc là thật, hay là đang diễn?”

“Anh vì sao nghĩ như vậy?” Bạch Tiệp Ngọc rất tò mò, cảm thấy thích thú hỏi hấn.

“Bởi vì không có mấy người biết anh đổi số điện thoại, mà nàng lại có thể tìm được, sau đó gọi điện thoại khóc kể nàng mang bầu cùng chuyện bạn trai lại muốn nàng phá thai. Anh nghĩ thế nào cũng cảm thấy là lạ, nếu nàng ta chân chính khổ sở, sẽ không còn biện pháp tìm hỏi mọi người số điện thoại của anh.

“Không sai, không sai.” Nàng dùng sức vỗ vỗ tay. “Nguyên lai anh cũng suy nghĩ sự tình, mà không phải hoàn toàn là người tốt ngu ngốc nha.”

Âu Lệnh Nghi bắt đầu cười khổ một chút.

“Anh hiện tại hấn là biết không phải em lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử đi, cũng không phải tính lại nợ cũ hoặc ăn bữa đám chua, mà là nàng thật sự bụng dạ khó lường đi?” Nàng dựa vào trong ngực lão công, cảm thấy chính mình không uống làm người xấu.

Hấn thật sâu thở dài, cảm thấy không lời nào để nói.

“Nói lại, anh lúc trước rốt cuộc thích nàng điểm nào nhất nha?” Bạch Tiệp Ngọc thủy chung vẫn nghĩ không ra điểm này.

Trước khi gặp nữ nhân này, nàng vẫn nghĩ đến đối phương bộ dạng quốc sắc thiên hương, nếu không chính là khí chất xuất chúng hoặc ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, mới có thể làm cho hấn vì nàng mà ngu ngốc làm những việc “Không có đường lui”. Kết quả thấy xong, mới phát hiện nữ nhân kia căn bản bình thường vô cùng, thực hoài nghi ánh mắt hấn có phải hay không bị hỏng rồi?

“Nói thực ra, anh cũng không biết.”

“Lừa quỷ! Em mới không tin.”

“Là thật. Anh lúc ấy không có duyên với phụ nữ, bên người chỉ có nàng bộ dạng cũng không tệ lắm”

“Anh cảm thấy nàng bộ dạng không tệ?” Bạch Tiệp Ngọc nhìn không được xen mồm, cảm thấy bất khả tư nghị (không thể hiểu nổi), còn có một chút khó chịu. Hấn thế nhưng cảm thấy bộ dạng nàng ta không tệ?

“Đối một người mập mập không được hoan nghênh anh mà nói, đương nhiên không có khả năng đi mơ ước mỹ nữ giống như tinh quang lóe sáng như em. Nàng ta xem như bộ dạng không tệ.” Hấn giải thích.

“Em có tinh quang lóe ra?”

“Em là Minh Nguyệt trong bầu trời đêm, tinh quang cũng phải thua kém.” Hấn còn thật sự hình dung nàng.

Bạch Tiệp Ngọc đột nhiên ngẩng đầu hôn môi hấn một chút, vui mừng nghe hấn ca ngợi.

“Anh nói bên người chỉ có nàng, sau đó đâu?” Nàng hỏi.

“Nữ nhân khác ngay cả liếc mắt một cái cũng không có, cho dù có cũng là lấy biểu tình chán ghét, chỉ có nàng đối anh vẻ mặt ôn hoà, muốn cùng anh kết giao, cho nên —”

“Cho nên anh liền yêu nàng.” Nàng thay hấn nói.

Âu Lệnh Nghi lắc lắc đầu. “Anh nghĩ đó là yêu, kỳ thật căn bản không phải.”

“Nói như thế nào?”

“Anh chỉ là thích cảm giác cùng nàng ở chung một chỗ mà thôi, bởi vì nàng chưa bao giờ lộ ra biểu tình ghét bỏ anh, đối xử với anh cũng giống như các bằng hữu khác. Chỉ cần có nàng, anh cũng không cự tuyệt đi tham gia, lâu ngày có người phát hiện điểm này, truyền nhau nói anh thích nàng. Nàng biết được chuyện này, chính là cười cười muốn anh đừng để ý những người đó, cũng không có bởi vậy mà xa cách anh, làm cho anh cảm thấy thực cảm động.....”

“Cho nên anh liền rơi vào biển tình?”

“Anh nghĩ đến nàng là chân mệnh thiên nữ của anh, cho nên khi nàng cùng bạn trai chia tay, anh vẫn ở bên người nàng khẳng khái một mực vì nàng trả giá hết thảy, tự nhận là sớm hay muộn có thể cùng nàng tu thành chính quả, đi sang một con đường có thăm hồng khác, không nghĩ tới.....”

“Không nghĩ tới bạn trai cũ của nàng lại xuất hiện, nàng không chút do dự vứt bỏ anh trở lại với người cũ.”

Âu Lệnh Nghi gật gật đầu. “Thời điểm nàng nói nàng cùng với bạn trai hợp lại, anh thật sự rất khó chịu. Nhưng là rất kỳ quái, anh cũng không ngăn cản nàng, hoặc là nghĩ biện pháp ý đồ đem nàng giữ ở bên người. Tình yêu chân chính có buông tha dễ dàng như vậy sao? Đối với em, anh sẽ không biện pháp buông tay.”

“Đó là bởi vì bộ dạng em có vẻ xinh đẹp.” Nàng cố ý nói như vậy.

“Đó là bởi vì anh yêu em, không thương nàng.” Hần cúi đầu ôn nhu hôn nàng một chút.

Bạch Tiệp Ngọc nhin không được lộ ra hạnh phúc mỉm cười. Thực vui vẻ!

Bởi vì không có nửa điểm buồn ngủ, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, nàng quyết định tiếp tục cùng lão công tranh cãi.

“Nguyên nhân anh yêu em, chẳng lẽ không đúng là bởi vì em xinh đẹp sao?” Nàng nhướn mày hỏi.

Hần lắc đầu sau nói: “Anh kỳ thật rất sợ mỹ nữ, bởi vì các nàng đều là mắt cao hơn đỉnh, kiêu căng lại khó hầu hạ.”

“Nói cho cùng là anh không kết giao nhiều với nữ nhân.” Nàng có chút không cho là đúng, ít nhất nàng vốn không có mắt cao hơn đỉnh, cũng không có kiêu căng lại khó hầu hạ. “Anh không có kết giao qua, nhưng xem qua không ít, cũng nghe quá không ít, cho nên anh đối nữ nhân bộ dạng rất xinh đẹp, nếu có thể cách xa được thì càng tốt, tránh tự rước lấy nhục.”

“Cho nên anh lúc trước mới có thể đối em tệ như rắn rết?” Bạch Tiệp Ngọc bưng tỉnh đại ngộ.

“Em mỗi lần nhìn anh đều lộ ra biểu tình chán ghét.” Hần thẳng thắn nói.

“Em mới không có!” Nàng kêu to kháng nghị.

“Em có. Có đôi khi em thậm chí còn hừ lạnh một tiếng, cảm giác giống như là đối anh tràn ngập khinh thường.”

Bạch Tiệp Ngọc mặt nhăn nhanh mày, hồi tưởng chuyện trước khi cùng hắn kết giao. Nàng thật sự có đối hắn lộ ra thái độ chán ghét cùng khinh thường sao? Ân, giống như có nha, nhưng là –

“Đó là bởi vì em thật sự không quen nhìn anh hành vi lạn người tốt, người khác muốn anh làm cái gì anh đều làm, một chút cá tính đều không có, giống cái đại ngu ngốc nha!” Nàng hướng hắn trừng mắt nói. Nói cách khác, người sai không phải là nàng mà là hắn!

“Này đều chính là nhắc tay chi lao (Tiện tay giúp việc) mà thôi, hướng hồ thì so với chịu cũng có phúc.”

“Khá lắm nhắc tay chi lao, thì so với chịu cũng có phúc.” Nàng khinh phúng hắn, “Cho nên, anh chiếm được phúc gì?”

Âu Lệnh Nghi khước miệng khẽ nhếch, đem nàng ôm gần chút trả lời, “Cười được em đại mỹ nữ nha.” Sau đó lại cúi đầu, nũng nịu mật ý hôn nàng. Bạch Tiệp Ngọc không tự chủ được mỉm cười. Coi như hắn cũng biết nói lời dễ nghe.

“Lão bà.” Cùng vành tai nàng và tóc mai chạm vào nhau trong chốc lát sau, hắn đột nhiên nhẹ giọng kêu.

“Ân?” Nàng ngẩng đầu lên, nhướn mày nhìn hắn, không biết hắn còn có lời ngon tiếng ngọt gì muốn nói với nàng. Đêm nay hắn, miệng tựa hồ đặc biệt ngọt.

“Anh yêu em.” Hắn thâm tình nhìn nàng thổ lộ.

Nàng nhếch miệng cười, sau đó đầu nhập vào trong lòng hắn. “Em hy vọng năm mươi năm sau, anh vẫn có thể đối với em nói như vậy.”

Hắn đột nhiên run rẩy một chút, sau đó ôm chặt nàng, khàn khàn nhận lời, “Hảo.”

Gọi điện thoại tới công ty xin nghỉ thêm một ngày, tính cả hai ngày được nghỉ, 2 vợ chồng Bạch Tiệp Ngọc cùng Âu Lệnh Nghi hẹn hò ở Hoa Liên ba ngày, lên núi xuống biển chơi bất diệc nhạc hồ (rất vui vẻ).

Lúc trước bởi vì hai người chỉ là đăng ký kết hôn, vẫn chưa công khai hôn sự, cho nên Bạch Tiệp Ngọc là người tiêu chuẩn chăm chỉ đi làm, dù có vô có xin nghỉ cũng không sao hết. Mà lúc này đi Hoa Liên, coi như là vô tâm trông liễu tiểu hồng tuấn trắng mặt, hai người siêu vui vẻ. Ăn cơm trưa xong, hai vợ chồng mang theo một chút lưu luyến không rời tạm biệt phong cảnh, lái xe trở về.

Chiều chủ nhật, trên đường quốc lộ, xe có điểm nhiều, cho nên tốc độ xe lúc nhanh lúc chậm, đi được có chút không thông thuận.

“Lão công, em buồn nôn.” Bạch Tiệp Ngọc nhìn đã lâu, rốt cục nói ra.

“Cái gì?” Âu Lệnh Nghi sững sờ quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng vẻ mặt tái nhợt, lộ ra bộ dáng rõ ràng không thoải mái.

Hắn thực đáng chết, làm sao có thể không phát hiện nàng không khỏe đâu? Vấn đề là, gần đây không có nơi nào có thể dừng xe nghỉ ngơi nha, làm sao bây giờ?

“Nơi này không có biện pháp dừng xe, em cũng không thể được nhấn nài nữa một chút? Lão bà? Nếu thật sự nhìn không được, liền trực tiếp nôn ờ trên xe không quan hệ.” Hắn may nhanh tức nói, thật sự nghĩ không ra cái khác biện pháp.

“Em nhìn một chút nữa.” Nàng kỳ thật khó chịu không thôi.

Âu Lệnh Nghi đem cửa kính xe mở ra, làm cho không khí thanh tân bên ngoài tiến vào trong xe, xem có thể hay không làm cho nàng thoải mái chút. Hắn thân thủ cầm tay nàng có chút lạnh như băng, không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve không nói gì, biểu đạt hẳn quan tâm cùng lo lắng.

Xe không ngừng mà đi phía trước, rốt cục nhìn thấy nơi có thể dừng lại, hắn chạy nhanh chóng xi nhan, đem xe lái đến bên đường. Xe vừa mới ngừng, Bạch Tiệp Ngọc đã nhanh chóng đẩy cửa xe ra, chạy tới gần vách núi gần đó nôn. “Àn — ản —”

Âu Lệnh Nghi nhanh chóng lấy từ sau chỗ ngồi, bình nước khoáng, cùng một hộp giấy, đi theo nhảy xuống xe, chạy đến bên nàng.

Hắn thân thủ nhẹ vỗ về lưng của nàng, may nhanh tức nhìn nàng, vì chính mình hại nàng say xe, lại bất lực không thể giúp nàng mà tự trách không thôi.

Bạch Tiệp Ngọc rốt cục đứng dậy, không hề nôn nữa.

Hắn chạy nhanh vì nàng đưa giấy cùng nước, để cho nàng chà lau cùng súc miệng.

“Có hay không đỡ?” Hắn ôn nhu hỏi.

Nàng ngẩng đầu, vô lực hướng hắn khinh xả môi dưới, bộ dáng mặt không có chút máu làm cho hắn đau lòng.

“Thực xin lỗi, đều do anh kỹ thuật lái xe không tốt, mới làm em say xe.” Âu Lệnh Nghi khẽ vuốt mặt nàng tái nhợt, áy náy thấp giọng nói.

“Không phải anh sai, em buổi sáng liền cảm thấy có chút không thoải mái.” Bạch Tiệp Ngọc lắc lắc đầu.

“Buổi sáng không thoải mái? Vậy em vì sao không nói với anh?” Hắn khó có thể tin nhìn nàng, nháy mắt càng thêm hối hận không chịu nổi. Hắn rốt cuộc là làm lão công kiêu gì, thế nhưng lão bà thân thể không thoải mái cũng không nhận ra, hắn thật sự là đáng chết!

“Không thoải mái chỉ có trong chốc lát mà thôi, em nghĩ sẽ không có việc gì.” Nàng thân thể vô lực cùng bất đắc dĩ, sau đó nhìn hắn sắc mặt trở nên ác liệt liếc mắt một cái, lại bồi thêm một câu. “Anh không cần tức giận.”

“Anh không phải đang giận em, anh là giận chính mình vì sao không phát hiện em không thoải mái.” Hắn cảm buột chặt, thật sự thực tức giận chính mình.

“Em không biểu hiện ra ngoài, anh làm sao có thể phát hiện đâu?” Nàng dựa vào hắn nói, có loại cảm giác toàn thân vô lực.

“Đỡ em đến bên kia ngồi một chút được không, lão công?” Nàng chỉ một tòa nhà gần đó, nơi này có một loạt ghế dựa bằng đá.

Âu Lệnh Nghi lập tức gật đầu, thật cẩn thận đem lão bà đỡ tới đó, lại đỡ nàng ngồi xuống.

Hắn để nàng dựa ở trong lòng chính mình, im lặng nghỉ ngơi, thẳng đến khi nàng nhúc nhích, hắn mới nhẹ giọng mở miệng hỏi: “Còn thực không thoải mái sao?”

“Đỡ.”

“Lúc trước anh chưa thấy em uống thuốc chống say.” Hắn ôn nhu che chở nàng.

“Em chưa uống, bởi vì em chưa từng say xe.”

Âu Lệnh Nghi mặt co mày cau nhìn nàng. Nếu chưa từng say xe, kia loại tình hình hiện tại này nên gọi là gì đâu?

“Lão công, em còn không thực xác định.” Bạch Tiệp Ngọc trầm mặc một chút, đột nhiên do dự mở miệng.

“Chuyện gì không xác định?” Nàng không đầu không đuôi nói một câu, làm cho hắn mày không tự giác lại nhăn cẳng nhanh.

“Em đoán, em có thể là mang thai.”

Đồng tử đột nhiên phóng đại, Âu Lệnh Nghi bị tin tức bất thành linh rung động nói không nên lời, hắn cứng họng lại trợn mắt há hốc mồm nhìn nữ nhân trước mắt mà hắn yêu hơn sinh mệnh. Không ngờ nàng lại mang đến cho hắn một kỳ tích.

“Thật vậy chẳng?” Hắn lảng lảng nhẹ giọng hỏi, cảm giác có chút choáng váng huyền hoặc.

“Em còn không thực xác định, phải tới bệnh viện kiểm tra mới có thể biết. Bất quá, thời gian nguyệt sự của em đã muộn hơn so với chu kỳ, khả năng là rất lớn.” Nàng đối hắn mỉm cười.

Âu Lệnh Nghi phải dùng sức hô hấp, mới có thể đè nén xuống ý nghĩ muốn lên tiếng kêu to cười to xúc động.

Hắn tuyệt không muốn kinh hách đến lão bà, nhưng là hắn tâm tình kích động rồi cuộc nên làm cái gì bây giờ đây?

“Lão bà, em chờ anh một chút.” Hắn cầm bả vai của nàng, nhẹ nhàng mà đem nàng đẩy ra, làm cho nàng ngồi xuống, sau đó đứng dậy.

Bạch Tiệp Ngọc khó hiểu nhìn hắn, nhìn hắn đi đến phía trước cách khoảng ba mét, sau đó đột nhiên ngửa mặt lên trời hét dài.

“Ta muốn làm ba ba! Ta muốn làm ba ba!” Hắn nhìn trời không cao giọng hò hét, sau đó một mình ở trên cỏ giống phát điên vừa nhảy vừa cười, còn kêu loạn “Nha nha nha, hảo nha! Hảo nha! Hảo nha!”

Nàng đầu tiên là một trận ngốc ngốc, tiếp theo khoe miệng không tự chủ được hướng sang hai bên, càng mở càng lớn, mỉm cười theo. Nàng cười khê, rốt cục nhìn không được đảo miệng cười không thể ức. Trời ạ, hảo hảo cười a, hắn, lão công nàng phản ứng thực hưng phấn, cao hứng làm sao có thể buồn cười như vậy? Thật sự là rất buồn cười! Ha ha ha.....

“Lão bà, cảm ơn em, cảm ơn em.” Âu Lệnh Nghi trở lại bên người nàng, đem nàng đang cười vừa lau nước mắt đặt ngồi ở trên đùi hắn, vòng tay ôm nàng, lấy vẻ mặt kích động, cảm động lại thâm tình chân thành ngó nhìn nàng nói.

“Anh thật cao hứng?” Nàng hỏi hắn.

Hắn dùng lực gật đầu.

“Nếu đến bệnh viện kiểm tra kết quả là em lầm, cũng không có mang thai?” Bạch Tiệp Ngọc tò mò hỏi.

Âu Lệnh Nghi sừng sốt một chút, chợt lập tức nói: “Kia cũng không quan hệ, chúng ta lại cố gắng thì tốt rồi.” Trọng điểm là nàng nguyện ý thay hắn mang thai, sinh con, cũng không có vì muốn bảo trì danh người linh tính này nọ, mà lộ ra biểu tình không muốn hoặc khó xử. Lão bà vì sao luôn có thể cho hắn cảm động, làm cho hắn càng thêm yêu nàng đây? “Lão bà, anh rất yêu em, rất yêu rất yêu em.” Hắn lòng tràn đầy cảm động, kim lòng không đậu đối nàng nói hết.

Nàng mân miệng mỉm cười, mềm mại tiến sát trong lòng hắn, dịu dàng nói: “Ôm em lên xe, chúng ta nên đi thôi.”

“Hảo.” Âu Lệnh Nghi trước hôn nàng một chút, mới thật cẩn thận ôm lấy nàng đi hướng xe bọn họ, lại lần nữa lên đường về nhà.

Bạch Tiệp Ngọc xác định mang thai. Thân là lão công, Âu Lệnh Nghi ở hưng phấn vui vẻ qua đi, đột nhiên có loại cảm giác vừa mừng vừa lo.

Mừng là vì sắp làm ba ba mà cao hứng; Lo cũng là lo lắng thân thể cùng an toàn của lão bà, sợ hắn không nhận ra những lúc nàng không khỏe hoặc chiều cổ không tốt mà có gì ngoài ý muốn.

Lão bà cố tình đi làm, một ngày ít nhất có mười mấy giờ không ở bên người hắn, hại hắn cả ngày vì thế ngồi một chỗ mà khó có thể bình an, căn bản vô tâm công tác.

Lão bà nói hắn quá khẩn trương, lo lắng nhiều, mẹ vợ cùng mẹ ruột cũng đều như vậy đối hắn nói. Nhưng tâm hắn chính là lo lắng, không yên lòng, hắn lại có biện pháp gì? Nghĩ tới nghĩ lui, hắn thật là vất hết óc, vẫn là vô kế khả thi, đành phải ra hạ sách này, chạy đến công ty máy tính hệ thống của lão bà đi làm hacker, hơn nữa để thư lại tự tiện cử mình, nói hắn tuyệt đối so với hệ thống nhà thiết kế của quý công ty hảo nhiều lắm, có hứng thú có thể cùng hắn liên lạc.

Đối phương tựa hồ nghĩ đến hắn chính là nhân sĩ nhàm chán nên tìm việc làm, không để ý đến hắn, hại hắn đành phải đi thêm một lần, tiếp tục để lại tờ giấy tiến cử.

Kết quả, vẫn như cũ, hắn chịu một thời gian một tháng, cùng đối phương người tới ta đi công phòng tám lần, thế này mới khiến cho bọn họ tâm phục khẩu phục nguyện ý cùng hắn liên lạc.

Bởi vì hắn xâm nhập cũng không có phá hư số liệu gì trong công ty, cho nên cấp trên còn cảm tạ cũng rất thương thức, không bắt buộc hắn bất cứ yêu cầu nào khác, cấp cho hắn chức vị hoàn toàn không tương đương.... quản lý bộ tin tức.

Chức vị đầu tiên khi công tác là quản lý? Âu Lệnh Nghi thật đúng là hoài nghi chính mình có biện pháp đảm nhiệm không. Nhưng là vì có thể “Phụ xướng phụ tùy”(Lấy vợ theo vợ =]], bao giờ toàn bộ nam nhân trên thế giới được như thế nhỉ?), chiều cố lão bà mang thai, hần cũng chỉ có thể hết sức làm như vậy.

Hiện tại vấn đề là, hần nên nói như thế nào với lão bà, từ ngày mai bắt đầu, hần sẽ tiến vào công ty nàng công tác, cùng nàng trở thành đồng sự đây? Hần một bên nghĩ vấn đề này, một bên hít đất, ngay cả chính mình làm bao nhiêu cái cũng quên không đếm.

“Lão công, anh hiện tại một ngày phải hít đất bao nhiêu lần?” Bạch Tiệp Ngọc ngồi ở trước bàn hoá trang thoa kem dưỡng mở miệng hỏi hần, bởi vì từ khi nàng đi ra khỏi phòng tắm, ngồi ở chỗ này dùng dưỡng phẩm, nàng đếm giúp hần đã thấy hơn một trăm cái, kết quả hần còn tiếp tục không ngừng, làm cho nàng nhìn không được muốn hỏi.

“Cái gì?” Đang suy nghĩ chuyện khác nên hần không có nghe thấy nàng nói.

“Anh hiện tại một ngày phải hít bao nhiêu cái?”

“Một trăm lẻ hai đến một trăm lẻ năm, cứ theo thể lực cùng sức khỏe mà định.” Hần thở dốc trả lời.

“Nhưng là từ lúc em tắm rửa xong đi ra đến bây giờ, anh đã hít vượt qua một trăm hai mươi cái nha.”

“Thật sự?” Âu Lệnh Nghi nghe vậy, trực tiếp nằm úp sấp trên nền, lại xoay người nằm ngửa, mồm to dùng sức hô hấp.

“Khó trách anh lại cảm thấy mệt như vậy.” Hần bưng tỉnh đại ngộ vừa thở gấp vừa nói.

“Anh suy nghĩ cái gì?” Bạch Tiệp Ngọc tò mò hỏi.

“Trước để anh thử một chút.” Hần hần hần yêu cầu.

Nghĩ đến liền cảm thấy buồn cười, nàng đứng dậy đi vào phòng tắm cầm khăn mặt, ngồi xổm xuống giúp hần lau mồ hôi.

“Cám ơn em, lão bà, anh yêu em.” Nhịp thở khôi phục như bình thường, hần xoay người ngồi dậy, thuận thế hôn nàng một chút.

“Anh vừa rồi suy nghĩ cái gì?” Bạch Tiệp Ngọc nhắc nhở hần. Âu Lệnh Nghi suy nghĩ, hần là muốn hiện tại nói, hay là tắm rửa xong mới nói? Hần có thể lợi dụng thời gian tắm rửa, lựa chọn từ ngữ cho thật tốt. Vấn đề là hần tìm một ngày một đêm đều không được, thời gian nhiều như vậy cho hần còn không được, hần còn có biện pháp nghĩ ra được sao?

Hay là thôi đi.

“Lão bà, có chuyện anh nghĩ phải nói với em.” Hần từ chối một chút, do dự mở miệng.

“Chuyện gì?” Hần ần giấu cái bí mật gì a?

“Chính là..... Ân, ngày mai bắt đầu anh cũng muốn đi làm.”

“Anh không phải vẫn đang làm việc sao?” Nàng lộ ra biểu tình khó hiểu.

“Ý tứ của anh là đến công ty người khác đi làm, giống em nha.”

Bạch Tiệp Ngọc ngăn người, có chút kinh ngạc. “Thật vậy chẳng? Vì sao? Anh nguyên bản công tác có phải hay không xảy ra vấn đề gì?”

“Không có. Chính là ở nhà buồn lâu, cho nên, anh muốn tới công ty đi làm, cái kia công ty là..... Ách, anh là nói anh muốn đến công ty, ân, kê — Húc Được khoa học kỹ thuật.”

Nàng tròn mắt há hốc mồm trừng mắt hần, sau đó cả kinh kêu lên: “Công ty em đang làm?”

“Ân.” Âu Lệnh Nghi thật cẩn thận gật đầu. Bạch Tiệp Ngọc tiếp tục trừng mắt hần, kinh ngạc đến nói không ra lời. Làm sao có thể có chuyện khéo như vậy? Cự nhiên là công ty nàng làm?

Nhưng là như thế nào cảm thấy có điểm kỳ quái? Nàng không nhớ rõ công ty gần đây có tuyển người nha, hơn nữa trọng điểm là, một thời gian trước công ty giống như có mấy lời đồn đãi kỳ quái, cùng hệ thống máy tính có liên quan.

“Lão công, anh làm cái gì?” Nàng đột nhiên thốt ra hỏi.

“Cái gì, cái gì làm cái gì?” Hần nói lấp bắp, có điểm thấp thỏm không yên.

“Lão công!” Nàng cảnh cáo kêu to.

“Anh chỉ là lo lắng em, muốn gần em để chiều cố mà thôi, anh cái gì cũng chưa làm, không có đánh cắp số liệu, cũng không có phóng bệnh độc hại hệ

thống máy tính của công ty. Thật sự.” Hấn nhanh chóng giải thích, đồng thời thề.

“Nguyên lai lúc trước trong công ty truyền tin nghe thấy hacker, hóa ra là anh!” Bạch Tiệp Ngọc quả thực dở khóc dở cười.

“Thực xin lỗi, lão bà! Anh..... Cũng là không có biện pháp, mới có thể ra hạ sách này.” Âu Lệnh Nghi thật cẩn thận nhìn nàng nói, chỉ sợ nàng sẽ tức giận.

“Anh thật là.....” Nàng nên nói cái gì đâu?“Anh lo lắng như vậy sao?”

Hấn không chuyển mắt nhìn nàng, trên mặt tràn ngập “Đúng”, “Phải”, “Đúng vậy”, “Anh cũng biết chính mình có điểm chuyện bé xé ra to, nhưng là anh không có biện pháp yên lòng” Cùng “Thực xin lỗi,” Sau đó lại lấy biểu tình con chó nhỏ gấp rui ro — không, đại câu đáng thương hề hề nhìn nàng. Bạch Tiệp Ngọc hoàn toàn bị hấn làm cho tức cười.

“Thật sự là không có biện pháp với anh!” Nàng cười nói.

Âu Lệnh Nghi tươi cười rạng rỡ nhanh chóng hôn nàng một chút.“Anh yêu em, lão bà.”

“Thực xin lỗi, lão bà”

Bạn đang đọc truyện *Âu Tiên Sinh Thật Thà Chất Phác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ngày đầu tiên đi làm, đối với người chưa bao giờ công tác như Âu Lệnh Nghi mà nói, thực tại có chút khẩn trương. Thân là một đại nam nhân, hấn đương nhiên tận lực bình tĩnh nhưng chỉ là giả tạo, kết quả là vào thời điểm đi xuống thang lầu, sắp tới lầu một. Hấn bỗng nhiên dừng lại cước bộ.

“Làm sao vậy?” Cảm giác được hấn dừng lại, lão bà đứng ở lầu một quay đầu hỏi.

“Chìa khóa xe của anh không thấy.” Hấn mang theo một chút bất đắc dĩ cùng biểu tình xấu hổ nói.

Bạch Tiệp Ngọc mân cánh môi, cố nén ý cười.“Kia còn không đi lấy, anh muốn ngày đầu tiên đi làm liền mượn sao?”

“Em chờ anh một chút.”

“Em đi 7-eleven chờ anh.”

Âu Lệnh Nghi nghe vậy, thân mình vừa mới chuyển đi trong nháy mắt lại vòng vo trở về.“Không thể chờ ở chỗ này sao?” Hấn nhú mi nói.

“Anh thực lâu nha.” Bạch Tiệp Ngọc nhìn không được hướng hấn trừng mắt cảnh cáo, “Ngay tại đại môn đi ra ngoài không đến năm mươi mét mà thôi, chỉ một khoảng cách ngắn, lại rõ như ban ngày, em sẽ xảy ra chuyện gì sao?” Thật sự là quá đủ a!

Tuy rằng vẫn là lo lắng, nhưng là lão bà nói cũng không thể không nghe, quan trọng nhất là, nếu hấn tiếp tục chậm chạp, khả năng sẽ đem lão bà làm cho tức giận, cho nên –

“Vậy em cẩn thận một chút.” Hấn còn thật sự dặn dò.

“Biết.” Nàng nhìn không được một cái xem thường.“Anh nhanh chút đi lấy chìa khóa.”

Âu Lệnh Nghi gạt đầu, ba bước cũng thành hai bước hướng trên lầu chạy tới, lập tức biến mất ở chỗ rẽ thang lầu.

Bạch Tiệp Ngọc không tự giác mang theo mỉm cười, mở cửa nhà trọ, đi đến ngoài cửa, đem cửa đóng lại, xoay người hướng 7-eleven đi đến.

Đột nhiên, một bóng người trốn gần đấy lao ra, nháy mắt ngăn trở đường đi của nàng, nàng sợ tới mức đột nhiên dừng lại cước bộ, ngẩng đầu lên nhìn về phía đối phương.

Người trước mắt làm cho nàng không tự chủ được bật thốt lên kêu ra, “Trương Khải Linh?”

Đối phương nhìn nàng với đôi mắt hình viên đạn, bộ dáng lai giả bất thiện, thiện giả bất lai.

“Có việc sao?” Tuy rằng vừa rồi hoảng sợ, Bạch Tiệp Ngọc vẫn là rất nhanh liền khôi phục bình thường trầm ổn cùng xinh đẹp, lạnh lùng nhìn nàng hỏi.

“Cô cùng Âu Lệnh Nghi một chút quan hệ cũng không có, cô không phải lão bà hấn!” Trương Khải Linh ngữ khí ngẩng cao, kêu gào lên án đối với nàng.

“Tôi là.” Nàng tuyệt không muốn cùng nàng ta cãi nhau, chính là đơn thuần nói ra tình hình thực tế.

“Tôi đã hỏi qua này cư dân phụ cận, mọi người đều nói các người chỉ là hàng xóm cách vách, bình thường ngay cả nói cũng chưa nói vài câu, không có khả năng ở cùng một chỗ.” Trương Khải Linh lấy ngữ khí kích động chứng cứ rõ ràng.

“Cho nên đâu?” Bạch Tiệp Ngọc bất vì sở động nhìn nàng, “Cô tìm hiểu thế này muốn làm cái gì, muốn trở lại bên người Âu Lệnh Nghi làm Âu phu nhân sao?”

“Tôi muốn cô cách hần xa một chút.” Nàng đưa ra cảnh cáo.

“Thật buồn cười!”

Nàng ngữ khí trào phúng chọc giận Trương Khải Linh, khiến nàng ta đột nhiên ra tay dùng sức đẩy nàng một chút. “Làm sao buồn cười?”

Bạch Tiệp Ngọc lao đảo ra sau một chút, mới có biện pháp đứng vững cước bộ.

“Cô dám động thủ đẩy tôi?” Nàng giật mình lại tức giận.

“Đẩy cô thì sao?” Như là muốn thành lập uy quyền chính mình, Trương Khải Linh lại dùng lực đẩy nàng một chút, hại nàng trở tay không kịp lại đi lui về phía sau vài bước, thẳng đến khi đụng phải biển số xe máy mới thôi. (Bích Song: thì sao á, *đập đập đập * *đập đá đập* ta đánh chứ thì sao nữa... Tác giả: Cất, lòi con này ra....)

“Á!” Bắp chân bị chà sát một cái, làm cho Bạch Tiệp Ngọc nhin không được kêu thành tiếng.

Lo lắng đề lão bà ở ngoài tầm mắt của mình lâu, Âu Lệnh Nghi dùng tốc độ nhanh nhất xông lên lầu ba, cầm cái chìa khóa xe lại dùng tốc độ nhanh nhất vọt xuống dưới, sao biết hần vừa đi ra ngoài cửa, xoay người liền thấy hình ảnh lão bà bị người ta đẩy vào xe máy. “Uy!”

Hần rống giận quát to một tiếng, nhanh như điện chớp vọt qua.

“Lão bà, em như thế nào, có hay không bị thương? Có hay không thoải mái?” Hần nhanh chóng đỡ lấy lão bà, lòng nóng như lửa đốt hỏi. Đầu vừa chuyển, lập tức tức giận bốc lên tận trời quát người vừa đẩy lão bà yêu quý mà rít gào, “Cô làm cái gì?”

Thanh âm hần lớn, ngữ khí lại cuồng mãnh, Trương Khải Linh sợ tới mức không tự chủ được lui hai bước.

“Làm..... Lệnh Nghi?” Nàng chưa bao giờ thấy qua bộ dáng hần tức giận, càng miễn bàn là bộ dáng hường nàng rộng giận, hần thật sự dọa nàng.

Thấy rõ ràng người trước mắt động thủ đẩy lão bà, Âu Lệnh Nghi biểu tình trên mặt không hề hoà nhã, ngược lại trong nháy mắt càng thêm lãnh liệt (lạnh lùng). (Vô Phong: hahaha đáng đời, mắng tiếp đi ca.)

“Cô muốn làm cái gì?” Hần lạnh lùng chất vấn, toàn bộ quai hàm rít lên.

“Em.....” Như thế nào cũng không nghĩ tới hần dùng loại thái độ này đối nàng, Trương Khải Linh có chút không thừa nhận nói không ra lời.

“Cô muốn làm cái gì?” Hần lại hỏi một lần, ngữ khí so với trước lại càng phần nộ hơn.

“Em..... Lệnh Nghi, ngày đó em luôn luôn chờ anh, điện thoại của anh lại gọi không thông, em thực lo lắng anh có thể hay không xảy ra chuyện gì, cho nên—”

“Cho nên cô vì sao muốn động thủ đẩy lão bà của tôi? Cô như vậy rốt cuộc muốn làm cái gì?” Hần đánh gãy lời của nàng, thanh âm thủy chung lạnh lùng.

“Em biết nàng không phải lão bà anh, anh vì sao nói dối em?” Hần lạnh lùng cùng thủy chung bảo vệ Bạch Tiệp Ngọc, còn luôn miệng lão bà lão bà, rốt cục làm cho Trương Khải Linh thốt ra hỏi.

“Nàng hình như hỏi dò hàng xóm.” Bạch Tiệp Ngọc nhin không được mở miệng nói.

Nghe thấy thanh âm lão bà, Âu Lệnh Nghi lập tức quay đầu nhìn nàng.

“Có bị thương sao?” Hần ôn nhu hỏi nàng, bộ dáng lời nói nhỏ nhẹ cùng khi đối mặt Trương Khải Linh, quả thực không giống trên cùng một gương mặt.

“Bắp chân bị biển số xe quệt một chút mà thôi.” Bạch Tiệp Ngọc lác đầu trả lời.

“Anh xem xem.” Hần lập tức cúi đầu, xem xét nơi nàng bị thương. “Hong hong, không có chảy máu. Có đau không?”

“Một chút nha.”

Âu Lệnh Nghi nhẹ nhàng thở ra. “Tất chân rách, về nhà thay?” Hần trung cầu ý kiến của nàng.

“Đến 7-eleven mua một đôi là tốt rồi.”

“Lệnh Nghi.” Bị bỏ qua một bên, Trương Khải Linh đột nhiên kêu to.

Hắn nhìn về phía nàng, nguyên bản ôn nhu tồn tại trên mặt, trong nháy mắt biến thành lạnh lùng cùng ác liệt.

“Tiệp Ngọc là lão bà tôi, mặc kệ cô có tin hay không, nàng vẫn đứng như vậy. Mà cô, từ hôm nay trở đi, không còn là bằng hữu của tôi, cho nên mời cô về sau đừng tới tìm tôi nữa.” Hắn nghiêm mặt đối nàng nói.

Trương Khải Linh nháy mắt mặt không có chút máu, thân thể kinh hoàng một chút.

“Anh là nói giỡn đúng hay không?” Nàng khó có thể tin nhìn hắn, thấp giọng hỏi nói.

“Tôi sẽ không tha thứ cho kẻ có ý đồ thương tổn lão bà của tôi, hại thân thể nàng bị thương.” Hắn lạnh lùng nhìn nàng nói: “Cho nên cô đi đi, dù sao cũng từng là bằng hữu, tôi không muốn nói những lời khó nghe với cô, đi”.

“Lệnh Nghi, em không biết vì sao anh lại đối xử như vậy với em? Em. Em thích anh, em yêu anh, anh biết không?” Nàng quyết được ăn cả ngã về không đối hắn nói.

“Trời ạ, nữ nhân này da mặt có thể hay không quá dày?” Bạch Tiệp Ngọc nhìn không được thấp giọng mắng, cảm thấy bất khả tư nghị.

“Cút!” Âu Lệnh Nghi rút cuộc không thể nhẫn nhịn, áp lực trong ngực bộc phát ra ngoài.

“Lệnh Nghi.”

“Tôi kêu cô cút!” Hắn bộ dáng tựa như giây tiếp theo sẽ nhảy tới, đem cả người nàng xé rách, Trương Khải Linh sợ tới mức mặt không còn chút máu, về mặt hoảng sợ lui về phía sau đi nhanh, lập tức xoay người hốt hoảng chạy.

Nhìn theo nàng rồi xa đến khi mất dạng, Bạch Tiệp Ngọc thân thủ ôm mặt lão công, chuyển hướng chính mình.

“Anh bộ dáng tức giận thật đáng sợ.” Nàng nói.

“Thực xin lỗi, dọa đến em sao?” Hắn lại biến trở về lão công đối nàng lời nói nhỏ nhẹ, ôn nhu săn sóc.

“Dọa nhưng thật ra không có, bất quá, anh sẽ không ngày nào đó cũng như vậy rống em đi? Tôi kêu cô cút!” Nàng bắt chước ngữ khí hắn, nói giỡn.

“Đời này vĩnh viễn không có khả năng.” Âu Lệnh Nghi đem trán áp vào nàng, ôn nhu cam đoan.

Bạch Tiệp Ngọc mỉm cười, sau đó sắc mặt nhất chỉnh nhắc nhở hắn, “Chúng ta phải nhanh một chút, anh ngày đầu tiên đi làm mà muộn thật sự không tốt lắm”

Hắn gật đầu, hai người liền đi tới 7-eleven.

“Em đi vào mua này nọ, anh đi lái xe lại đây.” Đến cửa 7-eleven, Bạch Tiệp Ngọc mở miệng nói.

“Đợi ở bên trong đừng đi ra, khi nào anh đến sẽ ấn hai hồi còi.” Hắn cũng không quên dặn dò nàng.

Nàng mỉm cười, khẽ hôn hắn một chút. “Tuân mệnh, lão công.”

“Tiệp Ngọc, vừa rồi người đi cùng cô vào công ty là ai?”

“Cô dẫn hắn đi bộ nhân sự làm cái gì? Hắn là người mới sao? Công ty gần đây tuyển thêm người sao?”

“Hắn sẽ không phải chính là người trong được nhắc đến trong văn kiện thông báo chứ, tân nhậm bộ quản lý tin tức?”

“Phải không? Không phải đâu? Bộ dáng của hắn thoát nhìn thực trẻ tuổi, nhiều lắm ba mươi là cùng, có bản lãnh đảm đương sao?”

“Cô cùng hắn thoát nhìn rất thân thiết. Hai người biết nhau sao, Tiệp Ngọc?”

Một đồng vấn đề theo Bạch Tiệp Ngọc đi vào văn phòng, ngồi xuống xong, vốn không ngừng. Mọi người đều đối người vừa rồi nàng mang vào công ty, cũng chính là lão công nàng Âu Lệnh Nghi tràn ngập tò mò, quay chung quanh nàng hỏi đồng hỏi tây.

“Mọi người một lần hỏi tôi nhiều vấn đề như vậy, muốn tôi đáp người nào trước?” Chờ vấn đề này hơi chút lắng xuống, nàng mới từ dung không bức bách hướng ứng.

“Hắn là ai vậy?” Có người giành trước hỏi.

“Vấn đề này có điểm khó trả lời, tôi không biết nên theo góc độ công hoặc tư mà nói.”

“Cô có thể nói cả hai.” Có người đề nghị.

“Nơi này là công ty, tôi nghĩ vẫn là theo góc độ công nói với mọi người tốt lắm.” Nàng quyết định nói, sau đó công bố, “Hắn thật là tàn nhẫn quản lý bộ tin tức, tên là Âu Lệnh Nghi, năm nay ba mươi một tuổi, đã kết hôn.”

“Đã kết hôn?” Có nữ đồng sự phát ra tiếng kêu bị phẫn.

Bởi vì nam nhân kia điều kiện tốt lắm nha, nàng vừa rồi vừa vắn có nhìn đến. Đem quản lý mới ba mươi một tuổi, bộ dạng lại cao trắng, thành thực lại ôn trọng, hơn nữa bộ dáng giống như thực ôn nhu, công ty khó được xuất hiện một nam nhân chất lượng tốt, như thế nào lại đã kết hôn? Như vậy bảo sao người ta có thể nào không bị phẫn a? Khóc!

“Đúng, đã kết hôn.” Bạch Tiệp Ngọc nhìn nữ đồng sự kia liếc mắt một cái, trầm giọng chém sấm nói. Nàng mới không muốn lão công vừa vào công ty, đã bị một đám nữ nhân chưa chồng giương giương mắt hồ mơ ước.

“Cô làm sao mà biết? Hắn nói sao?” Còn có nữ nhân không buông tay hỏi, lại bị nam đồng sự khác đánh gãy.

“Đây không quan trọng! Quan trọng là, hắn có bản lĩnh sao, ba mươi một tuổi liền làm chức quản lý? Hay là hắn có chỗ dựa?”

“Hắn không có.” Nàng nhin không được khinh tức hạ mảy nói.

“Kia hắn có cái chỗ gì hơn người? Bằng cấp cao sao? Vẫn là, hắn từ nơi nổi tiếng khác muốn chuyển nghề tới đây, bằng không dựa vào cái gì mà nhảy cóc như thế?”. Nhìn quay chung quanh bốn phía, mọi người cùng lấy vẻ mặt tò mò không thôi, biểu tình nhìn chăm chăm nàng, Bạch Tiệp Ngọc đầu tiên là thở nhẹ ra một hơi, thế này mới thông thả mở miệng.

“Nói như vậy tốt lắm,” Nàng quyết định làm ọi người tâm phục khẩu phục. “Một thời gian trước máy tính công ty không phải thường xuyên có hacker xâm nhập sao?”

“Đúng vậy, hai người ở bộ tin tức cơ hồ mỗi ngày đều ngủ ở công ty.” Có người trả lời.

“Kết quả, bọn họ còn không ngăn cản được hacker kia, bị cái hacker kia đùa giỡn xoay quanh.” Một người tiếp lời nói, “Hoàn hảo đối phương không có ác ý gì, tuy rằng xâm nhập giải quyết xong hành vi không có phá hư, thật sự là đại hạnh trong bất hạnh.”

“Chúng ta công ty bộ tin tức thật sự quá yếu, cũng không thể trách người ra mặt, đột nhiên tìm người đến quản lý bọn họ. Trọng điểm là, cô làm chỉ đột nhiên nhắc tới chuyện này?” Đồng sự khó hiểu hỏi nàng.

“Bởi vì hắn chính là cái hacker kia.” Nàng chọn môi mỉm cười nói.

“Cái gì?!” Đoàn người trầm miệng một lời kêu lên.

“Cô nói giỡn đúng hay không, Tiệp Ngọc?” Rung động, có người hỏi nàng.

“Tôi sao phải nói đùa chuyện này, hắn xác thực chính là hacker nha. Tổng giám đốc bởi vì quá mức thưởng thức hắn, liền đem hắn tống vào công ty, hơn nữa muốn hắn hảo hảo dạy bộ tin tức này chút ‘Thịt chân’. Tóm lại, đây là hắn có bản lĩnh thật sự, còn ai có nghi vấn?” Nàng nhìn mọi người xung quanh, một bộ biểu tình rắng sức giải đáp.

“Tiệp Ngọc, vì sao tôi nghe ngữ khí của cô, bộ dáng giống như cùng quản lý mới tới rất quen thuộc?” Tiểu Vu hoài nghi hỏi.

“Tôi cùng hắn rất quen thuộc nha.” Nàng không tự chủ được mỉm cười.

“Quen như thế nào?”

“Hàng xóm, bạn trai, lão công.” Nàng khiêu môi, đem diễn tiến quan hệ hai người nói ọi người.

“Cô là muốn chúng ta đoán một trong ba cái sao?” Tiểu Vu tự cho là thông minh nói. “Tôi đoán là —”

“Hàng xóm”

“Hàng xóm”

“Hàng xóm”

Liên tiếp hàng xóm trả lời nàng nổ tung chung quanh, làm cho Bạch Tiệp Ngọc lâm vào chán nản.

“Ai muốn các người đoán?” Nàng tức giận trừng mắt. “Hắn là lão công của tôi, lúc trước là bạn trai cùng hàng xóm!”

Đáp án công bố. Hiện trường đột nhiên lâm vào một mảnh trầm tĩnh, mọi người trên mặt không phải lộ ra ghen hờn nhìn trần trời hoặc biểu tình trợn mắt há hốc mồm, chính là khó có thể tin hoặc về mặt cực tuyệt tin tưởng, tất cả đều bị dọa sợ ngây người. Bạch Tiệp Ngọc đắc ý cười. Nàng thích nhất xem bộ dáng người khác giật mình, ha ha.....

“Cô gạt người!”

Này phản ứng....

“Tiệp Ngọc, trước cô nói nhẩn kim cương trên tay là lão công tặng, kia không phải là nói giỡn đi? Cô thật sự kết hôn?”

“Cần có lực căn cứ chính xác sao?” Nàng nói xong lấy bóp da từ trong túi xách da, lại từ trong bóp da rút ra chứng minh thư đưa ọi người xem.

Năm tháng trước, nàng đổi lại mặt sau, rành mạch ấn ba chữ “Âu Lệnh Nghi”.

“Trời ạ, tại sao có thể như vậy? Tôi không tin! Tôi không tin!” Các nam nhân theo đuổi nàng khoa trương ôm đầu la lên.

“Anh không tin cũng vô dụng, người ta đã đăng ký, nên bị thương bỏ qua đi.” Người bên cạnh thân thủ vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Tốt lắm. Có thể tan hợp đi?” Cầm lại chứng minh thư, Bạch Tiệp Ngọc mỉm cười nhìn đoàn người chung quanh hỏi.

“Chờ một chút.” Đột nhiên gian, có nhân kêu lên. Mọi người không hẹn mà ánh mắt đều chuyển hướng chỗ phát ra tiếng nói.

Đi? Người bộ tin tức khi nào thì trà trộn vào đến ban kế hoạch bọn họ?

“Bạch Tiệp Ngọc tiểu thư, lão công cô không có chuyện gì sao muốn xâm lấn hệ thống tin tức công ty chúng ta? Hắn là rất nhân, vẫn là rất nhảm chán? Hắn có biết hay không vì hắn, chúng tôi bị mắng mết chết sao?” Người đó lên tiếng bất bình.

Nàng lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

“Ách, về điểm này—”

“Về điểm này tôi nói.”

Đột nhiên có cái thanh âm tiến vào, đoàn người quay đầu vừa thấy, chỉ kém một chút sẽ không khống chế được hành vi chạy tán loạn như chim, bởi vì ai cũng không nghĩ tới tổng giám đốc đột nhiên xuất hiện.

“Tổng, tổng giám đốc.” Đoàn người lập bắp kêu một tiếng, có chút không biết làm sao đứng ở tại chỗ.

“Tiệp Ngọc, em thật sự khách khí như vậy, kết hôn cũng không nói với biểu ca một tiếng?” Tổng giám đốc nói.

Biểu ca? Đoàn người thật cẩn thận dùng khoeo mắt dư quang ngó xem ta, ta xem ngươi, đều tại hoài nghi “biểu ca” hai chữ này là từ đâu đến, hơn nữa trọng điểm là — ai là biểu ca ai?

Bạch Tiệp Ngọc khoe miệng có chút run run.

“Lão bà, em sao chưa từng nói với anh, tổng giám đốc chính là biểu ca em?” Âu Lệnh Nghi cùng tổng giám đốc đi tới tìm lão bà, mày khề cau hỏi. Bốn phía nhất thời vang lên thanh âm một mảnh áp lực hút không khí.

Thật muốn chết a, nàng ở trong công ty không muốn lộ bí mật này nhất. Nguyên bản nàng còn cố gắng giúp lão công bài trừ nghi ngờ đi cửa sau, không nghĩ tới bọn họ liên tiếp thừa nhận, mà này nên trách biểu ca nhiều chuyện!

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn biểu ca Lăng Hoa Long hơn nàng 10 tuổi liếc mắt một cái, dùng ánh mắt lên án hắn không tuân thủ lời hứa, hắn rõ ràng đáp ứng nàng giấu quan hệ bọn họ trong lúc đó.

“Xem biểu muội phu trên trọng biểu muội như vậy, biểu ca như anh thật sự nhìn không được, thực xin lỗi.” Lăng Hoa Long hướng nàng giải thích, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn về phía nhân viên. “Các người không phải muốn biết Âu quản lý trước vì sao muốn xâm lấn hệ thống máy tính công ty chúng ta sao? Bởi vì Tiệp Ngọc mang thai.”

Bạch Tiệp Ngọc ở trong lòng âm thầm mắng: Thối biểu ca!

“Thân là lão công.” Lăng Hoa Long tiếp tục nói: “Lệnh Nghi mỗi ngày đưa lão bà Tiệp Ngọc xuất môn, sẽ không tự chủ được lo lắng đề phòng, e sợ cho lão bà không có trong tầm mắt sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn, cho nên hắn nghĩ tới nghĩ lui ra phương thức đơn giản nhất, chính là đến công ty lão bà công tác, cùng lão bà cùng đi cùng về, phụ xướng phụ tùy (lấy vợ theo vợ). Cho nên biểu muội phu tôi nhiều lần xâm nhập máy tính công ty, nguyên nhân là như vậy.”

“Cảm động đi?” Hắn cười hớ hớ nói. Thấy biểu muội hạnh phúc như vậy, hắn thân làm biểu ca cũng thực vui vẻ nha.

Hiện trường không ai dám lác đầu nói không cảm động, chỉ có thể gật đầu, khác biệt ở chỗ nam đồng sự biểu tình có điểm xấu hổ, nữ đồng sự còn lại là

về mặt hâm mộ cùng xúc động.

Bạch Tiệp Ngọc thật sự là bất đắc dĩ. Nhưng việc đã đến nước này, nàng còn có thể nói cái gì hay làm cái gì đâu?

“Tốt lắm, mọi người đều trở về chỗ ngồi công tác đi.”

Tổng giám đốc ra lệnh một tiếng, mọi người lập tức về lại cương vị, cúi đầu công tác.

“Tiệp Ngọc, em theo biểu ca cùng Lệnh Nghi đến những ngành khác một chút.” Lăng Hoa Long đối biểu muội phân phó.

Tuy rằng tuyệt không muốn đi theo, Bạch Tiệp Ngọc vẫn là phi thường nhu thuận đứng dậy, bởi vì nàng biết chính mình nếu ở tại chỗ này, như thế này khẳng định sẽ bị đồng sự vây quét, nàng mới không ngốc như vậy.

“Anh nhớ kỹ cho em, thôi biểu ca!” Thoát li phạm vi nguy hiểm, nàng lập tức hừ thanh nói.

“Cũng đã nói xin lỗi, em còn giận nha?” Hấn cười hớ hớ.

“Hừ!” Nàng hừ lạnh một tiếng làm như hưởng ứng.

“Biểu muội tôi là như vậy, anh cần bỏ qua nhiều chút, Lệnh Nghi.” Hấn quay đầu đối biểu muội phụ nhắc nhở.

“Đừng coi như em không tồn tại, còn có, người sai không phải em, là anh, nói chuyện không giữ lời,thôi biểu ca!”

Bạch Tiệp Ngọc lại phát ra tiếng phản bác.

“Lão bà, biểu ca làm như vậy là quan tâm em. Hấn nói trong công ty có chút người đồ kị em năng lực hơn người lại xinh đẹp, ngẫu nhiên sẽ tìm em phiền toái. Trước kia em không mang thai có lẽ có thể chính mình ứng phó, hiện tại đang có bầu, nên cẩn thận thì hơn. Cho nên, hấn mới có thể quyết định công khai quan hệ này.” Âu Lệnh Nghi ôn nhu đối lão bà thuyết minh.

“Em chỉ là có thai mà thôi, hai người các người có tất yếu phản ứng quá mức như vậy sao?” Nàng chịu không nổi nói, nhưng ngữ khí rõ ràng hòa hoãn chút.

“A di biết chuyện em mang thai sao?” Lăng Hoa Long hỏi biểu muội.

“Không cho phép anh nói với mẹ em!” Bạch Tiệp Ngọc lập tức kêu lên.

Hấn nhìn về phía biểu muội phụ, kết quả tên đó đối hấn lộ ra một cái biểu tình “Hấn cũng không có biện pháp”.

Tục ngữ nói: Nghe lỗ miệng, đại phú quý. Lời của lão bà chính là thánh chỉ, chỉ cần không nguy hại thân thể nàng, đại khái hấn sẽ nghe nàng.

“Vì sao không cho a di cùng dưỡng biết?” Không lấy được được đáp án từ biểu muội phụ, Lăng Hoa Long đành phải lại lần nữa chuyển hướng biểu muội hỏi.

“Mẹ em mà biết, nhất định sẽ lập tức chạy tới nói muốn chiều cổ em.” Bạch Tiệp Ngọc trầm mặc một chút mới chu miệng trả lời.

“Ngay cả như vậy, em cũng không thể gạt a di cùng dưỡng, không cho bọn họ biết nha.”

“Em biết, tìm thời gian tốt em sẽ nói với bọn họ, nhưng không phải hiện tại. Biểu ca, không cho phép anh lăm mồm nói cho bọn họ nha!” Nàng nghiêm chỉnh cảnh cáo.

“Đã biết.” Nói xong nhìn về phía biểu muội phụ, nói:“Nàng thực đúng đi?”

“Sẽ không, nàng thực ôn nhu.” Âu Lệnh Nghi mỉm cười lắc đầu phủ nhận.

Bạch Tiệp Ngọc lập tức nâng lên cằm, lộ ra vẻ mặt đắc ý nhìn biểu ca.

“Bởi vậy có thể thấy được, luyện ái là mù quáng,những lời này quả nhiên là thật.” Lăng Hoa Long về mặt lĩnh ngộ gật đầu nói.

“Anh thực đáng ghét!” Nàng trực tiếp động thủ chùi hấn một cái.

Hấn nhất thời cười ha ha, sau đó tiếng cười chợt tắt, đột nhiên thân thủ vỗ vỗ bả vai biểu muội phụ, lấy vẻ mặt thật sự mà biểu tình thận trọng đối hấn nói:“Biểu muội tôi giao cho anh, anh phải tốt tốt trân trọng nàng.”

“Đương nhiên.” Âu Lệnh Nghi lập tức gật đầu trả lời, thái độ nghiêm túc mà kiên định.

Nhìn hấn, Lăng Hoa Long vừa lòng nở nụ cười. Một bên Bạch Tiệp Ngọc cũng đi theo cười, hạnh phúc mỉm cười. Âu Lệnh Nghi thấy lão bà trên mặt toát ra biểu tình hạnh phúc, không tự chủ được cũng lộ ra tươi cười, dung lộ ra là thỏa mãn.

Ba người cùng nhau đi hướng bộ tổng hợp hành chính, trên mặt đều mang theo ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Âu Tiên Sinh Thật Thà Chất Phác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Có câu giấy không thể gói được lửa, chuyện Bạch Tiệp Ngọc cùng Âu Lệnh Nghi là vợ chồng, đúng là bại lộ trong tiểu khu. Đại bộ phận người biết được đều cảm thấy bất khả tư nghị, còn có số ít người khó có thể tin, chết cũng không tin, thẳng đến khi những người đó nhìn thấy bọn họ vợ chồng ngằm phá thông hai phòng trọ, thế này mới không thể không tiếp nhận chuyện thật làm người ta kinh ngạc.

Bất quá ngay cả như vậy, vẫn là có rất nhiều người có ánh mắt không tốt, nghi ngờ bọn họ này đối quan hệ hôn nhân vợ chồng không bền vững.

Bạch Tiệp Ngọc biết được, quả thực vui vẻ vô cùng, bởi vì nàng thích nhất xem bộ dáng người ta giật mình, cho nên nàng sẽ cùng lão công hai người ân ái ái, anh em em đến tóc trắng xóa, hạnh phúc đến chết già mới thôi.

Nếu làm cho người ta biết bọn họ đã đăng ký kết hôn, khi nào hôn lễ được bổ sung, sẽ trở thành chủ đề lớn ọi người bàn tán.

Bạch Tiệp Ngọc đi đến chỗ nào cũng bị hỏi, hại nàng nhanh bị phiền chết. Bọn họ vợ chồng nguyên bản là tính chờ đứa nhỏ sinh hạ, mới làm hôn lễ cùng hi yển, kết quả bị mọi người như vậy thực phiền, đành phải chạy nhanh đem việc vui làm khẩn cấp. Vì thế, nửa năm sau khi hai người đăng ký kết hôn, Âu Lệnh Nghi còn kém tiêu chuẩn thể trọng bảy mươi lăm kg là ba kg, bọn họ rút cục mời thân bằng bạn tốt cùng hàng xóm, đồng sự chứng kiến, cử hành hôn lễ.

Lễ cưới tổ chức ở khách sạn lớn, mời năm mươi bàn, bởi vì không nhận tiền mừng, trừ bỏ vợ chồng bọn họ, mọi người đều thực vui vẻ.

“Lão bà, em có khỏe không?” Âu Lệnh Nghi vẻ mặt lo lắng hướng lão bà thấp giọng hỏi, sắc mặt của nàng thoát nhìn không tốt lắm.

Bạch Tiệp Ngọc đã mang thai hơn ba tháng, tuy rằng bụng của nàng còn không có nổi lên, nhưng là mặc lễ phục vừa người ngồi ở ghế trên lầu, khiến cho nàng cảm thấy không thoải mái.

“Chúng ta có thể tránh một lát được không?” Nàng thấp giọng hỏi lão công.

“Đợi chút nữa còn phải kính rượu.” Âu Lệnh Nghi mảy nhanh tức nói. Hắn cũng rất muốn sớm một chút mang lão bà về nhà nghỉ ngơi, dù sao nàng còn đang có bầu, căn bản không nên mệt nhọc. Nhưng là nên nói như thế nào? Lão bà đến nay vẫn chưa đồng ý để hắn đem chuyện nàng mang thai nói cho các trưởng bối, cho nên hắn muốn dùng lý do gì, mang lão bà rút lui trước khỏi bữa tiệc của bọn họ đây?

“Lại đợi tiếp, em sẽ nôn nha.” Nàng lại thấp giọng.

Vậy nôn ra đi! Âu Lệnh Nghi nghĩ muốn nói như vậy, bởi vì như vậy là có thể công khai chuyện mang thai, mà hắn cũng có thể quang minh chính đại, trực tiếp mang lão bà về nhà nghỉ ngơi. Nhưng cuối cùng vẫn là không nở nha.

“Mẹ, Tiệp Ngọc không thoải mái, con có thể mang nàng rời đi trước?” Hắn xoay người dựa vào bên người mẫu thân, ở bên tai nàng nhỏ giọng hỏi.

“Làm sao vậy?” Âu mẫu quá sợ hãi.

“Không có gì, đại khái là quá khẩn trương, nàng đem qua cả một đêm cũng chưa ngủ.” Hắn tùy tiện tìm cái lý do.

“Thì ra là thế.” Âu mẫu nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu, lướt qua hắn đối con dâu nói: “Tiệp Ngọc, nếu thật sự cảm thấy không thoải mái, đi ra phòng nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa đến thời điểm kính rượu, mẹ lại cho người đi gọi con.”

“Mẹ, chúng con muốn về nhà.” Âu Lệnh Nghi không thể không nói.

“Về nhà? Đừng nói đùa!” Âu mẫu khiển trách.

“Được rồi. Con đây bởi Tiệp Ngọc đến phòng nghỉ ngơi.” Hắn thở dài đứng dậy, sau đó thân thủ thật cẩn thận nâng lão bà, rời khỏi chỗ ngồi.

“Anh lại buông tha nữa rồi?” Bạch Tiệp Ngọc háo thất vọng. Nàng còn tưởng rằng lão công sẽ loại bỏ muôn vàn khó khăn mang nàng rời đi nơi âm ỹ, chật chội, lại tràn ngập hương vị các loại đồ ăn này. Âu Lệnh Nghi chỉ đối nàng mỉm cười, nói cái gì cũng chưa nói.

Cửa vào phòng nghỉ ngay phía tay trái, Bạch Tiệp Ngọc đã muốn nhận mệnh hướng bên trong đi vào, kết quả hắn lại mang theo nàng tiếp tục đi thẳng.

“Lão công?” Nàng không tự chủ được phát ra tiếng vang nghi vấn, ngẩng đầu nhìn hắn. “Anh muốn đi đâu?”

“Em không phải muốn rời đi nơi này sao?” Âu Lệnh Nghi ôn nhu ngắm nhìn lão bà, mỉm cười nói.

“Mẹ không phải nói, chút nữa còn kính rượu sao?”

“Không quan hệ.”

“Làm sao có thể không quan hệ? Tỷ nữa nếu mẹ cho người đến phòng nghỉ tìm chúng ta, lại tìm không thấy, thật là làm sao bây giờ?” Nàng tức nhanh này.

“Kia mẹ sẽ nghĩ tới lời anh vừa nói, biết chúng ta đã đi về.” Hần lão thần khắp nơi.

“Anh đừng nói đơn giản như vậy, ba mẹ bọn họ nhất định rất tức giận.” Tuy rằng nói như vậy, Bạch Tiệp Ngọc đi theo hần ra ngoài cuộc bộ không có giây lát tạm dừng, nàng thật sự rất muốn rời đi.

“Bọn họ sẽ tự giận mình, sẽ không giận em.” Hần kiên nhẫn trấn an nàng.

“Ba mẹ anh có lẽ sẽ không, ba mẹ em khẳng định là đem em chộp tới mắng to một chút.” Nàng cần nhần.

“Anh sẽ giải thích với ba mẹ, là anh cứng rắn muốn mang em đi.”

“Bọn họ tin mới là lạ! Anh ở trong mắt bọn họ, căn bản chính là con rể bị nữ nhi bọn họ ức hiếp đến đáng thương không góc đầu dậy nổi.” Nàng liếc cái xem thường nói.

Âu Lệnh Nghi nghe vậy, nháy mắt nở nụ cười.

Hần thế nhưng không có phản bác, cũng chỉ là cười mà thôi? Đây là không phải đại biểu cho cam chịu, ngay cả hần cũng hiểu được chính mình là người bị lão bà ức hiếp tới đáng thương? Thật sự là đáng giận! Bạch Tiệp Ngọc nhin không được lấy khuỷu tay khẽ huych hần một cái.

“Làm chi?” Hần buồn cười hỏi.

“Anh đang cười cái gì?” Nàng hừ thanh chất vấn.

“Không có gì.” Hần nhin cười nói.

“Không có gì vậy sao anh lại cười?”

“Anh chỉ là cảm thấy nhạc phụ nhạc mẫu đối nữ nhi chính mình hiểu biết thật đúng là thấu đáo.” Hần đem nàng mang vào thang máy.

Bạch Tiệp Ngọc nghe vậy, lập tức tức giận trừng mắt kêu, “Uy!”

Âu Lệnh Nghi cười, cửa thang máy đóng, liền cúi đầu dùng sức hôn nàng một chút, lại một chút.

“Lão bà, anh yêu em.” Hần đem trán để lên trán của nàng nói.

“Đừng tưởng rằng như vậy, em sẽ quên anh lời nói có ý tứ vừa rồi.” Nàng chu miệng, trừng mắt hần. Hần nhếch miệng cười, lại hôn nàng một chút. “Tình Hoa, Khải Duyệt cùng Viên Sơn, em muốn đi chỗ nào?” Hần ôn nhu hỏi nàng.

“Có ý tứ gì?” Nàng trừng mắt nhìn, khó hiểu.

“Chúng ta nửa đường bỏ chạy như thế, em cảm thấy chúng ta về nhà, thật sự có thể im lặng nghỉ ngơi sao?”

Bạch Tiệp Ngọc sanh đại hai mắt, nháy mắt bùng tình đại ngộ. “Không có khả năng.” Nàng lắc đầu nói, “Cho nên chúng ta trốn đến nơi khác, sẽ có thể im lặng cùng nghỉ ngơi?”

“Đúng vậy.” Âu Lệnh Nghi còn thật sự gật đầu.

“Lão công, anh thật là phá hoại tiệc vui.” Nàng cười duyên ra tiếng.

Hần tuyệt không cảm thấy chính mình có bao nhiêu phá hư, hần chính là muốn cho lão bà thư thư phục phục nghỉ ngơi mà thôi, bởi gần đây vì hôn lễ, nàng mệt muốn chết rồi, hại hần đau lòng cực kỳ.

Cho nên, cho dù sau này hần bị cha mẹ hai bên niệm đến thối đầu hoặc mắng đến thối đầu, hần cũng không hối hận.

Đương nhiên, trước khi quay lại, mỗi ngày hần sẽ nhắn tin báo bình an cho các bậc tiền bối nhà mình, miễn cho bọn họ lo lắng.

Thang máy tới lầu một, hai người mặc lễ phục tay nắm tay cùng nhau đi ra thang máy, không thèm để ý người bên ngoài kinh ngạc cùng ánh mắt tò mò, đi ra ngoài khách sạn, ngồi gần cửa lớn đợi xe taxi, sau đó nói mục đích của mình.

“Tĩnh Hoa khách sạn. Cảm ơn.”

Hạnh phúc chính là có thể ở trong lòng lão công ngủ đến khi thức tỉnh. Nếu đói bụng, đã thông điện thoại kêu roomservice còn có đồ ăn nóng hằm hạp đưa đến. Muốn đi dạo phố, đáp cái thang máy liền tới đường phố ở dưới lòng đất Tĩnh Phẩm. Đi dạo phố khi nhìn đến cái gì, lão công không nói hai lời tự động lấy thẻ tín dụng mua cho nàng. Sau đó không cần chính mình động thủ, phòng tự động sẽ trở nên sạch sẽ chỉnh tề, thật sự chính là toàn bộ hạnh phúc nhà.

Bạch Tiệp Ngọc cùng Âu Lệnh Nghi hai người ở Tĩnh Hoa khách sạn, rờn rã vượt qua năm ngày yên ương hạnh phúc, rốt cục vẫn là về nhà đối mặt sự thật.

Trên đường trở về, Âu Lệnh Nghi hỏi lão bà, “Chuẩn bị tốt sao?”

“Chuẩn bị cái gì?” Bạch Tiệp Ngọc còn rất thanh thoi, bởi vì nàng biết phát sinh chuyện gì đều đã có lão công đỡ, cho nên tuyệt không lo lắng.

“Anh nghĩ đến em sẽ có điểm khăn trương hoặc lo lắng.”

“Có lão công em ở đây, em vì sao khăn trương hoặc lo lắng?” Nàng cười meo meo đối hấn nói.

Âu Lệnh Nghi không tự chủ được cười khở, nhận mệnh nói: “Được rồi! Bất quá nếu sinh mệnh lão công em có nguy hiểm, nhớ rõ tới cứu nha.”

Bạch Tiệp Ngọc ngẩn ngơ, nhin không được bật cười. Thế nhưng nói sinh mệnh có nguy hiểm? Hấn thật đúng là càng lúc càng biết nói đùa!

Hai người rón ra rón rén về nhà, thực ngoài ý muốn phát hiện, trong nhà thế nhưng không có người chờ bắt bọn họ.

Vợ chồng nhìn thoáng qua, hai người lập tức phân công hợp tác, một người hướng ngoài cửa tìm kiếm, xem xét có phải hay không có người tránh ở chỗ rẽ thang lầu hoặc trong phòng hàng xóm, giây tiếp theo sẽ lao tới bắt giữ bọn họ. Một người hướng trong phòng đi tìm.

Ba phút sau, hai người báo cáo đối phương.

“Không có người.”

“Thật sự là kỳ quái.” Bạch Tiệp Ngọc không tự chủ được nói.

“Anh cũng cảm thấy như vậy.” Âu Lệnh Nghi đồng ý, sau đó, hấn đột nhiên phát hiện phòng khách có một bao thoát nhìn thực xa lạ gì đó. “Đó là cái gì?” Hấn hỏi lão bà.

Theo ánh mắt hấn nhìn lại, nàng nháu mày. “Không biết.”

Vợ chồng nhìn nhau liếc mắt một cái, cùng nhau đi lên phía trước, đem cái bao ước chừng có năm mươi cm, túi bảo vệ môi trường màu đen mở ra xem, chỉ thấy bên trong đầy một bao lại một bao thuốc Đông y, bên cạnh còn thả một phong thư. Bạch Tiệp Ngọc đem thư mở ra, mới nhìn hai hàng liền nhin không được mắng ra tiếng. “Thối biểu ca không giữ lời!”

Nguyên lai nguyên nhân không có người đợi ở chỗ này chờ bọn họ trở về vẫn tội, là mọi người đều biết chuyện nàng mang thai, cho nên dù bọn họ trốn chạy, tự nhiên cũng không bị truy cứu trách cứ.

Âu Lệnh Nghi xem thư xong còn rất cao hứng, bởi vì hấn xem như tránh được một kiếp, nhưng là sắc mặt lão bà làm cho hấn hoàn toàn không dám đem biểu hiện cao hứng ở trên mặt.

“Lão bà, thuốc bỏ –”

“Vứt bỏ!” Bạch Tiệp Ngọc trực tiếp đánh gãy lời hấn nói.

“Nhưng đây là do hai mẹ chuẩn bị cho em –” Hấn nói còn chưa dứt lời, liền bị lão bà néo cổ áo, đưa hấn kéo gần.

“Em nói vứt bỏ!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi mệnh lệnh, yêu cầu xong, xoay người vào phòng nghỉ, sau đó đóng sầm cửa phòng nổ lớn một tiếng, đem chính mình nhốt tại bên trong.

Âu Lệnh Nghi ngây ra như phỗng sừng sờ tại chỗ, vì quá mức đột nhiên mà có chút không kịp phản ứng.

Lão bà là làm sao vậy? Hấn nháu mày, nhìn nhìn túi thuốc bỏ kia, lại quay đầu nhìn nhìn tấm ván cửa, tổng cảm thấy nhất định có vấn đề hấn không biết, cho nên quyết định muốn làm rõ ràng.

Bạch Tiệp Ngọc ngồi ở trên giường trong phòng, cảm xúc vô cùng dị thường. Nàng vừa rồi phản ứng nhất định dọa đến lão công, thật hy vọng hấn sẽ coi đó là do tính khí của phụ nữ mang thai, không cần quá mức quan tâm nó. Bất quá nàng cũng biết đây là chuyện không có khả năng.

“Lão bà?”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm lão công chứng minh ý nghĩ vừa rồi của nàng, cũng chứng minh chính mình thật sự thực hiểu hấn.

“Anh vào đây?” Âu Lệnh Nghi thông báo xong, đẩy cửa phòng, đi vào.

Chỉ thấy lão bà râu rĩ ngồi ở trên giường, cũng không nhúc nhích tròng mắt nhìn hoa văn tấm trải giường.

Hắn đi lên trước, ngồi vào phía sau nàng, dùng hai tay ôm nàng, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy?”

Lão bà trầm mặc không nói, mà hắn cũng không thúc giục nàng, chính là ôn nhu ôm nàng, im lặng làm bạn nàng, kiên nhẫn chờ nàng mở miệng, khi nào muốn nói sẽ nói cho hắn.

Hắn tính tình kiên nhẫn hòa hảo vĩnh viễn là khác tính kiêu này của Bạch Tiệp Ngọc. Nàng trầm mặc hồi lâu sau, rốt cục nhìn không được khề thờ dài một hơi.

“Làm sao vậy?” Hắn lại ôn nhu hỏi nàng, biết lúc này nàng nhất định trả lời hắn.

“Em cũng không có nói thật với anh.” Nàng thấp giọng nói.

Âu Lệnh Nghi lắng lắng nghe, không có ngắt lời hỏi là ý tứ gì, cũng không có thúc giục nàng. “Em không cho anh cùng biểu ca đem chuyện em mang thai nói cho ba mẹ, cũng không phải thật sự sợ bọn họ quá mức quan tâm mà chạy tới cùng chúng ta ở chung, nói muốn chiều cổ em, tiến tới phá hư thể giới ngọt ngào của hai người. Em là sợ, nhất định họ đưa tới rất nhiều thuốc bổ bảo em ăn. Em sợ em không ăn sẽ làm tâm bọn họ bị thương, nhưng là ăn vào sẽ.....” Nàng tạm dừng một chút, mới thấp giọng nói: “Biến béo.” (Ặc ặc, thể chất.....)

Đến tận đây, Âu Lệnh Nghi rốt cục tìm được mấu chốt vấn đề.

“Lão bà, em hiện tại có bầu, đương nhiên sẽ chậm rãi biến béo nha.” Hắn hôn thái dương của nàng, ôn nhu đối nàng nói.

“Anh không hiểu.” Bạch Tiệp Ngọc lắc đầu, trong giọng nói có áp lực sợ hãi. “Anh xem qua thời điểm ảnh chụp em trước kia béo, em nói béo chính là trở lại bộ dáng đó nha.”

“Em suy nghĩ nhiều quá, lão bà.”

“Em không nghĩ nhiều lắm.” Nàng nhanh chóng lại lắc đầu. “Trước kia thời điểm em rất béo vẫn muốn giảm béo, nhưng là khi đó còn ở tại trong nhà, ba bữa thêm bị mẹ bắt ăn khuya, căn bản là càng giảm càng phi. Mẹ em không biết cho em ăn gì, nếu lần này em mang thai lại làm như vậy, em rất nhanh sẽ trở nên béo như trước.”

Âu Lệnh Nghi thiếu chút nữa sẽ cất tiếng cười to đi ra. Nàng thực nghĩ đến nhạc mẫu dùng nguyên liệu gì sao? Làm sao có thể tốt như vậy? “Lão bà, em thật sự suy nghĩ nhiều quá.” Hắn cực lực nhìn cười an ủi nàng.

“Nếu em thật sự giống trước?” Nàng thấp giọng hỏi hắn.

“Anh vẫn yêu em”

Nàng ở trong lòng hắn xoay người đối mặt hắn. “Em nói là chờ đứa nhỏ sinh hạ, em không thể như bây giờ, mà béo nha?”

“Anh vẫn sẽ yêu em” Hắn đáp án không thay đổi.

“Anh gạt em!”

“Anh làm sao có thể lừa em đây?” Âu Lệnh Nghi tức khời mây.

“Anh hiện tại biến gầy biến suât, có một đồng nữ nhân xinh đẹp vụng trộm thích anh, chờ em biến béo, anh làm sao có thể còn thích em?”

“Anh đã từng nói, anh đối với nữ nhân xinh đẹp không có mấy hảo cảm.”

“Cho nên chờ em xấu xí, anh liền chọn một mỹ nữ trung đẳng.” Nàng khóc nức nở nói.

“Diện mạo bên ngoài không quan trọng, anh yêu em vì em là chính em, nữ nhân bề ngoài thoạt nhìn lạnh lùng, nội tâm lại ôn nhu thiện lương, một người tên là Bạch Tiệp Ngọc rất yêu anh.”

Hắn đang cảm mặt của nàng, đầy mắt tràn đầy tình yêu nhìn nàng nói: “Mặc kệ em béo hay gầy, già hay trẻ, em vĩnh viễn là lão bà anh yêu nhất. Trừ em ra, ai anh cũng không cần.”

“Không có nửa điểm thuyết phục.” Nàng hít hít cái mũi nói, nhưng giọng nói đã không hề bi thảm như vừa nãy.

Âu Lệnh Nghi bỗng nhiên hít một hơi thật sâu. “Được rồi, vậy chỉ còn lại có một phương pháp có thể chứng minh, anh đối với em yêu suốt đời không đổi.”

“Cái phương pháp gì?” Nàng xem hắn, kỳ tò mò vừa nghi hoặc.

“Thê béo phu tùy(Vợ béo chồng béo theo).”

Bạch Tiệp Ngọc nháy mắt xúc động, biểu tình có chút ngu si. “Cái gì?”

“Thê béo phu tùy.” Hấn nói một lần. “Ý tứ chính là, nếu em thật sự biến béo, hơn nữa gầy không nổi, anh đây cũng sẽ đem chính mình ăn béo, cùng em làm một đôi vợ chồng béo hạnh phúc.” Hấn nghiêm trang nhìn nàng nói.

Ra hấn có ý này, hấn nhưng lại muốn dùng cách này chứng minh, trong hốc mắt không ngờ lóe ra lệ quang. Bất quá, hấn còn không có tới kịp phản ứng, nàng đã nín khóc mỉm cười.

“Cái gì vợ chồng béo? Em mới không cần!” Bạch Tiệp Ngọc thân thủ chùi hấn một cái, sau đó quăng mình trong lòng vào hấn, thanh âm cười khê không ngừng.

Âu Lệnh Nghi vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Xem ra là không có việc gì! Hấn hôn mái tóc của nàng, bàn tay hơi hơi buộc chặt ôm nàng.

“Anh yêu em, Tiệp Ngọc.” Hấn nói.

“Về sau anh mỗi ngày đều phải nói như vậy.” Nàng chôn ở trong lòng hấn lắm lắm.

“Hảo.”

“Hơn nữa, cam đoan làm liên tục năm mươi năm.” Lắm lắm tiếp tục.

Hấn nhếch môi mỉm cười, thâm tình ôn nhu hưởng ứng “Hảo.”

Ngày mừng năm, tháng mười một, Bạch Tiệp Ngọc nằm ở trong phòng dưỡng thai khoa phụ sản, lão công so với nàng còn muốn khăn trương, sắc mặt so với nàng còn muốn tái nhợt, mồ hôi lạnh so với nàng còn nhiều hơn, giống như ngay lập tức chuẩn bị ngất xỉu.

Nàng đã ở trong này đợi hơn bảy tiếng đồng hồ.

Bởi vì không hề báo động trước, lại cách ngày sinh dự tính ba ngày, buổi sáng nàng còn đến công ty đi làm, không nghĩ tới giữa trưa liền phát hiện nước ối của nàng bị vỡ. Nói thực ra, nàng có điểm bị dọa, cho nên mới lập tức gọi điện thoại cho lão công, cho biết tình huống của nàng. Đây là sai lầm của nàng, bởi vì nàng so với ai khác biết lão công có bao nhiêu khăn trương.

Quả nhiên, không đến một phút đồng hồ, nàng liền thấy lão công nghiêng ngả lão đảo vọt vào ban kế hoạch, còn thiếu một chút liền đụng vào ghế dựa mà ngã chổng vó. Hấn sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt bối rối, người còn có điểm hoảng hốt, làm cho đồng sự tiểu Vu thật sự là càng xem càng lo lắng, xung phong nhận việc lái xe đưa bọn họ đi khoa phụ sản.

Nàng chính là nước ối vừa mới vỡ, căn bản một chút cảm giác đau đều không có, cho nên duy nhất cần phải làm là chiều cổ lão công mặt không có chút máu, làm hại y tá khoa phụ sản nhìn nhau, tất cả đều cười đến ngã trái ngã phải.

Ba giờ trước, nàng bắt đầu sinh cảm giác đau bụng, mười lăm, hai mươi phút một lần, đến bây giờ lại từng đợt từng đợt hướng nàng đánh úp lại, làm cho nàng rốt cuộc không thể để ý đến lão công, chỉ có thể chuyên tâm tập trung hô hấp cùng đối mặt đau đớn.

Hoàn hảo ba ba, mẹ, ba chồng mẹ chồng đều đến đây, ngay cả biểu ca đi công tác phía nam trở lại công ty nghe thấy tin này cũng chạy tới, năm người ở bên ngoài chờ, nếu lão công chống đỡ hết nổi té xỉu, ít nhất còn có người có thể chiều cổ hấn. Một cái đau bụng mãnh liệt đánh bất ngờ nàng, làm cho nàng nháy mắt ngón tay giữa nhón nhọn bấm chặt vào tay lão công.

“Lão bà.....” Âu Lệnh Nghi thoát nhìn về mặt tuyệt vọng, hấn không biết chính mình còn có thể chống đỡ bao lâu. Xem nàng thống khổ là hấn chuyện khó khăn nhất cả đời hấn, hấn cho tới bây giờ cũng không biết nữ nhân sinh đứa nhỏ là vất vả như vậy, quả là một quá trình đau khổ, hơn nữa cho tới bây giờ, đứa nhỏ bọn họ thậm chí còn không có chui ra.

“Đủ.” Hấn hôn thái dương nàng ẩm ướt mồ hôi, khăn khăn đối nàng nói.

“Cái gì — đủ?” Bạch Tiệp Ngọc miễn cưỡng mở miệng, muốn thử dời đi lực chú ý, giảm bớt đau đớn.

“Một cục cưng là đủ rồi. Anh muốn đi buộc ga-rô.” Hấn đau lòng đối nàng nói.(Cái này là biện pháp tránh thai đình sản ở nam a)

“Em muốn hai bảo bối.” Nàng cắn răng nói, lại một trận đau đánh úp lại, lại lần nữa dùng đầu ngón tay cắn vào cánh tay hấn.

Âu Lệnh Nghi mặt không có chút máu trên mặt đột nhiên che kín hoảng sợ. “Lão bà —”

“Giúp em kêu y tá.” Nàng suy yếu nói.

“Y tá! Y tá!” Hấn nghe vậy, lập tức giương giọng kêu to.

Y tá đi tới vén rèm, thay nàng kiểm tra sau đó gật gật đầu. “Âu tiên sinh, phu nhân mau sinh, chúng tôi muốn đưa nàng chuẩn bị tiến phòng sinh. Anh muốn vào không?”

“Không cần.” Bạch Tiệp Ngọc nhanh chóng quyết định.

“Muốn.” Cơ hồ cùng thời gian, Âu Lệnh Nghi cũng trả lời.

“Anh sẽ té xỉu, lão công.” Nàng suy yếu lại lo lắng hẳn.

“Anh muốn ở cùng em.” Cho dù mặt không có chút máu, hắn vẫn như cũ cố định nói.

Y tá cười cười. “Vậy cùng nhau vào đi.”

Hắn không có té xỉu, khi nàng sinh sản vẫn bồi ở bên người nàng, không ngừng mà đối nàng nói “Anh yêu em”. Bọn họ ở phòng sinh cùng nhau chiến đấu hăng hái nửa giờ, cục cung đầu lòng thế này mới oa oa khóc đi ra trên đời này, bọn họ là tân bố mẹ nha.

Âu Lệnh Nghi đem con ôm cho nàng xem, biểu tình trên mặt ôn nhu đến nàng cơ hồ muốn không thừa nhận không được. “Bảo bối rất đáng yêu, về sau nhất định một đồng nữ sinh mê chết bảo bối nhà ta.” Hắn khàn khàn nói.

Bạch Tiệp Ngọc cười ra tiếng, bởi vì cục cung ở trên tay hắn không chỉ hồng toàn bộ, mà còn nhiều nếp nhăn, căn bản là nhìn không ra xấu đẹp a. (Khi nhá...=]])

“Em còn muốn sinh thêm một bảo bối.” Nàng nói cho hắn, không quên lời trước khi tiến phòng sinh.

Nếu hắn thoát nhìn thích cục cung như vậy, hơn nữa trải qua quá trình mang thai lần này cũng chứng minh thể trọng của nàng hoàn toàn không là vấn đề, từ đầu tới đuôi chỉ béo mười kg mà thôi, mọi người đều nói trừ cái bụng, nàng căn bản tuyệt không giống phụ nữ có thai. Cho nên nếu nàng lo lắng béo cũng không thành vấn đề, như vậy sinh thêm một hoặc hai cái tiểu hài tử cho hắn cũng không sao.

Âu Lệnh Nghi đột nhiên cả người cứng ngắc, nhìn về phía ánh mắt của nàng tràn ngập khó xử. “Lão bà.....”

“Em còn muốn sinh thêm một đứa,” Nàng lại nói, “Hoặc hai đứa.”

Về mặt của hắn thoát nhìn như là sắp khóc, mà nàng lại nở nụ cười, nhẹ nhàng sung sướng, tiếng cười hạnh phúc ngọt ngào thật sâu lay động linh hồn hắn. Đây là thế tử hắn, mẹ của con hắn, nữ nhân hắn yêu nhất.

“Anh yêu em, Âu phu nhân.” Hắn cúi đầu hôn môi nàng Bạch Tiệp Ngọc hạnh phúc mỉm cười, ôn nhu nói: “Em cũng yêu anh, Lệnh Nghi.”

Bạn đang đọc truyện *Âu Tiên Sinh Thật Thà Chết Phác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.